

SANDRA BROWN

*Invitatul
diminetii*

— Vă rog, doamna Cassidy?

— Da?

— Sunt absolut dezolat, draga mea, dar masa ta este, hotărât lucru, prea mică.

— La naiba, bombăni Britt care se lupta cu fermoarul îndărătnic, răsucindu-și gâtul pentru a descoperi în oglindă ce-l împiedica să funcționeze.

Sandra Brown

Când se întoarse, un bigudiu îi căzu din păr eliberând o buclă groasă ce îi acoperi privirea. Ea o rulă la loc, nervoasă pe una din agrafele ce îi încoronau capul, dându-i înfățișarea unui explorator al spațiului.

— Fă cum crezi mai bine, Stewart. A venit barmanul? reluă ea.

— Am făcut deja cum e mai bine, se felicita el înflăcărat. Îți trebuie o masă mai mare, asta e!

Învinsă, ea coborî brațele. Se examină în oglindă, cu un ochi savant machiat și cu celălalt nedichisit și își spuse că trebuia să fii nebun pentru a da această recepție. Își cronometraser totul și nu-i trebuiau bețe-n roate, precum un fermoar îndărătnic ori un barman meschin. Deschise brusc ușa de la baie, pomenindu-se în fața lui Stewart, care aștepta cu mâinile sale palide în șolduri, cu o figură tot atât de acră ca a ei.

— N-am o masă mai mare, șuieră ea. Să vedem ce putem face. Și barmanul ăla? reluă iritată, în timp ce cobora cu picioarele goale în sufragerie unde era aranjat bufetul.

Invitatul dimineții

Rochia îi alunecase pe umeri, dar cu Stewart nu ținea s-o facă pe sfânta!

Cele două ajutoare erau acolo, perfect nemiscate, cu brațele încrucișate, tot atât de senină ca și cum ar fi așteptat autobuzul. Le aruncă o privire ucigătoare care, însă, nu-i mișcă deloc.

— Jackie trebuia să sosească deja, se neliști Stewart. Nu pot să-mi imaginez ce-l poate reține. Noi suntem atât de apropiați!

— Și totuși, de ce nu sunt mulțumită? bombăni Britt studiind masa.

Platourile de argint erau frumos aranjate, garnisite din abundență, însă prea apropiate, înghesuite peste tot. Câteva chiar depășeau marginea mesei. Stewart avusese dreptate: fi-rește, dramatizase puțin, dar își cunoștea meseria.

— Adevărat, trebuie revăzută aranjarea, admitte ea.

— Asta din cauza blestematei de compoziții florale din mijloc! se lamentă el dezgustat. Trebuia să mă lași pe mine să aleg florile. Amin-tește-ți ce ți-am...

— Știu; dar voiam să le aleg eu însumi.

Sandra Brown

— N-am putea să le dăm la o parte? Ori cel puțin lasă-mă să le aranjez altfel, să nu mai fie așa de... așa de..., încercă el să explice, gesticulând exagerat.

— Nu te atinge. Asta m-a costat o sută de dolari!

— Bine, poți să faci ce vrei cu banii tăi, zise el disprețuitor. Ea i se așeză furioasă în față, rearanjându-și bucla rebelă în jurul altei agrafe.

— Nu-i vorba de bani. Se întâmplă că florăreasa este una din prietenele mele, și ea își făcea meseria pe când tu erai încă în pantaloni scurți.

„N-ar trebui să-mi pierd vremea, își spuse Britt. La ce bun să stau aici la discuții cu scârba asta de Stewart, când nu sunt decât pe jumătate îmbrăcată și patruzeci de invitați vor năvăli dintr-o clipă în alta?” Își îndreptă atenția spre masa supraîncărcată.

— N-ai putea lăsa câteva platouri în bucătărie pentru a le aduce treptat pe măsură ce altele se golesc?

— În nici un caz! Draga mea, aceste platouri sunt aranjate în așa fel încât să gâdile

Invitatul dimineții

gustul, potolindu-l treptat. E un amestec savant de...

— O, Dumnezeule! țipă Britt. Cine știe ordinea în care trebuie gâdilăte ori potolite gusturile? Ce vor oamenii ăștia e să se îndoape, mărginindu-se la a aprecia dacă e bun sau nu. Haide, reluă ea mușcându-și buzele pentru a se concentra. Să punem crevetele marinate pe masa mică din salon, cu scobitorile alături. Așează platoul cu brânzeturi lângă bar. Platoul cu chiflete merge foarte bine lângă canapea. Asta va degaja masa cea mare, îi veni ea în ajutor.

Cei trei bărbați se priviră buimăciți.

— Nu ești decât o țarancă de cea mai joasă speță în materie de gastronomie, hotărî Stewart pe un ton dramatic.

— Cum vrei. Și barmanul pe care mi l-ai promis? Nimic nu e gata ca lumea.

— Nu va mai întârzia mult.

— Cu atât mai bine pentru tine. Altfel, am să fac ceva tăieturi pe nota ta de plată.

Deodată izbucni soneria.

— Vezi? Nu trebuia să te agiți. El este, o asigură, grăbindu-se către intrare.

Sandra Brown

— Cine dracu mai ești și tu? Întrebă o voce nu tocmai politicoasă.

Britt o recunoscuse imediat și simți că pământul se scufundă cu ea.

— Doamne! Leșin! țipă Stewart, tot mai teatral, gesticulând ca o divă de cinema. Nu-mi vine să cred ochilor. Ea nu mi-a spus că ați fi invitat la recepție.

— Ce trăcănești? Ce recepție? mormăi vocea. Unde e Britt?

Ea se forță să meargă spre ușă, pentru a înfrunta pe bărbatul care se proțăpise în prag.

— Mulțumesc, Stewart, zise încet. Ai treabă, nu?

Se mira și ea cât putea fi de calmă, când pe dinăuntru totul era vraiste. Toate organele sale vitale făceau salturi periculoase, genunchii aproape aveau consistența faimoasei spume de tomate, specialitatea lui Stewart. Afișase, însă, un aer atât de degajat, încât ar fi putut valora un Oscar. Când Stewart se depărtă suficient, se uită spre bărbat.

— Ce cauți aici, Riley?

Invitatul dimineții

— Am chef să petrec, uite-așa, spuse el aprijinindu-se de perete, în timp ce ochii lui albaștri o examinau, amuzați de bigudiurile din păr, de rochia deschopciată care abia se mai ținea pe ea, de picioarele ei goale.

— Puteai să suni înainte de a veni. Ai picat cum e mai rău. Scuză-mă, aștept invitați... Nici nu sunt fardată...

— Cred că așa-i noua modă. Cu un singur ochi machiat!

— Și trebuie să mă coafez, reluă ignorându-i remarca. Barmanul n-a sosit și obărlul îmi face zile tripte.

— S-ar zice că ai nevoie de o mână de ajutor, comentă el, intrând înainte ca ea să poată cătuși de puțin protesta. Merge, băieți? îi întrebă pe cei trei bărbați care îl fixau cu ochii ieșiți din orbite.

— Totul este perfect, absolut perfect, domnule Riley, afirmă Stewart. Putem să vă servim cu ceva?

— Riley, bombăni Britt.

— Mă rog?

Se întoarse, aparent insensibil la agitația lui Britt.

Sandra Brown

- Pot să-ți vorbesc un minut, te rog?
- Cum așa, acum?
- Acum.
- Firește, draga mea. În camera ta?
- În bucătărie, preciză ea, în fața celor trei ospătari consternați. Continuați, domnilor, îi încurajă ea în treacăt.

Împinse furioasă batantele ușii salonului și pătrunse în bucătărie. Îi plăcea mult această cameră cu pardoseala în alb și negru, spațios compartimentată, judicios aranjată. În seara asta se prăbușea sub povara proviziilor necesare recepției, însă lui Britt nu-i păsa de așa ceva, când se întoarse pentru a-l înfrunța pe bărbatul care o urma pas cu pas.

- Riley, ce cauți aici? repetă excedată.
- Voiam să te văd.
- După șapte luni?
- Numai șapte au trecut?
- Și ai ales, din întâmplare, seara asta?
- De unde era să știu că tu dai o recepție?
- Puteai să mă suni.
- M-am hotărât să-ți fac o surpriză.

Invitatul dimineții

— Ca-ntotdeauna, ripostă ea, făcându-l pe acesta să încrunte sprâncenele. Cum mi-ai găsit adresa?

— Am făcut rost de ea, spuse el evaziv, examinând în același timp bucătăria pe care aslințitul o lumina blând. Tu locuiești numai în cartierele șic. Sunt impresionat.

— N-ai de ce să fii impresionat. Păzesc pur și simplu casa unei prietene plecată pentru doi ani în Europa.

— E cineva pe care îl cunosc?

— Nu, nu cred. E o veche colegă de școală. Se așază în așa fel încât să nu-l poată privi, căci vederea lui era un chin; tentația era prea puternică.

— Chiar că ai noroc. În ziua când mă părăseai, prietena ta pleca spre Europa. Hazardul aranjează bine lucrurile. Ori, poate, l-ai ajutat și tu puțin? Prevăzuseși tot, nu?

— Nu începe cu tonul ăsta, Riley.

— Nu crezi că în șapte luni am avut timp să tierb? Vreau să știu de ce soția mea a plecat într-o bună zi, în timp ce eu eram la lucru.

— Nu s-a petrecut chiar așa.

Sandra Brown

— Atunci cum? Povestește-mi. Vreau să știu.

— Adevărat?

— Da.

— Ei bine, ai judecat matur pentru a ajunge aici. Motivele plecării mele nu trebuiau să te tracaseze prea mult. De unde ți-a venit această subită curiozitate după șapte luni? Ți se anula-seră unele din manifestările tale publice? Te simțai puțin singur, fără a mai putea face ceva interesant?

— Ia spune, nu te dai în lături din fața loviturilor sub centură! comentă el, dându-i pe neașteptate o ușoară lovitură în stomac.

De fapt, puțin mai jos. Și chiar mai jos...

Ea fremătă la această atingere.

— Vrei să pleci, Riley? Te rog. Am invitați care trebuie să sosească... Trebuie să mă coafez... Trebuie...

Vocea îi pieri, când el îi apucă șuvița de păr rebelă, surâzându-i.

— Îți stă foarte bine când ești ciufulită. Îmi aduce aminte de clipele când te trezeai...

— Eu... Eu nu sunt nici măcar îmbrăcată.

Invitatul dimineții

— Ai niște degete adorabile, continuă el, examinând-o.

— Riley...

— Și al dracului de seducătoare. Ți-amintești când ne-am descoperit reciproc respectivele degete? Cât ne-am distrat...

— Riley! îl fulgeră ea, tot mai moale și mai excitată...

— Era bine sub duș, nu?

— Nu-i chip să discut cu tine. Eu urc. Sper că atunci când o să cobor să fii plecat.

— Așteaptă un minut, o întrerupse el, reținând-o de braț. Fermoarul tău nu s-a închis până sus. E de mirare cum de nu cade rochia asta. N-am de ce să mă plâng: umerii tăi sunt încântători. Ești pe punctul de a mă tenta lăsându-mă să ghicesc fructul oprit?

— Riley!

— Nu mișca, îi porunci el în timp ce se ocupa cu degajarea țesăturii fără s-o rupă, atingând-o, în același timp, ușor cu degetele. Ai făcut o treabă bună!

— Eram atât de agitată, chiar înaintea sosirii tale.

Sandra Brown

- Din cauza fermoarului?
- Asta e numai partea vizibilă a unui aisberg.
- Ai necazuri?
- Nu tocmai „necazuri”. Voiam doar ca totul să fie perfect astă-seară.
- Chiar dai, cu adevărat, o recepție?
- Bineînțeles. Dar ce credea?
- Nu știu. Poate că ai dat de gustul lui Stewart și al altora ca el!
- Nu fi caraghios! Ai terminat?

Situația se agrava cu fiecare clipă. Senzația degetelor lui atât de familiare îi făcea rău. Răsufierea lui în ceafă îi trezea amintirile, și ea își amintea bine de altădată când el, ca un bun soț, îi închidea fermoarul... Zilele fericite...

- Pentru cine dai recepția asta?
- Pentru oamenii cu care lucrez.
- La radio?

Așadar, el știa unde va lucra de-acum înainte. Nu era nevoie să fie un detectiv de prima clasă pentru așa ceva. În definitiv, se făcuse destulă vâlvă în mass-media când Britt Cassidy îl părăsise pe John Riley și, totodată, populara sa emisiune de televiziune „Invitatul dimineții”, pen-

Invitatul dimineții

tro a provoca o serie de apeluri telefonice la radio. Pe atunci se exprimaseră îndoieli privind viitorul căsătoriei lor. Trebuiseră să trăiască în ciuda bârbelor, a subînțelesurilor, a tot ce atingea intimitatea lor. Însă cel mai greu fusese într-o zi, să învețe a trăi fără Riley. Și el era aici, foarte aproape, și ea trebuia să lupte cu sine, pentru a nu se arunca în brațele lui.

- Grăbește-te, Riley, te rog.
- Nu mi-ai spus ce sărbătoriți.
- Aniversarea domnului Winn.
- Aha! Iată explicația tortului! jubilă el aruncând o privire edificiului de ciocolată care trona pe masă.
- N-ai închis încă fermoarul ăla?
- Așa deci, vine Abel Winn în persoană. Domnul Președinte al firmei Winn & comp.
- Îl cunoști?
- L-am întâlnit o dată sau de două ori.

Reuși, în fine, să elibereze țesătura și să închidă fermoarul. Își dădu chiar osteneala să atașeze o agrafă la zece centimetri deasupra tăliei și se aplecă pentru a depune un sărut între

Sandra Brown

omoplați, cum făcea pe vremea când împărteau totul, Britt respira precipitat.

Stewart întrerupse idila chiar în clipa când obrajii lui Britt se împurpurau iar Riley se îndrepta, surâzând larg.

— Ei bine, hm..., făcu obărul. V-am surprins!

— Este... e... El este...

— Soțul meu, termină calm Riley. Cu ce vă putem ajuta?

— Soțul? guiță Stewart.

— Soțul, repetă Riley fără să clipească.

— Perfect! conchise Stewart, aruncând o privire lui Britt.

— Ce dorești? întrebă Riley, pe un ton care îl făcu pe Stewart să tresară.

— Veneam numai să-i spun doamnei Riley...

— Doamnei Cassidy, îl corectă Britt.

— Da, firește, doamnei Cassidy. De fapt, vreau să mă prezint: Stewart, îi spuse el lui Riley cu un surâs dintre cele mai îndatoritoare.

— Încântat, Stewart, făcu îngăduitor Riley.

— Și eu. Da, Steve și Bart au făcut o treabă pur și simplu minunată reaşezând platourile. Ei vor circula toată seara printre invitați, pentru a

Invitatul dimineții

se asigura că nu lipsește nimic. Am tăiat un pic bobocii care deranjau... Numai pe unii, draga mea. Aranjamentul floral e, în fine, prezentabil!

— Foarte bine, încuviință Britt, încordată, dorindu-și ca Riley să catadicsească a-și ridica mâinile de pe umerii ei și de a nu se mai înghesui așa de aproape.

— O să fie poate multă lume când am să flambez bananele. Sper să nu dau foc cuiva.

— Sunt sigură că pot avea încredere în tine, spuse ea în timp ce degetele lui Riley vibrau pe gâtul său.

— Mai e doar o mică problemă..., adăugă Stewart.

— Care?

— Jackie n-a sosit încă. Nu pricep ce i-a trecut prin cap.

— Ori prin altă parte, murmură Riley la urechea lui Britt.

Ea își mușcă buza pentru a nu izbucni în râs. Cu câteva minute în urmă, absența barmanului iar fi produs o criză de nervi. Acum, toate acestea aveau efectul unui incident fără impor-

Sandra Brown

tanță. Mult mai neliniștitoare era tulburarea ce o copleșea în contact cu Riley.

— Ne descurcăm noi, Stewart.

— Băieții vor să te întrebe dacă el rămâne, se hazardă Stewart, arătând spre Riley.

— Da. Nu, răspunseră în același timp, Riley — afirmativ, Britt — negativ.

— O, ador aceste mici situații încurcate, gun-guri Stewart.

— Nu e nici o mică situație încurcată. Vrei să ne scuzi? Te vom chema la bucătărie imediat, făcu Britt pe un ton ce nu admitea replica.

— Bineînțeles.

Părăsi încăperea, făcând cu ochiul lui Britt și trimițând un sărut lui Riley.

Britt reluă curajoasă.

— Nu poți rămâne, Riley. Te implor să pleci.

— Ai nevoie de mine, o asigură el, în timp ce ea se întreba dacă trebuie să vadă în asta un subînțeles. Pentru a ține barul...

— Unul din ajutoarele lui Stewart poate s-o face.

— L-ai auzit chiar tu: ei vor circula toată seara...

Invitatul dimineții

El bine, am s-o fac eu.

— Tu, stewardesă? Nu fi ridicolă. Chiar Stewart e în afara jocului, pentru că va trebui să supravegheze mâncarea și florile prea agresive. Numai să nu încerce să-mi dea foc; s-ar putea să-i dau palme!

Ea trebui încă o dată să se abțină să nu râdă. Incântător cum era, mai avea el nevoie să fie noșlim și drăguț pe deasupra? O! surâsul acesta devastator, și ochii aștia exasperant de albaștri!

— Privește lucrurile în față, Britt. N-ai de ales. Și acum, mută-ți până sus fundul tău drăguț și supravește cu găteala. Coafează-te, dă-ți cu o porție de maclavais pe ochiul ăla neterminat, și lasă-mă să mă ocup eu aici. Nu uita pantofii.

Tatăl lui îi spunea totdeauna că un bun soldat trebuie să știe a se purta cu demnitate. Iar Britt recunoscuse, în mod sportiv, dezordinea în care se afla.

— Poți începe să pregătești tot, însă dacă Jackie sosește, gândesc că vei ști să-i lași locul, fără a face scandal.

— Cu ce să încep? făcu el aruncându-și haina pe un scaun de bucătărie.

Sandra Brown

Purta ginși și o cămașă-sport pe sub geacă. E-adevărat, totul foarte scump. Și plin de gust. Ultima modă. Însă ea își dorea ca el să fie tot atât de somptuos, acum când venise s-o vadă după șapte luni, ea — tot așa de atrăgătoare ca o naufragiată.

— Nu ești chiar în ținută de seară, mormăi ea.

— Eu am șicul meu californian.

— E o recepție aproape oficială.

— Ei bine, eu voi fi punctul de atracție! hotărî el cu o voce puțin mai tare, însă dulce în același timp. În plus eu aș putea să-ți citez niște ocazii când mă găseai foarte bine fără nici un veșmânt. Numeroase ocazii, adăugă el cu o privire magnetică.

Câștigase. Ea își umezi buzele.

— Sunt lămâi, verzi și galbene, acolo, spuse, arătându-i un sertar. Poți să le tai în rondele. Poți pregăti măslinele, ceapa tăiată mărunt, cireșele. Le pui în aceste cupe. Barul este lângă sufragerie.

— Îl găsesc eu. Și paharele?

— Sunt o mulțime. În bar.

— Gheața?

Invitatul dimineții

— Două castroane pline sub bar.

— Servețelele?

— Tot sub bar.

— Pot tăia tortul? o provocă el. Unde e un cuțit?

— Al doilea sertar în dreapta chiuvetei.

Găsi unul și făcu figuri demne de un spadasin.

— Acum, la treabă! ordonă el.

Ea se supuse, de teamă că nu va mai putea rezista dorinței de a traversa bucătăria pentru a-l lua în brațe. Prea era drăguț! Așezându-se în fața toaletei, scotoci printre creioanele, bețișoarele, cutiile sale, stupefiată că e prea târziu pentru a nu arăta ca un adevărat cap de clovn. Printr-o minune, rezultatul era mai mult decât satisfăcător.

Toemai își puna pantofii când izbucni soneria de la intrare. Spera ca Stewart să fi făcut pe gazda, în timp ce ea își potrivea zulfii, se parfuma și își dădea pentru ultima oară cu piaptanul, înainte de a-și trece peste încheietura mâinii o brățară de diamante. Vru să-și întindă mai întâi ciorapul, dar brățara agăță nailonul și ochiurile se duseră. Cu un potop de înjurături nu

Sandra Brown

tocmai feminine, ea răsădi sertarul cu lenjerie, rugându-se să găsească o altă pereche de ciorapi fumurii. Din fericire se întâmplă să găsească. Însă, înainte de a-și trage noii ciorapi, aproape simți că își pierde mințile. Soneria o făcea să tresară la fiecare secundă. Ea, gazda, nu putea nici măcar să-ți întâmpine invitații! Din viața lui Riley, își spuse, coborând vijelios scara. Cum îndrăznise să-i saboteze astfel recepția? Cum cutezase să-i strice seara? Riley, mereu Riley! De ce trebuise să aleagă chiar seara asta pentru a porni în căutarea ei? Avusese șapte luni pentru a relua legătura cu ea, șapte luni în care el nu o onorase măcar cu un telefon. Dar Riley nu putea face nimic ca toată lumea. Nu, el alesese această seară pentru a veni să o vadă, și n-ar fi putut alege mai rău pentru a se prezenta în fața ușii ei.

„Aparent, nu-i prea rău. De cine îți bați tu joc, Britt? El este tot la fel de minunat. Puțin cam slăbit, poate? Asta-i în imaginația ta. Dumnezeu știe că nu lipsesc femeile gata de a-l răsfața cu „gustările”, dacă el ar cere. Nu avea pe-atunci fire de păr albe? Asta îi pune mai bine în valoare

Invitatul dimineții

albastrul ochilor. N-are importanță aerul, farmecul său, nu avea dreptul să saboteze această recepție. Și puțin importă că tu ești agitată, nu ești deloc fericită să-l vezi. Și turnul Eiffel n-a fost niciodată la Paris“.

Inspiră profund, coborî ultima treaptă și se amestecă printre invitați.

— Britt, începusem să ne spunem că ai dezertat de la propria ta recepție!

— Ești sublimă!

— Ce rochie încântătoare! De ce nu ți-ai pus-o niciodată când veneai la serviciu?

— Pentru că așa n-aș mai fi putut lucra, prostituțule!

Invitații o înconjuraseră. Ea schimbă câteva cuvinte amabile, se învălui în scuze că i-a făcut să aștepte.

— Serviți-vă la bufet și la bar, propuse.

— Am și început. Și să nu crezi că n-am văzut invitatul surpriză, vedeta!

Britt îl observă pe Riley care oficia la bar. Mânua paharele și sticlele ca un jongleur profesionist. În jurul lui se formase un cerc de admiratoare. Ea se felicita brusc de a fi anunțat

Sandra Brown

pe noii săi colegi că separarea lor se făcuse prin bună înțelegere. Cu puțină șansă, nimeni n-ar fi considerat ciudată prezența lui aici, în seara aceasta.

— Riley și-a făcut o apariție-surpriză, anunță ea pe un ton detașat, în timp ce privea cum Riley, în joacă, înghițea cirêașa pe care i-o întinsese una din admiratoarele sale.

Aceasta cotcodăci de plăcere când dinții lui Riley se închiseră la loc.

— Vrei să spui că nu-l invitasei?

Lui Britt nu-i plăcea să se simtă încolțită și recunoscuse de la distanță întrebarea perfidă. Se smulse din contemplarea sa, aruncă un surâs nonșalant persoanei prea curioase și se scuză.

— Iertați-mă. Obărul se află încă la intrare pentru a-mi primi invitații.

Își croi drum prin mulțimea mai densă acum, surâzând și glumind pentru a mulțumi pe fiecare.

— Mulțumesc, Stewart, zise ea, în timp ce-i lua locul. Ai făcut mai mult decât îți era dator!.

— Asta se va vedea pe nota de plată. Am pus să se facă floricele de porumb, sper că nu s-au ars!

Invitatul dimineții

Ea își spusese că înainte de finalul seratei ar trebui să-i dea un picior în spate.

— Bună seara. Sunt atât de fericită că ați putut veni. Dați-mi pardesiul, recită ea, etalându-și tot farmecul.

Când li deschise lui Abel Winn, brusc surâsul ei comercial făcu loc unei călduri autentice.

Invitatul nostru de onoare. La mulți ani, Abel.

Era un bărbat de o vârstă imprecisă, bine clădit și perfect îngrijit. Nu era prea înalt, dar se simțea sigur pe el și se purta ca un șef. Ochiul îi strălucea de inteligență, uneori cu o expresie violență. Îi oferise surâsul său lui Britt și masca de teuton se îmblânzi.

Britt, draga mea, n-ar fi trebuit să faci toate acestea pentru mine! o dojeni el, luându-i mâinile în ale sale. Dar, la urma urmei, sunt foarte mulțumit. Ador recepțiile, mai ales când se dau în onoarea mea.

Ea râse cu el și îl împinse înăuntru.

— E de mâncare și de băutură din abundență. Serviți-vă.

— Nu-mi ții companie?

Sandra Brown

— Mă cheamă datoria mea de gazdă. Poate puțin mai târziu.

— Te aștept cu nerăbdare, spuse el înainte de a afișa un aer mai serios. A propòs, timpul...

— Timpul trece, știu. Măine e data limită pe care mi-ai fixat-o.

— Ai luat o hotărâre?

— Nu încă, Abel.

— Speram cel puțin să obțin consimțământul tău, drept cadou de aniversare în seara aceasta.

— E o hotărâre importantă, spuse ea, punând ochii, ca din întâmplare, pe Riley care o fixa cu un aer dezaprobat. Lasă-mă până mâine, te rog. Ți promit să-ți dau răspunsul atunci.

— Sunt sigur că va depăși speranțele mele. Vom mai vorbi de asta, adăugă el, mângâindu-i mâinile înainte de a o lăsa să plece.

Cineva pusese muzică și conversațiile se ridicaseră cu un ton mai sus. Serata se desfășura fără timpi morți. Britt era fericită că totul merge bine, în ciuda unui debut catastrofic.

— E perfect, Britt. Te-ai depășit pe tine însăși.

Invitatul dimineții

Recunosc o responsabilă de publicitate radio, în această femeie îmbrăcată într-o rochie verde ca jadul, ce o felicita acum.

— Mulțumesc.

— Cum ai reușit?

— Nu mă întreba, răspunse ea strâmbându-se. Până în ultimul minut, se anunța un dezastru.

— Ei bine, rezultatul e spectaculos. Ideea ta de a-l pune pe Riley să facă pe barmanul este genială. Cum ai reușit să-l convingi?

— Cu puțin noroc, cred.

Femeia era așa de preocupată a-l sorbi din ochi pe Riley, încât nici nu simți acreala observației. Britt încercă să-l vadă în mod obiectiv, cu ochii celorlalte femei. E adevărat că era frumos de ți se tăia respirația, cu pletele lui argintate, răsăsite savant. Câteva șuvițe, căzându-i pe frunte, îi dădeau aerul unui băiețuș. O adevărată invitație la mângâiere! Trăsăturile îi erau fine și totuși aspre, exact ce-i trebuia pentru a fi perfect la TV. Fălci puternice, buze subțiri. Și chiar gropițe în obraji! Dacă mai puneai și ochii de un albastru paradisiac... „Când mă privești, îi spusese ea într-o zi, am impresia că mă violează un

Sandra Brown

înger." El crezuse că vrea să-l flateze. Nu înțelesese nimic, însă ea, ca femeie, pricepuse. Ochiul lui parcă aveau putere de penetrare. Era solid, musculos. Putea să se îmbrace ca un sac de cartofi și să arate ca un dandy. Hainele fuseseră inventate pentru trupuri ca al său. Dar și fără veșminte... nu-i ședea deloc rău! Un metru și optzeci și cinci de piele bronzată, făcându-le pe aceste femei să saliveze... Și el știa asta...

În timp ce Britt și compania sa continuau să-l contemple, Stewart intră în spatele barului și-i spuse ceva lui Riley, făcând o mare risipă de gesturi. Răspunsul nu fu pe placul obăruului, în aparență, căci acesta își puse mâinile în șolduri, cu o mutră comică. Ochiul lui Riley mătură încăperea până ce o găsiră pe Britt. Cum avea mâinile ocupate, pentru a o chema îi făcu semn cu bărbia.

— Scuzați-mă, zise ea îndreptându-se spre bar. Ce se petrece?

— Întreabă-l pe el, bombăni Riley.

— Ei bine? puse ea întrebarea întorcându-se spre Stewart.

Invitatul dimineții

— Un „nimeni”, începu acesta; o specie de tărânoi abia debarcat din Oklahoma sa natală, sau din oricare loc tot așa de înapoiat, pe scurt, un barbar, își permite să bea bere aici, sacrilegiu suprem!

— Vino la obiect, Stewart, ai milă! îl imploră Britt.

— Acest tâmpit mi-a cerut alune sărate! Alune, îți juri? L-am întrebat și eu dacă are alune și...

— Și eu i-am spus să mă lase-n pace!

Doamne! Simțea că începe să aibă migrenă, suferea deja.

— Cred că am o cutie cu așa ceva, în bucătărie. Am să văd.

În bucătărie stăpânea o pace religioasă în contrast cu agitația din celelalte încăperi. Britt se îndreptă spre o cămaruță și aprinse lumina. Dădu la o parte cutii cu cereale și cu biscuiți, căutând alunele pe care le văzuse chiar săptămâna trecută. O umbră se contură în spatele ei.

— Un minut, Stewart. Le găsesc îndată, sunt sigură că le-am văzut aici.

— Stewart va fi încântat să audă asta.

Sandra Brown

— Riley! exclamă ea întorcându-se la sunetul armonios al acestei voci de miere care l-ar fi făcut visător și pe un tehnician! Unde e Stewart?

— L-am lăsat să prepare un scotch. Cred că poate fi trimis la plimbare.

Ochii lui Britt se rotunjiră sub efectul surprizei, când îl văzu apucând clanta ușii pentru a se închide în cămăruță. Chicineta era de dimensiuni respectabile, însă pentru cei doi lipseau de aici doar aerul și spațiul!

— Ce faci?

— Ne închidem aici.

— Dar...

— Mi-ai lipsit atât de mult, Britt.

— E...

— Și nu vreau să mai aștept o secundă în plus, pentru a regăsi gustul buzelor tale.

Invitatul dimineții

2

Cu sălbăticie, gura sa lacomă puse stăpânire pe cea a lui Britt, înainte ca aceasta să poată protesta ori reacționa. John era tot așa de convingător! Și tot atât de fierbinte în posesia sa! Rațiunea o părăsi pe Britt, lăsând-o fără apărare în fața unui sărut care i se păru deodată atât de familiar... Și ea se cuibări în această îmbrățișare ca într-o haină veche și confortabilă,

Sandra Brown

ale cărei cute atinse de uzură îți place să le regăsești. Nici un bărbat nu se pricepea să îmbrățișeze ca Riley. Își amintea totul: limba lui flămândă, subtilul mângâietoare, respirația.

— Atât de mult mi-ai lipsit. N-aș fi putut supraviețui o zi în plus. Trebuia să te văd. Britt... Britt...

O îmbrățișă din nou și ea auzi sunete suspecte izbucnind din propriul său gât. Tot corpul ei îi răspundea lui. Simțea senzualitatea lui John deșteptându-se împotriva velurului rochiei. Trebuia să-și stăpânească imediat pulsațiile, altfel inevitabilul s-ar fi produs. Protestă.

— Nu, Riley.

Protestul său, abia murmurat, era lipsit de convingere. De fapt, se mira și ea cum mai reușea să vorbească. El o mușca ușor de gât, se oprea îndelung în adânciturile lui.

— Aaah! Nu, Riley!

— Îți place tot la fel, da?

— Nu.

— Mincinoaso!

Frisonul care o străbătu dovedea că el avea dreptate.

Invitatul dimineții

— Oprește-te, Riley.

— Ce să opresc? Asta?

Și el îi gădilă sânul cu un deget experimentat.

— Vorbesc serios. Oprește-te. Ți-e o nebunie.

— Dimpotrivă, e foarte frumos, făcu el ascunzându-și fața în umărul ei, tulburând-o și mai mult.

O îmbrățișă iar, de data aceasta mai blând și ea simți că se topește.

— Nu-i cinstit.

— Poate. Te-aș vrea goală...

— Nu... Vreau să spun... Aș putea să te ucid...

Amenințarea îl făcu să rădă lângă urechea ei.

— Cum poți să-mi faci reproșuri? Ești așa de atrăgătoare. Mi-ai plăcut totdeauna îmbrăcată în negru.

Rochia ei era un model original care îi plăcuse lui Britt de la prima vedere. Avea mâneci lungi, strânse pe încheietură. Jupa era dreaptă, mulându-se perfect pe coapse. Era garnisită cu satin negru până sub genunchi. Partea de sus urca până la gât, lăsând însă, practic, spatele gol. Se surprinse dorind ca stofa să se facă o

Sandra Brown

barieră între piele și degetele lui Riley care cântau ca la pian pe coloana ei vertebrală. De ce îl lăsa să facă asta? Era prea slabă, de aceea. Cum intrase el în scenă, ea își pierduse orice brumă de voință, purtându-se ca o iresponsabilă. Nu învățase suficient lecția trecutului? Încă nu se maturizase? Și-ar fi sacrificat independența pentru câteva sărutări nefericite?

Îl respinse. Însă el nu-și slăbi îmbrățișarea, oprindu-se puțin pentru a o privi drept în ochi.

— Mă mai vrei? Pentru ce nu-mi spui ce ți-am făcut?

— Nu te-am vrut niciodată.

— O, vād! M-ai părăsit pentru că nu mă voiai.

— Nu glumesc, Riley. Chiar dacă aș fi vrut-o, acum nu sunt în stare de asta. Îți dai seama că am o casă plină de oameni care...

— Tu îți ascunzi mereu alunele?

— Ce? exclamă ea, surprinsă și exasperată în același timp.

— Haide, nu face pe nevinovata, răsă el, răsucindu-i blând nasul. Știi prea bine, cutiuța aia pe care o ascundeai în debara.

— Nu-i adevărat!

Invitatul dimineții

— Ba da! continuă el. Nu voiai să știu că ronțai pe ascuns, de când renunțasei la ciocolată!

— Și tu ronțăiai la fel, făcu ea, roșind brusc la gândul că se trădase. În timp ce trâncănea, Riley scotocea printre conserve.

— Asta e! triumfă el punând mâna pe faimoasa cutie ascunsă după niște cutii de suc de grappe-fruits.

O deschise, înhățând o alună înainte de a înghiți alta.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că știi?

— Știai că știu. Nu-i așa? zâmbi el.

— Da.

— De ce am lăsat să se creadă că e un secret?

— Pentru că era un joc foarte amuzant. Nu trebuie să risipim totul, făcu el răutăcios. Noi am avut și clipe fericite.

— Și o grămadă de probleme, în același timp.

— Ca toate cuplurile căsătorite. Nu cred că am suferit mai mult ca alții.

— Știu. Erau problemele mele, nu ale tale.

Sandra Brown

— Și uite-așa, tu ai suferit în tăcere. De ce nu mi-ai vorbit de așa ceva?

— Nu voiam să discut, spuse ea, punând mâna pe clanța ușii... pe care Riley o menținu închisă.

— Dar eu vreau să vorbesc, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu e momentul.

— N-am așteptat prea mult. Șapte luni! Vreau să știu, acum, de ce femeia mea legitimă m-a părăsit.

Se supără, ca de obicei. Furia lui putea teroriza operatorii și tehnicienii, eventual directorii de programe, însă Britt învățase să nu se mai teamă. Și n-avea să tacă tocmai acum. Chiar dacă el o domina fizic, ea îl sfida cu îndârjire.

— Refuz să mai vorbesc de asta. N-ar folosi la nimic.

— E o „problemă” insolubilă, așa-i?

— Da, oarecum.

— Nu te cred.

— Poți să mă crezi.

— Există un alt bărbat?

— Nu.

Invitatul dimineții

— Ce altceva ar putea fi? Și, în afară de-asta, ce ar fi atât de insolubil?

— N-ai ghicit deloc, Riley.

— Abel Winn?

— Cum?

— M-ai părăsit tu pentru Abel Winn? M-ai părăsit pentru a te culca cu el?

Ea îl plesni din toate puterile. Era pentru prima dată când unul dintre ei îl lovea pe celălalt. Britt se sperie văzând urma degetelor sale pe fața lui. Dacă n-ar fi avut încă furtună în palmă, n-ar fi crezut niciodată că a putut face un asemenea gest. Un fior de teamă o străbătu, când se gândi la represaliile lui Riley.

Dar, în loc să se înfurie, acesta surâse. Reacția violentă a lui Britt îi dovedea că acuzația sa era falsă, și el simți deodată o intensă ușurare. Teamă și amărăciunea, care îi sfâșiau inima, se mai potoliră. Lucrul de care se temuse cel mai mult, nu fusese decât fructul imaginației sale. Britt nu-l părăsise din dragoste pentru un alt bărbat. El se străduise, în seara asta, fusese gata de orice pentru a o recuceri, gata de orice compromis. Dacă ea ar fi iubit un alt bărbat,

Sandra Brown

îndeosebi așa de bogat și de influent ca Abel Winn, lupta lui ar fi fost fără nici un rezultat.

Cu toate acestea, surâsul său o făcu să uite de frică, însă nu reuși decât s-o înfurie și mai mult.

— Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva? suieră ea. Ți-am fost credincioasă totdeauna. Cum de-ai putut gândi... Oh!

Apucă închizătoarea ușii și de data asta el o lăsă să plece. Dar o urmă pas cu pas.

— Ești drăguță ori de câte ori te înfurii, o tachină el. Asta a început chiar din prima zi, nu-i așa? Ți amintești de prima noastră ciocnire?

— Nu.

O obligă să se întoarcă și, furioasă, ea trebui să se dea înapoi pentru a nu se lovi de el.

— Ce vorbești, nu-ți aduci aminte! bombăni, înainte de a o îmbrățișa din nou cu înflăcărare.

— Hotărât lucru, făcu Stewart din prag, de câte ori vă surprind între patru ochi, sunteți foarte ocupați! Ce se petrece? Ați sfârșit prin a trece la lucruri serioase, nu?

Britt se agăță de brațul lui Riley, scuzându-se în fața lui Stewart. Se întoarse în sufragerie și se

Invitatul dimineții

îndreptă spre bar unde își turnă un pahar de vin alb. Apoi, străduindu-se a lua o altă înfățișare, se îndepărtă, înainte ca Riley să-și reia locul.

„Individul ăsta! fierbea ea în sine. Ce mărginit! Ce ticălos?” El își închipuia că, după șapte luni de despărțire, putea năvăli peste ea, s-o închidă într-o debara prin surprindere, și s-o ia în brațe în chipul cel mai odios!

Surâse indiferentă invitațiilor care păreau a nu fi remarcat absența sa momentană. Însă Abel băgase de seamă. Când ochii lor se întâlniră, ea citi în ai lui o nedumerire. Se pomeni întrebându-se dacă nu cumva mâinile avide ale lui Riley nu-i deranjaseră coafura, dacă nu avea încă buzele umflate de sărutările acestuia. Atât de mult o tulburase în cele câteva minute petrecute în debara... Se mai vedea oare?

Cu un zâmbet dintre cele mai artificiale abordă tânărul cuplu care se afla cel mai aproape, cu o fetiță de trei luni. Însă nu se putea concentra asupra unui subiect tratând problema olițelor de noapte, a scutecelor, ori a altor chestii de

Sandra Brown

pediatrie. Sufletul său se întorcea mereu la ziua când ea fusese pentru prima oară alături de Riley...

* *

* *

Britt acceptate de curând un nou serviciu și acum era prima ei zi de lucru. Firește, era puțin nervoasă când își parcă mașina la locul rezervat, în spatele studiourilor. Prezintă permisul portarului și intră.

— V-ați asumat o mare răspundere, o prevestise șeful personalului, cu câteva zile în urmă. Nu-i un om ușor de abordat. Temperament de artist, mă-nțelegeți.

Înțelegea. Temperament de artist, vezi bine! John Riley suferea doar de sindromul starurilor, maladie originală care dădea dureri de cap nu numai bolnavului, ci tuturor celor supuși influenței sale tiranice.

Invitatul dimineții

— Sunt sigură că voi putea lucra cu domnul Riley, îl asigurase ea.

Șeful personalului își dresese vocea.

— Ei... da, reluă el cu un aer sceptic. Am încercat mai mulți producători, bărbați și femei, pentru „Invitatul dimineții”. N-am găsit combinația ideală dintre talente și personalități.

— Vreți să spuneți că toanele și ieșirile domnului Riley i-au alungat pe ceilalți producători? zise ea, în timp ce șeful personalului rămăsese uimit de îndrăzneala acestei femei. Nu va scăpa de mine așa ușor.

Pe culoarul care ducea la studio, Britt se rugase să poată păstra această încredere în sine. Un miros de tutun rece, pe care ea îl asociase totdeauna platourilor de televiziune, plutea în aer.

Auzi urletele și văicărelile, înainte de a deschide ușa capitonată pentru a pătrunde în studioul întunecos. Se simțea ca Alice în Țara Minunilor, sosind la pălărierul nebun pe neașteptate! Ori ca o inconștientă intrând în cușca leilor fără a avea măcar un bici! În ambele cazuri situația era la fel de disperată.

Sandra Brown

— Ei bine? Unde ți-a fost capul? Lasă-mă să ghicesc, tuna un bărbat, făcând în același timp un gest obscen, iar Britt, șocată, îl recunosc pe John Riley. Ai făcut deja lucruri stupide, niște porcării, ca să zic așa, mai pe ocolite! Ne-ai băgat într-un mare rahat! concluzionează el înainte de a-și trage răsufarea.

Victima acestei dezlănțuiri verbale era o fată care nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Stătea înaintea lui Riley, cu fața ascunsă în palme, cu spatele gârbovit, și plângea în hohote. Ceilalți membri ai echipei reacționau, fiecare în felul lui. Un operator, cu brațele petrecute neglijent în jurul camerei de luat vederi ultimul răcnet, cu țigara în gură, avea aerul că asistă la o piesă de teatru care îl amuza în mod deosebit. O fată în blue-geans, pulover și pantofi de tenis, ședea pe jos, ca o indiană, punându-și toată energia în mestecatul gumei și în a face din când în când baloane mari. Doi bărbați destul de tineri căzuseră în extaz în fața unor fotografii dintr-un *Playboy* pe care îl răsfoiau. Un altul, lucru deloc surprinzător, adormise profund pe scaunul

Invitatul dimineții

sprijinit de perete rămas acum în doar două picioare.

Riley se întorcea ca un urs în cușcă în fața fetei înlăcrimate, aruncându-i acesteia priviri ucigătoare. Cuvintele ieșeau din gura lui ca niște rafale de mitralieră.

— Ce mă fac eu? Cum vreți să mă descurc așa? Avem de înregistrat o emisiune, care trebuie să intre mâine. Mâine! Iar eu sunt înconjurat de o bandă de tâmpiți care nu știu nici măcar să...

Se opri, din cauza respirației ori a înjurăturilor, Britt n-ar fi putut spune. Fata profită de pauză pentru a încerca să se justifice.

— Noua producătoare trebuie să sosească azi. Poate că va ști ea să rezolve...

— Ea! Ea! Care producătoare? Au angajat încă o debutantă care are mai mult păsărele în cap decât creier. Scutește-mă de așa ceva! Tu trebuia să faci oficiul de producătoare, și vezi în ce rahat m-ai băgat!

— Îmi pare rău. Eu... Eu nu știu...

— Tu ai spus-o!

Sandra Brown

Tânăra gemu, ascunzându-i din nou fața în mâini. Britt nu mai șovăi. Înaintă în câmpul luminos al reflectoarelor.

— Scuzați-mă.

Vedeta „Invitatului dimineții” se întoarse izbind-o cu privirea cea mai albastră pe care o văzuse ea vreodată. Avea niște ochi legendari, și Britt recunoscuse că își meritau pe deplin elogiile care li se aduceau din abundență. Victima se opri din plâns, timp în care aruncă o privire umedă în care se ghicea o slabă speranță. Un cilindru lung de scrum căzu, când operatorul își trecu țigara dintr-un colț al gurii în altul. Scaunul celui care dormea recăzu pe cele patru picioare ale sale, probabil pentru că sunetul unei voci calme în acest studio în fierbere produsese același efect ca și un avertizor de incendiu. Vocea lui Britt îi smulsese pe cei doi cititori din contemplarea posterului central al *Playboy-ului*. Două perechi de ochi o fixară pe deasupra paginilor magazinului. Fata ghemuită o privi pe Britt cu un aer buimac prin pelicula unui balon roz.

Invitatul dimineții

— Nu spune nimic. Lasă-mă să ghicesc, o elidă Riley, cu mâinile-n șolduri, gata să reverse un nou val de înjurături.

— Ați ghicit, domnule Riley. Sunt debutanta mai mult cu păsărele în cap decât cu creier.

Cineva rânji. Altcineva tuși. Instinctiv, ochii lui Riley poposiră pe sânii lui Britt, care nu se mișcă.

— Precum vedeți, nu sunt deosebit de mari. Însă, în ce privește materia cenușie, nu stau prea rău. Dacă cineva ar avea bunătatea să-mi explice ce se petrece...

Toată lumea începu să vorbească în același timp. Britt ridică brațele.

— Domnul Riley mai întâi, vă rog, pentru că el este acela care pare cel mai contrariat.

— Eu nu mă las niciodată contrazis, domnișoară... domnișoară?

— Cassidy. Dacă ai fi binevoit să asști la întrevederea pe care am avut-o cu directorul, înainte de a fi angajată, mi-ai fi știut numele, domnule Riley. Ne-am fi putut preciza poziția în ce privește această producție și poate că am fi ieșit din acest „rahat”, cum îi spui.

Câștigase un punct.

Sandra Brown

— Eu plec la ora două în fiecare după-amiază, explică el fără să clipească. Întrevederea dumitale era la ora patru. Doar nu era să aștept în tot acest timp.

— Dacă ai fi așteptat, nu ți-ai fi ieșit din fire în dimineața asta. Mă înșel cumva?

— Ascultă...

— Dacă am înțeles bine, n-avem nici un minut de pierdut, îl întrerupse ea. Vrei să-ți înregistrezi emisiunea, da sau nu? Spune-mi care e problema și să încercăm s-o rezolvăm. După aceea, dacă vrei să-ți verși nervii pe mine, ești liber s-o faci. Însă când vom avea timp.

El își mușcă buzele, dansând de pe un picior pe altul, ca un om gata să explodeze. Britt nu plecă ochii. În sfârșit el izbucni.

— Prostituța de-acolo mi-a spus că invitata mea, care e un fel de pupază cu părul roșcat, venise deja, cu o oră mai devreme decât stabilisem. Și că e furioasă că a așteptat în timp ce noi pregăteam studioul. Am închis-o, ca să zic așa, într-o cabină, pentru a nu-i mai auzi urletele. Este complet isterică.

Invitatul dimineții

— Puțini oameni scapă de epidemia asta, pe aceste meleaguri, după câte-am văzut, făcu Britt pe un ton sarcastic.

Riley o fulgeră cu privirea, apoi își continuă discursul.

— Studioul nu era gata pentru înregistrare, deoarece domnișoara, zise el arătând către tânăra fată ce suspina, a uitat să ne înregistreze pe grilă. Într-o oră, trebuie să cedăm studioul, căci au nevoie de el pentru o altă emisiune.

Riley tăcu și o privi ca și cum i-ar fi spus: „Ai vrut să știi, acum știi, descurcă-te.” Avea un aer aproape mulțumit că o poate înfrunta astfel.

Însă fiica amiralului Cassidy nu dăduse nicio dată înapoi în fața vreunei provocări. Se întoarse către fata pe care Riley o numise Prostituța.

— Cum te cheamă?

— Whitney, spuse ea pe nerăsuflăte.

— Whitney Stone, fiica directorului adjunct, pe care o cunosc de când era în scutece și pe care am încercat s-o formez, preciză Riley.

— Taci, îi porunci Britt, în timp ce operatorul scotea un șuierat iar fata cu chewing-gum aproape că se înecase cu un balon. De ajuns cu

Sandra Brown

copilăriile. Termină cu bocetul, spuse ea tinerei fete, înainte ca Riley să fi putut răspunde. Asta nu ne ajută să avansăm. Acum, pentru început, aduceți o ceașcă de cafea pentru domnul Riley. Are nevoie. Apoi urcați la masa de control și vedeți dacă ne pot trimite un șef de platou și un inginer de sunet. Dacă nu, descurcați-vă și găsiți. Spuneți că vă pare rău că grila n-a fost completată și că mă oblig eu ca acest gen de eroare să nu se mai repete. Ați înțeles?

— Da, doamnă, consimți ea.

Apoi o șterse ca un condamnat care tocmai a scăpat din fața plutonului de execuție.

— Tu, tu și tu, făcu Britt desemnând trei tehnicieni leneși, pregătiți platoul pentru înregistrare. Luați de-aici tot ce era de la emisiunea precedentă.

— Dar e o altă echipă care trebuie s-o facă. Noi...

— Executarea, îl contră ea pe rebel.

Toți schimbau priviri consternate. Adormitul se agită până reuși să se scoale de pe scaun. Ceilalți doi aruncară magazinul și înaintară mormăind.

Invitatul dimineții

— Stinge țigara aia, îi ordonă operatorului. Nu te poți servi corect de o cameră cu o țigară în gură ori în mână. Nu vreau să mai văd pe nimeni fumând în acest studio. S-a-nțeleș?

Bărbatul se făcu a nu pricepe.

— Hei, Riley! Are ea dreptul să facă așa ceva?

— Am dreptul, pentru că tocmai am făcut-o. Dacă nu vă place, angajați-vă pentru o altă emisiune. Gândiți-vă la toți acei tineri care abia și-au luat diploma și care abia așteaptă să vă ia locul. Și tu, făcu ea către fata care ședea tot pe jos, ține-ți guma aia în gură, ori te dau și pe tine-afară. Și verificați microfonul domnului Riley și cel al invitatei sale. De fapt, cine este? Întrebă întorcându-se spre Riley.

— Paméla Hunn.

Paméla Hunn avea într-adevăr părul roșcat, și Britt trebui să-și reprime zâmbetul, dacă nu voia să compromită totul.

— Unde e ea?

— Prostuța îți va arăta, făcu el cu o mișcare din bărbie.

Sandra Brown

Tânăra fată tocmai se întorcea cu o ceașcă de cafea aburindă în mână, în semn de pace. Își agăță picioarele într-un cablu și jumătate din cafea se vărsă pe jos. Riley înjură cu cruzime printre dinți, dar acceptă ceașca mormăind o vagă mulțumire.

— Ar trebui să te machiezi puțin, domnule Riley, sugeră Britt sperând ca Whitney să nu fi auzit epitetul cu care o gratificase Riley. Am să vă caut când vom fi gata. Ai documentația despre domnișoara Hunn?

— Oarecum, făcu el cu o voce aproape amabilă.

— N-ar trebui s-o buchisești puțin?

Cu această sugestie acidă, ea părăsi studioul, cerând lui Whitney să-i arate unde o sechestra-seră pe Pamela Hunn cea furioasă. Era o modistă de lux care devenise extrem de populară, deoarece vedeta feminină a unui serial de televiziune purta creațiile sale. Când Britt deschise „celula capitonată”, din întâmplare o cabină tapisată cu mochetă bej, se găsi în fața unei femei a cărei față avea acum aproape aceeași

Invitatul dimineții

culbare cu a părului său țipător. Ochișii se rostogoleau ca niște bile și furia îi subțiasse nările.

— Cer o explicație pentru această jignire! Niciodată n-am... În fine, nici nu pot să spun cum... E un mod mizerabil de a trata oamenii... Nu există grosolănie mai mare...

Scuipa cuvintele, practic fără a dezlipi buzele. Când își dădu seama că se adresează cuiva pe care nu-l văzuse până atunci, se opri brusc din invective pentru a arunca lui Britt o privire trufașă.

— Cine mai ești și tu? Porți una din bluzele făcute de mine...

Britt mulțumi întâmplării fericite care o sfătuisese să-și aleagă ținuta pentru acea zi. Jubila în sinea ei, când Riley o avertizase asupra numelui invitatei, căci știa că posedă un atut care îi permitea să negocieze mai ușor cu aceasta.

— Mă numesc Britt Cassidy și, într-adevăr, aceasta-i una din creațiile dumneavoastră, domnișoară Hunn. Am economisit luni de zile pentru a putea să-mi cumpăr o îmbrăcăminte purtând semnătura dumneavoastră, și nici nu

Sandra Brown

pot spune cât de mult îmi place bluza pe care o port!

Paméla Hunn strâmbă din nas.

— Firește, e ceva superb. Așa ceva ar înfrumuseța pe oricine, însă dumneavoastră vă stă într-adevăr bine. Cât aveți?... patruzeci... treizeci și opt poate? Mâncile cad admirabil, e foarte bine că am insistat asupra acestei tăieturi speciale.

Timp de câteva secunde își contemplă propria creație cu o mândrie nedisimulată. Apoi se strâmbă din nou, ca și cum ar fi mirosit ceva neplăcut.

— Nu mi-ați spus ce reprezentați în acest circ. Dă-mi voie să-ți spun, fetițo, că am fost invitată la emisiunea lui Johnny Carson, „Steaua de astă-seară”, la „O oră cu voi”, la „Diminețile muzicale ale Americii”, la showul lui Mervin Griffin... Însă niciodată n-am fost tratată într-un mod atât de odios. Emisiunea voastră e o adevărată hazna... Un summum de...

— Aveți perfectă dreptate, domnișoară Hunn. Vă aprob în totalitate. În locul dumneavoastră aș refuza pur și simplu, să mai particip și mi-aș lua

Invitatul dimineții

tălpășița. Pentru ce să vă mai supuneți supliciiului unui interviu televizat după ofensa pe care ați suferit-o adineauri? De ce să le faceți această onoare? Gândiți-vă! Dumneavoastră, cea mai genială dintre creatoarele americane, tratată ca o actriță vulgară, sau chiar mai rău! N-au priceput că sunteți o artistă?

Britt se îndreaptă ușor, ca și cum și-ar fi isprăvit tirada. Apoi adoptă vocea sa cea mai suav politicoasă, pentru a întreba:

— Să vă chem un taxi? Ori ați venit cu limuzina personală?

— Eu... Am mașina mea. Îmi place să conduc din când în când. Dar destul de ocazional, mă-nțelegeți. Ca să mă distrez un pic.

— Firește. Veniți, domnișoară Hunn, am să vă conduc. Nu v-am reținut decât foarte puțin și timpul dumneavoastră e așa de prețios... Această-i mapa dumneavoastră de desene? Să n-o uitați pe-aici. Ce păcat că publicul va fi privat de ultimele modele din cauza bandei de incompetenți care bântuie pe-aici! Prostia ne invadează la toate nivelele, nu-i așa? Chiar și în modă, pun prinsoare!

Sandra Brown

Mergea cu siguranță alături de Pamela Hunn, rugându-se ca drumul pe care îl alesese să fie chiar cel care duce spre ieșire. Diversele culoare care dădeau în hol erau pentru ea un labirint necunoscut, și se întreba ce explicație ar fi putut da starului dacă ar fi condus-o către dulapul cu măști. Îi bătea inima. Va reuși stratagema? Zâmbi larg către modistă.

— Nu știu unde am citit că veți face o prezentare exclusivă a costumelor de baie.

— La Neiman, într-adevăr, mâine.

— Minunat. Poate am să-mi iau liber. În fine, sper că cel puțin câteva persoane or să se poată deranja...

Pantofii ascuțiți, cu tocuri prea înalte, ai modistei, frână brutal și aceasta se opri brusc.

— Adică de ce să nu vină? Pentru ce să nu se permită marelui public accesul la modelele mele?

— Ei bine, domnișoară Hunn, „Invitatul dimineții” are o foarte largă audiență, chiar dacă emisiunea este produsă împotriva bunului simț. Dar nu vă faceți griji, o asigură ea atingând-o ușor de brațul scheletic, o bună parte din femei

Invitatul dimineții

vor afla, fără îndoială, de prezentarea dumneavoastră din alte surse.

— Dar...

— De altfel, n-am crezut o vorbă din tot ce se povestea în legătură cu Rachel Lamiel, după refuzul acesteia de a participa la o emisiune pe un post al televiziunii locale...

O împinse înainte pe Pamela Hunn, care însă nu mișcă.

— Lamiel? A refuzat să... Și ce-au spus?

— Vă rog, murmură Britt pe un ton confidențial, nu-mi cereți să fiu indiscretă.

— Nu voi spune nimănui. Ce-au zis despre Lamiel?

Nările nasului prea ascuțit palpitau. Britt aruncă împrejur o privire de conspiratoare, tot atât de bănuitoare ca și cum ar fi divulgat un secret de stat.

— Au spus că modelele ei sunt jalnice și că Lamiel nu voia să se știe asta înainte ca toate locurile de la prezentare să fie rezervate. Dar, cum vă spuneam, n-am crezut niciodată că ăsta-i motivul pentru care s-a supărat, refuzând să participe la emisiunea pe care trebuia s-o facă.

Sandra Brown

Continuă s-o conducă pe modistă, sperând că Paméla Hunn nu va descoperi că povestea respectivă era pur și simplu rodul imaginației sale.

— Acum, cred că am abuzat într-adevăr de timpul dumneavoastră, drept pentru care vă datorez toate scuzele. Voi avea grijă ca...

— O clipă, reluă Paméla Hunn umezindu-și buzele și clipind furioasă. Ești cu adevărat încântătoare cu bluza asta.

— Mulțumesc.

— Totuși, ți-aș recomanda pentru viitor o culoare mai susținută. Acea a cercelușului, poate...

— Credeți într-adevăr? întrebă Britt cu o voce dintre cele mai servile.

— Nu ți-am reținut numele, draga mea.

— Britt. Britt Cassidy.

— Ei bine, Britt, ai fost așa de adorabilă încât am hotărât ca, în cele din urmă, să mă supun acestui mic interviu.

Britt, care nu mai putea de bucurie, își puse mâna pe inimă.

Invitatul dimineții

— O, domnișoară Hunn! Ce-aș putea să vă spun? E prea drăguț din partea dumneavoastră să ne-ați iertat.

— Haide, făcu modista cu un gest demn de un papă în timp ce binecuvânta mulțimile, e o nimica toată pentru o profesionistă adevărată.

Când Britt pătrunse cu ea în studio, Paméla Hunn aproape torcea ca o pisică.

— Whitney, vrei să aduci o cafea pentru domnișoara Hunn? Cu zahăr sau cu lapte?

— Nici cu una, nici cu alta, draga mea. Trebuie să avem grijă de silueta noastră.

Britt râse cu ea, în timp ce echipa stupefiată le privea.

— Așezați-vă pe canapeaua aceasta, domnișoară Hunn. Nu e prea confortabilă, din păcate, comentă înainte de a se întoarce către fata cu chewing-gum. Fii atentă cum pui microfonul. Bluza e de mătase.

Modista nu observă semnul din ochi pe care ea îl făcu fetei. Britt avu impresia că prima sa jumătate de oră de muncă durase un secol. Dar Paméla Hunn era pe platou, cu microfonul bransat, și se sclifosea cu o mulțumire de sine

Sandra Brown

evidentă. Britt aproape că-și pierduse respirația în timpul desfășurării stratagemei, care funcționa grație personalității infantile a modistei, însă, dacă trebuise să treacă prin așa ceva pentru a înregistra un interviu, cu atât mai rău!

— Cum ați făcut? întrebă Whitney cu admirație, în timp ce o conducea pe Britt spre locul unde se afla Riley. Mie mi-a spus că sunt o bleagă lipsită de grație.

— Ei bine, pentru că ei îi plac aliterațiile, zise Britt, în timp ce Whitney făcea ochii mari. Am atins-o în punctul sensibil.

Admirația lui Whitney se schimbase în adorație.

— Se poate spune că ați făcut o treabă bună.

— Mulțumesc. A propo de punctul sensibil, să vedem în ce stare se mai află domnul Riley.

Ciocăni o singură dată, dar nu așteptă răspunsul pentru a intra.

— Noi suntem gata. Vă așteptăm pe platou.

Cu un prosop petrecut în jurul gâtului, Riley se așeza în fața oglinzii. Se pregătea să se machieze.

Invitatul dimineții

— Ar fi mai bine să punem lucrurile la punct între noi, imediat, domnișoară... domnișoara cum ziceai?

— Cassidy, făcu ea imperturbabilă.

— Mda, Cassidy, mormări el întorcându-se spre Britt. Eu sunt cel care conduce aici. Și nimeni altul. Te-am lăsat să acționezi în dimineața asta pentru că urgența situației o cerea. Dar să nu crezi că, dacă toată lumea de pe acest platou a stat drept în fața ta, am să fac și eu la fel. E limpede?

Fără a-și întoarce privirea sa glacială, el începu să-și aplice pudra pe nas, pentru a evita orice reflex sub proiectoare. Britt nu se lăsă intimidată.

— Începem înregistrarea în două minute, domnule Riley. Dacă nu veți fi pe platou în timp util, am să depun o plângere oficială către directorul de producție. Ah, de fapt cred că v-a căzut puful în cafea.

Trânti ușa înainte ca el să fi avut timp să răspundă. Dar în sinea sa ea îi recunoscuse superioritatea: în ciuda erupției de furie din studio, el aborda o seninătate pur profesionistă

Sandra Brown

când camerele începură să filmeze. Acum își desfășură tot farmecul. Vocea sa câpătă acel reflex confidențial care cucerise inimile femeilor de serviciu ce își lăsau lucrul pentru a-i urmări programul, și a secretarelor adunate în jurul mașinilor de cafea pentru a trâncăni pe seama lui. Dacă nu ascultase cu interes fiecare cuvânt al Pamélei Hunn, dacă în realitate nu dăduse prea mare atenție desenelor pe care aceasta le desfășurase în fața lui comentându-le copios, însemna că este un mare actor.

Îndată ce emisiunea fu gata și domnișoara Hunn fu condusă politicos către ieșire, Britt convocă la o scurtă ședință toate persoanele care jucaseră un rol oarecare în „Invitatul dimineții”. Supărarea echipei se risipise treptat. Priceperea ei de a fi rezolvat criza dimineții produsese, dacă nu prietenie, atunci cel puțin respect. Britt le prezintă o serie de reguli, de îndatoriri, lăsând să se înțeleagă clar că aștepta, din partea fiecăruia, supunere.

— Nimeni nu e de neînlocuit, anunțase ea cu un surâs fermecător, însă destul de ferm pentru a părea amenințător. „Invitatul dimineții” stă pe

Invitatul dimineții

locul al doilea ca interes și prin poziția sa orară. Eu vreau să ocupăm locul întâi și să ne menținem așa. Dacă nu doriți să vă prindeți în joc, puteți pleca de pe-acum. Nimic nu mă va împiedica să-mi ating scopul, precizase ea punând ochii pe Riley. Aș vrea să vă văd imediat în cabina dumneavoastră, doamnă Riley.

Tocurile ei ciocăneau enérgic pardoseala de beton când părăsi studioul în fruntea echipei înspăimântate și reduse la tăcere. Era deja la ușa cabinei când Riley abia o ajunsese din urmă. Îi deschise înclinându-se și îi făcu semn să-l urmeze, cu un gest larg al mâinii. Fără a o invita să ia loc, se trânti pe canapă. Începu să-și dezlege cravata, timp în care ea rămase în picioare în mijlocul încăperii.

— În fiecare dimineață, după înregistrare, explică ea după ce își consultase agenda, Whitney vă va aduce un dosar cu informații despre invitatul de a doua zi. Veți studia documentația pentru emisiunea următoare. Și, de-acum înainte, nu voi mai tolera exploziile dumneavoastră de caracter.

— Ah, da?

Sandra Brown

— Ați priceput bine. Și încetați a o mai teroriza pe Whitney.

— Prostuța? Ea s-a obișnuit.

— Pentru motive pe care eu nu le înțeleg, ea vă adoră. Însă chiar dacă ea ar fi un saint-bernard în locul unei tinere femei sensibilă și impresionabilă, eu nu v-aș permite săă-i vorbiți, cum ați făcut-o azi dimineață.

— Nu mi-ai permite?

— La ce oră v-ați culcat ieri? Întrebă ea ca și cum nici n-ar fi remarcat răspunsul acestuia.

— Cum?

— Ați auzit bine și de data asta.

O privi lung. Ea observă cum figura lui posomorâtă se lumina treptat de un zâmbet răutăcios.

— La ce oră m-am culcat, sau la ce oră am adormit?

Ea îl privi cu un aer dezgustat și oftă.

— Puțin îmi pasă de ce s-a petrecut în patul dumneavoastră, domnule Riley.

— A, da? Atunci de ce-ai mai pus întrebarea?

— Dumneavoastră mă obligați să fiu așa de directă. Aveți o figură sinistră, îl lovi ea, lăsându-i

Invitatul dimineții

cu gura căscată, căci nu fusese obișnuit cu asemenea complimente. Chiar din acest moment, vă veți odihni în mod corespunzător înainte de înregistrare. Și fără vin la cină. Vă face pungi sub ochi.

Simțindu-se brusc cu conștiința poziției sale glonată, își reveni.

— Fir-ar să...

— Și dacă, cu toate acestea, aveți pungi sub ochi, vă sugerez niște comprese reci, timp de un sfert de oră, dimineața, la scularea din pat.

O amenință cu un deget răzbunător.

— Compresele tale reci să le pui unde știu eu!

— Cred că asta-i tot, făcu ea închizând agenda.

— Nu tocmai.

Sări și o înhăță de umeri, chiar în clipa când ea pusese mâna pe clanță.

— Dă-mi drumul.

— Dă-mi drumul, repetă el zâmbind larg. N-ai uitat să adaugi cumva „secătură“?

— Dați-mi drumul, domnule Riley, ori...

Sandra Brown

El izbucni într-un râs zgomotos. Ochii îi străluceau, în timp ce o examina din cap până-n picioare. Pentru prima dată, John Riley o vedea cu adevărat pe noua sa producătoare. Observă pletele ei brune, buclate, ajungând până la nivelul maxilarelor. Sub arcu grațios al sprâncnelor întunecate văzu ochii ei de un albastru ultramarin în care scânteiau lumini de furie. Remarcă un năsuc obraznic și o gură adorabilă, cu buza de jos cârnoasă, bună de mușcat. Și mai ales văzu, sub bărbie, o gropiță care îl făcu să se gândească la unele dulci nebunii. Era drăguță, seducătoare și sălbatică în același timp, și dacă el nu și-ar fi făcut o regulă din a nu amesteca niciodată plăcerea cu afacerile, ar fi vrut să ia cunoștință de acest foc ce părea că arde în ea.

— Nu veți ajunge la nici un rezultat, în acest mod, așa-i domnișoară Cassidy? o atacă el când se calmă. Un funduleț de femeie încărcat cu dinamită. Promite a fi interesant.

'Ea se smulse din strânsoarea lui, conștientă de faptul că nu va ajunge la nici un rezultat, dacă el nu era de acord. Deschise ușa.

Invitatul dimineții

— Pe mâine dimineată, domnule Riley.

— Nu voi lipsi pentru nimic în lume, domnișoară Cassidy.

În acea zi râsul lui o însoțise până în capătul culoarului. Și nu încercase deloc să scape de el, căci știa, chiar din acea clipă, că după ce a fost atinsă, fizic și sentimental, de John Riley, nu va mai fi niciodată aceeași...

3

- Coboară pe pământ, Britt!
- Cum? Oh, îmi pare rău! Eram...
- Pe cale de a visa? Cum e posibil așa ceva în timpul unei recepții? Suntem mai mulți care vrem să plecăm, dar ne gândeam că ar trebui mai întâi să cântăm un „La mulți ani” patronului.

— Firește, murmură Britt forțându-se să-și aducă gândurile în prezent. Am să-l întreb pe obâr dacă e gata tortul.

În treacăt, aruncă o privire spre Riley. Era tot la bar, împărțind băuturi și surâzând, însă ochii lui nu o părăseau pe Britt. Și intensitatea cu care îi ardea privirea îi spunea că el știe în sinea sa la ce s-a gândit ea toată seara.

Stewart era la bucătărie, îndeletnicindu-se cu aprinsul lumânărilor de tort.

— Cred că e timpul să aduci tortul, îi spuse Britt.

— Cred că da...

După ce aprinse toate lumânările, ținu ușa deschisă și Britt împinse mica masă rulantă în sufragerie. Toți invitații se întoarseră, aplaudând. Apoi începură să cânte în cor *La mulți ani*, în timp ce-l împingeau în față pe Abel Winn pentru a sufla în lumânări, acesta reușind să le stingă dintr-o singură încercare. Primi felicitări de la fiecare și râse din toată inima la glumele privind „vârsta sa înaintată”. Ridicând mâinile pentru a face liniște, ținu un mic discurs.

Sandra Brown

— Mulțumesc tuturor că au venit în seara asta să sărbătorească aniversarea mea, împreună cu mine. Însă pentru cei care trebuie să lucreze mâine, făcu el pe un ton sever care amuză pe toată lumea, mahmureala nu va fi o scuză. Britt nu se va sfii să vă dojenească pentru excesele de astă seară. E o gazdă fără pereche, adăugă el întorcându-se către Britt pentru a o săruta pe obraz.

Ea roși și îi ceru lui Stewart să taie și să servească tortul. Abel acceptă prima felie, apoi, când musafirii înaintară pentru a fi serviți, o trase de-o parte pe Britt.

— Am vorbit foarte serios. Seara aceasta a fost într-adevăr unică.

— Sunt foarte fericită.

— Și totul datorită ție, Britt.

Simțea privirea lui Riley asupra lor. Surâse lui Abel.

— Îți mulțumesc. Mi-a făcut mare plăcere.

— Știu că nu e momentul să discutăm despre serviciu, dar...

— Nu, într-adevăr nu, Abel, scurtă ea discuția cu vioiciune, căci îl văzuse pe Riley apropiindu-se de ei.

Invitatul dimineții

— Lasă-mă să termin, te rog. Înainte de a-mi da răspunsul mâine, vreau să-ți fac o propunere și mai avantajoasă. Ce zici de patruzeci de mii de dolari pe an?

— E cam exagerat.

Prea târziu! Riley ajunsese chiar în spatele lui Abel, pândindu-l ca o întunecată pasăre de pradă. Britt se întrebă cum se face să Abel n-a simțit prezența lui amenințătoare.

— Poate că este extravagant, răsă gâlgâit Abel. Dar sunt gata să plătesc, pentru a te convinge să accepți acest post.

— Ești prea generos. Pare minunat, însă nu m-am hotărât încă.

De ce oare Riley nu dădea dovadă de bună-creștere pentru a dispăre? De ce nu pleca? De ce apăruse iar, chiar în această seară când se hotăra viitorul ei? Ea nu avea nevoie ca el să vină pentru a-i tulbura sufletul.

— În al doilea an vei obține o mărire și vei avea procentul tău pe profit. Firește, firma va prelua în totalitate cheltuielile de instalare.

— Nu sunt încă pregătită pentru a merge la Los Angeles.

Sandra Brown

Winn se încruntă. Se gândea.

— Vreau să fii fericită. Firma posedă mai multe vile în acest moment. Ai putea închiria una pe nimica toată. Există așa ceva aproape de plajă, cu siguranță că o să-ți placă.

— Abel, nu te las să mă instalezi tu! Te rog, să nu mai vorbim în seara asta de...

— Dar îmi trebuie răspunsul tău până mâine, și voi face totul ca tu să accepți. În seara asta e ultima mea șansă.

— Dacă nu accept, nu-i pentru că n-am găsit oferta ta destul de avantajoasă.

— Foarte bine, făcu el decepționat. Observ că ești o femeie integră, care nu se lasă cumpărată. A vorbi de bani te enervează.

Însă ce o enerva mai mult pe Britt era aerul amenințător al lui Riley. Abel observă în sfârșit că ea era absorbită de altceva și se întoarse.

— O, domnul Riley! Încerc a o convinge pe Britt să dea o nouă orientare carierei sale. N-a fost foarte șic din partea dumitale, că ai lăsat-o să plece.

Abel Winn zâmbea figurii încruntate din fața sa, însă zâmbetul lui nu era decât de fațadă.

Invitatul dimineții

Atmosfera dintre cei doi bărbați era tot atât de încărcată de dușmănie, ca între doi masculi rivalizând pentru aceeași femeie. În sfârșit, Abel vorbi:

— Britt, la ușă e un grup de persoane care vor să ne spună la revedere. Mergem?

Fără a aștepta răspunsul, o prinse de braț luând-o cu sine. Ea nu avea de ales. În orice caz, față de invitați trebuia să-și joace rolul de gazdă. Dar în același timp se simțea vinovată că-l părăsise pe Riley care, acum, părea îndurerat și furios. Și acest sentiment o enerva. De ce trebuia să aibă grijă de stările sufletești ale lui Riley? Îl părăsise cu luni în urmă. În tot acest timp, el nu făcuse cel mai mic efort pentru a o regăsi. Până în seara asta, se arătase indiferent față de despărțirea lor. Nu mai făcea parte din viața sa, și ea era ferm hotărâtă să prelungească această situație.

— Ai să te mai gândești la ce ți-am spus? întrebă Abel în timp ce își lua rămas bun, o jumătate de oră mai târziu.

— Îți promit.

— Și o să am răspunsul tău mâine?

Sandra Brown

— Da.

Toți plecaseră, în afară de Stewart și ajutoarele sale. Ea rămăsese singură în prag, cu Abel. Acesta îi luă mâinile în ale sale.

— Știu că ai să-mi dai răspunsul pe care-l aștept, afirmă el, ca un om obișnuit să-și vadă toate dorințele realizate. Noapte bună, Britt. Totul a fost perfect, o asigură el, sărutând-o din nou pe obraz, și ea avu impresia că n-ar mai fi lipsit mult ca acest sărut să devină altceva decât o simplă îmbrățișare fraternă.

Domnul să-l aibă-n pază! Ea se mai lăsase o dată prinsă într-un astfel de joc. A amesteca viața particulară cu viața profesională nu însemna nimic pentru nervii săi, fără a mai vorbi de sentimente și de inimă. Britt n-ar fi luat-o niciodată de la început. Trăise cu o foarte mare personalitate, și zadarnic l-ar fi iubit ea pe Abel Winn și l-ar fi respectat talentul în afaceri, presimțea că acesta n-ar fi acceptat niciodată să-și împartă gloria, mai ales cu o femeie. La fel ca...

Riley? Aruncă rapid o privire prin încăpere. Era goală. Unde era Riley?

Invitatul dimineții

Își luă rămas bun de la Abel, închise ușa cu cheia și se întoarse în bucătărie. Stewart strângea ultimele accesorii. Ușa din spate era deschisă. Steve și Bart încărcau o camionetă.

— Ai văzut...

— Vedeta? termină Stewart. Nu. Chiar acum îi plângeam de milă. A trebuit să se care fără a spune măcar la revedere. Bart e foarte jignit de...

— Oh, termin-o! mormăi Bart, ridicând pe umăr o ladă cu veselă.

Glumele lor nesărate nu erau menite a alunga migrena lui Britt. Aceasta nu visa decât la pace și liniște. În timp ce scria cecul lui Stewart, se simțea oarecum ușurată că Riley dispăruse tot așa de brusc cum venise.

— Ai uitat să scazi plata barmanului, comentă Stewart uitându-se la sumă.

— Consideră asta drept bacșișul tău.

— Ești, într-adevăr, o dulceată. Sper că vom mai avea ocazia să lucrăm împreună.

O ciupi de obraz înainte de a ieși pe ușa din spate. Britt închise cu cheia și privi dezordinea din bucătărie. Prețul lui Stewart nu cuprindea și curățenia și acum n-o mai putea face nimeni.

Sandra Brown

Suspină, știind că nu va mai ajunge niciodată să se odihnească, dacă lăsa harababura asta până dimineața. Dar trebuia, mai întâi, să se schimbe. Urcă în camera sa. În prag, se opri brusc: Riley se întinsese în patul ei, cufundat în perne, răsfoind absent *Radio și tele*.

— A plecat toată lumea?

— Ce faci aici?

— Mă odihnesc. Ți imaginezi că am stat în picioare aproape patru ore fără întrerupere?

— Știi foarte bine că nu asta am vrut să spun, izbucni ea. Ce faci aici? În camera mea? În patul meu? Credeam că ai plecat acasă.

— Acasă? repetă el aruncând magazinul. Nu am un „acasă”. Înainte aveam o casă care era „acasă”... când o împărțeam cu soția mea.

Ea se întoarse, aruncându-și pantofii. Se privi în oglindă, își trecu degetele prin păr.

— Sunt obosită.

— Se vede. Întinde-te aici, o invită el pipăind patul.

Văzut în oglindă, Riley părea un demon ispător, tot atât de periculos ca și șarpele Evei.

— Pentru nimic în lume!

Invitatul dimineții

— De ce? făcu el râzând. Pentru că ți amintește ce bine ne distram odinioară după astfel de recepții?

Era exact. Britt știa că dacă traversa camera pentru a merge să se întindă lângă el, vor face dragoste și ea se va găsi în același impas ca altădată. Și că n-ar fi supraviețuit acestui lucru.

— Nu-mi aduc aminte.

— Ba da! De aceea ți-e frică să te întinzi lângă mine. Mă întreb de ce le place oamenilor atât de mult să facă dragoste după o serată. Poate pentru că se simt destinși și veseli? Am cunoscut și noi odată câteva momente fericite.

— De ce nu-mi dai pace? Ți-am spus că nu aveam intenția să vorbesc astă-seară de toate astea.

— Mai ai portjartierul acela cu dantelă neagră, pe care îl purtai la ocazii mari?

Ea se întoarse, întrebându-se dacă nu cumva el putea vedea prin hainele sale.

— Nu.

Fața lui Riley se luminează de un surâs răutăcios.

— Mincinoaso. Îl ai pe tine în acest moment.

— Te asigur că nu!

Sandra Brown

— Dovedește-o!

— Nu.

Riley izbucni în râs și ea fugi în baie pentru a-și ascunde propriul zâmbet.

— Ce faci acolo? întrebă el.

— Mă schimb.

— E o prostie, nu găsești?

— Ce? Să-mi schimb hainele?

— Nu, să te ascunzi pentru a face așa ceva. Știi că te-am văzut deja. Nu există centimetru pătrat din glorioasa ta anatomie, pe care să nu-l pot descrie în amănunt.

În baie, Britt trase fermoarul și își dezbrăcă rochia. Își privi scurt portjartierul și zâmbi. Acest nimic îl excitase totdeauna pe Riley, deja posesorul unei pasiuni devorante. Comentariile pline de sugestii pe care acesta le producea de dincolo de ușă o făcură să roșească.

— Pun prinsoare că porți chiloțelul acela asortat cu portjartierul. Mă înșel cumva?

Britt era pe punctul de a-și scoate chilotul de satin și dantelă.

— Nu, nu îl port.

— Mi te imaginez cu ciorapii tăi fumurii...

Invitatul dimineții

Ea se debarasă de aceștia cât putut de repede. Se blestema de a se fi lăsat împreună cu el, prinsă în acest joc pueril. În sfârșit se dezbrăcă de tot. Se grăbi să-și pună un alt chilot, niște ginși vechi și un pulover. Apoi, cu mocasinii în picioare, se întoarse în cameră.

— Drăguț, o ironiză el.

— Dacă nu-ți place ținuta mea, poți pleca.

Pentru a merge spre ușă, trebui să treacă pe lângă pat. El se aplecă puțin și o prinse de fundul pantalonilor. Ea se smiorcăi, însă nu putu să scape și căzu pe spate, de-a latul patului, strivită de greutatea lui Riley care râdea cu toată gura.

— Lasă-mă să mă ridic.

— Ho, ho! Ce caraghios îți strălucesc ochii când faci pe sfânta! Vreau să te aduc la sentimente mai bune. Cum te las mai moale, cum o ștergi! Dar nu ceva moale aș vrea să-ți dau...

— Ești vulgar!

— Absolut, și ție îți place așa! Amintește-ți. Cu cât eram mai grosolan, cu atât îți plăcea mai mult.

Sandra Brown

— Eu... Oh, oprește-te! țipă ea, când începuse să o gâdile. Riley, vorbesc serios, oprește-te!

— Dacă mă rogi frumos.

— Te rog, îl imploră ea. Te rog.

El continua să o gâdile, însă un pic mai jos de pântec.

— Pariez că porți tot chiloțelul acela.

— Pe ce pariezi?

— Spune tu.

— Un sărut? se hazardă Britt, sigură că va câștiga. Poți verifica.

Ochii albaștri ai lui Riley se cufundară în ai ei. Ea rămase perfect nemișcată, în timp ce acesta îi descheia gîșii dînd la o parte țesătura. Nu văzu chiloțelul de satin negru, ci un altul, la fel de sexy, din mătase bleu-pal. Copleșit de dorință, închise ochii. Când îi deschise, începu să-i mîngâie pielea satinată a pîntecului.

— Am câștigat! murmură timid Britt, brusc subjugată de licărirea care strălucea în ochii lui.

— Iar eu am luat tot potul.

Mîna lui se aventură pe mătase, sub mătase. Cu un mormăit surd, se aplecă, sărutându-i avid pîntecul. Britt își aminti deodată de clipele

Invitatul dimineții

lîndre de odinioară. Simți cum valul binecunoscut al dorinței urca în ea. Înainte de a înțelege ce se petrece cu ființa ei, își amestecase degetele printre firele de păr argintate, răspunzând sărutului. Tot corpul spunea „da”, însă un rest de rațiune o împiedica să se abandoneze total.

— Nu, Riley, nu.

— Ba da.

— Nu, gemu ea, cu un amestec de neputință și excitare. Nu!

El se ridică puțin și respirația ei îi mîngâie fața.

— De ce? Mă dorești și tu.

— Nu.

— Ba da. Ești soția mea.

— Nu acum.

— Nu există nimic oficial în acest sens.

— Bineînțeles, însă...

— De acord, ai plecat. Te-am lăsat s-o faci, ți-am dat spațiu și timp. Dar te mai joci mult în felul acesta, Britt?

— Nu e un joc!

— N-o să-mi dai voie să te iubesc?

— Nu.

Sandra Brown

Riley se întinse pe spate, acoperindu-și Ochii cu palmele. Rămase astfel o clipă, răsufând ca un burduf de forjă. Pieptul i se ridica. Lupta vizibil cu dorința sa. Britt întoarse privirea, temându-se ea însăși să se lase purtată de ceea ce dorea cel mai mult pe lume. La dracu cu orgoliul! Ea îl voia pe Riley. Apoi își desprinsе mâinile și se așeză pe marginea patului.

— Nu, într-adevăr, cred că acesta nu e un joc. Un joc ar fi durat câteva ore, o noapte, poate, sau câteva zile. Dar nu șapte luni. Oricare ar fi fost motivul pentru care m-ai părăsit, ar trebui să fie ceva serios, nu?

— Da, foarte.

Se așeză iar, aranjându-și ginșii. Îl privea cu niște ochi tulburi. El avea un surâs dulce, trist. Îi mângâie fața cu vârful degetului.

— Hai să aranjăm bucătăria.

O prinse de mână și coborâră scara.

— Voiam numai să plec, Riley.

— Nu încă.

— Te rog.

Britt știa că, una sau două scene, în genul celei care se desfășura acum erau de ajuns

Invitatul dimineții

pentru a-i înmuia hotărârea. Prezența lui era un pericol. Iată de ce ea voise o despărțire brutală, clară și absolută.

— De ce vrei să plec? Îl aștepti pe Winn?

Ea își smuci mâna cu sălbăticie.

— Nu. Ți-am spus că nu e nimic de acest gen între noi.

— Am văzut cum vă pupați.

— Nu ne pupam.

— Am văzut cum te-a îmbrățișat cel puțin de cinci, șase ori.

— Oh, pentru Dumnezeu! M-a sărutat pe obraz de două, trei ori. Un fel de a-mi arăta afecțiunea.

— Mda, bineînțeles, spuse el golind o scrumieră plină de resturi de țigări și de cenușă. Nu-mi place să văd alți bărbați sărutându-mi soția, oricare ar fi afecțiunea lor pentru ea.

— E una din observațiile tale ridicole.

— Ce vrei să spui?

Îngrămădi paharele murdare pe un platou, în timp ce ea strângea șervețelele de hârtie.

— Asta înseamnă că tu nu te-ai dat în lături niciodată să săruți soțiile altora. Nu pot să-mi

Sandra Brown

amintesc de niciuna dintre ieșirile noastre oficiale, fără ca cel puțin o femeie să nu se fi aruncat de gâtul tău. Și tu le înapoiai totdeauna săruturile.

— Asta face parte din munca mea.

— Nu aveai aerul că ți-ar displace.

— O clipă! strigă el pocnind din degete, ca și cum tocmai ar fi avut brusc o iluminare. Nu cumva de aici vine totul?

— Ce?

— Despărțirea. Ai văzut vreo toantă oarecare îmbrățișându-mă și asta te-a făcut să mă părăsești?

— Nu fi ridicol, Riley, făcu ea jignită că el a putut s-o creadă atât de meschină. Dacă era așa, căsătoria noastră n-ar fi durat cinsprezece luni înainte de plecarea mea.

Nu mai voia să continue cu acest subiect. Când intrară în bucătărie Britt îl întrebă:

— Ți-e foame? N-ai avut deloc timp să mănânci.

— Am gustat câte ceva. Însă mi-ar place să mănânc altceva, răspunse el în timp ce deschi-

Invitatul dimineții

dea frigiderul și-i examina conținutul. De fapt, nu mi-ai mulțumit că ți-am salvat obrazul astă seară.

— Ți mulțumesc, Riley, spuse ea cu o sinceritate plină de afecțiune.

El îi făcu cu ochiul peste umăr.

— Sunt fericit că mi-ai apreciat serviciul, comentă Riley, pregătindu-și un sandwich cu jamon. Mi-a făcut chiar plăcere. Și m-am distrat destul de bine. Aș fi vrut numai ca această seară să nu fie în onoarea lui Abel Winn. De altfel, zise el întinzându-și muștar pe pâine, n-am prea gustat aluzia lui la faptul că te-am lăsat să pleci. Și ce mai e povestea asta cu mutarea ieftină și cu chiria „nimica toată”? Ce fel de ofertă ți-a făcut?

— O ofertă într-adevăr avantajoasă. Ai gustat din crevete? făcu ea luând una.

— Ce fel de serviciu e acesta, Britt? insistă el, hotărât a nu se abate de la ideea sa.

— Producătoare la „Pe pagina-ntâi”, anunță Britt evitându-i privirea.

Riley așeză sandwichul la loc pe farfurioară, fără a se fi atins de el. Se îndreptă spre fereastră și privi orizontul unuia dintre cele mai frumoase

Sandra Brown

orașe din lume. Însă nu vedea nimic. Își vâri mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor, scoțând un fluierat admirativ.

— Într-adevăr, e foarte avantajos.

— N-am acceptat încă, se grăbi ea să spună.

Britt încerca o nevoie aproape maternă să-l protejeze. Nu știa exact din ce cauză, dar simțea că vestea risca să-i dea o lovitură ireparabilă.

— De ce?

— Vreau să mă gândesc un pic mai mult.

— Să te gândești la ce? Se vorbește deja despre „Pe pagina-ntâi” în revistele de specialitate. Se spune că va fi cea mai bună emisiune de televiziune de la „Spectacolul seratei”.

— Mai trebuie ceva timp pentru a ajunge la acest nivel. Producția nu e încă pusă la punct. În linii mari nu este decât un proiect. Echipa nu e formată, testele de selecție n-au început, urmărea ea pentru a-i da de înțeles că el, personal, nu fusese eliminat ca posibil animator. Abel crede că emisiunile ar putea debuta iarna viitoare. Sindicatele vor avea și ele partea lor. Iar noi nu avem nici o garanție că stațiile vor putea fi cumpărate.

Invitatul dimineții

Nu te neliniști pentru asta. Cu milioanele de dolari ale lui Winn, nu e nici o problemă. Dimpotrivă, va fi o concurență feroce. Și, la urma urmei, el te vrea pe tine ca producătoare, conchise Riley privind-o intens.

— Nu voi fi decât una oarecare printre celelalte. Un veteran de la Hollywood a fost numit producător executiv.

— Mă repet: la ce vrei să te gândești?

— Îmi place mult ce fac acum, spuse ea cu un aer evaziv.

— Emisiunea aceea de radio nesărată?

— Eu n-o găsesc așa de nesărată.

— Pentru talentul tău, chiar este. Un tânăr, proaspăt diplomat, s-ar retrage fără nici o greutate. Tu ești mult superioară acestui program și știi asta. În plus, locul tău e la televiziune. De ce îl fierbi atât pe Winn? Speri să obții mai mulți bani de la el?

— Nu.

— Atunci nu înțeleg.

Ea își umezi buzele.

— Acest lucru m-ar obliga să plec la Los Angeles. Și tu știi că ador San Francisco.

Sandra Brown

— Pentru tine ar conta mai mult, decât a părăsi, pur și simplu, un oraș.

— Da, admise ea mototolind nervoasă un șervețel. Aici sunt părinții mei.

— Și eu, continuă Riley liniștit, în timp ce ea suspina, întâlnind deodată ochii albaștri și pătrunzători. Ai pleca fără a-mi face măcar un semn cât de mic?

— Nu. Eu..., îngăimă ea. Am să înaintez cerere de divorț.

O tăcere apăsătoare căzu peste ei. Când, în sfârșit, Riley o sparse, vocea lui avea accente metalice.

— Și pentru că n-ai primit până acum oferte atât de atrăgătoare, de aceea n-ai cerut divorțul mai devreme?

Acuzația îi făcu rău, însă o merita. Era normal ca el să gândească astfel, dar Britt ar fi vrut ca Riley să nu tragă concluzii pripite. Dacă acesta ar fi știut că el era unicul motiv pentru care ea nu acceptase imediat oferta lui Winn! Nu se putea hotărî s-o rupă definitiv cu Riley. Trăiseră mai multe luni separați, dar, legal, încă erau căsătoriți. Locuiau în același oraș, purtau același

Invitatul dimineții

nume. A accepta slujba de la „Pe pagina-ntâi” și a pleca la Los Angeles ar fi însemnat un ultimatum dat relației lor și divorțul ar fi fost iminent.

— Te asigur că nu e nimic din ceea ce crezi, spuse ea.

El se apropie încet de Britt și căută să descopere pe fața acesteia cheia problemei care îi lăsase perplex.

— De ce m-ai părăsit, Britt? Și pentru ce, dacă ție ți s-a părut atât de insuportabil să trăiești cu mine și să fii soția mea, n-ai căutat să te eliberezi complet de mine?

Îi luă fața în palme forțând-o să ridice capul. Cu degetele îi ștergea lacrimile.

— Pentru ce? repetă el.

— Nu-mi dau seama, spuse ea. Nu-i numai un motiv. Sunt mii. Totul mi se învâlmășește în cap.

Își apăsă buzele pe fruntea ei și o luă în brațe, închizând ochii de plăcerea de a o ține lângă el, de durerea de a nu o putea poseda.

— N-ai cerut divorțul pentru că nu-l voiai. Nu poți s-o rupi definitiv cu mine, așa cum nici eu

Sandra Brown

nu mă pot rupe de tine. Și cred că n-ai fi avut chef nici de acea slujbă, dacă ai fi găsit ceva mai bun.

— Crezi că n-aș fi la înălțime?

— Ba dimpotrivă. Crezi că am uitat ce-ai făcut pentru „Invitatul dimineții“?

*
* * *

Trei luni după sosirea ei la postul de televiziune, ei putuseră să facă oarecare estimări. „Invitatul dimineții“ nu se situase chiar pe primul loc, prin tranșa sa orară, însă emisiunea făcuse progrese considerabile. Britt acordase echipei o pauză de cafea pentru a sărbători evenimentul, apoi convocase pe toată lumea la o ședință de producție. Era un adevărat neguțator de sclavi, cerând maximum de la fiecare, dar știa să trezească în fiecare dintre subordonați un zel de neclintit. Poate că moștenise acest talent de la

Invitatul dimineții

tatăl său, bătrânul marinar a cărui ultimă destinație fusese San Francisco. Acest oraș cosmopolit îi încântase pe membrii familiei Cassidy atât de mult încât, în momentul în care amiralul ieșise în pensie, hotărâseră să rămână aici. După ce luase plimbată de ai săi prin toată lumea în timpul copilăriei sale, Britt putuse astfel să-și termine studiile secundare în același loc.

Cei care lucraseră cu ea știau puține lucruri despre Britt, în afară de faptul că deborda de energie și că împingea grija pentru perfecțiune până la cel mai mic detaliu. Nu era niciodată în criză de idei noi. Echipa o ascultă, fascinată însă neîncrezătoare, când ea propuse realizarea unor emisiuni în direct și în diferite spații în loc să se închidă într-un studio.

— ...și în public, termină ea, excitată.

— În direct?

— Și în public?

— De ce nu? făcu ea puțin descurajată de lipsa de entuziasm general.

— N-am făcut asta niciodată înainte.

— E adevărt, replică sec Britt, aruncând o privire întunecată șefului de platou. Din fericire,

Sandra Brown

Cristofor Columb nu s-a lăsat oprit de acest fel de argumente.

— Bine, ai câștigat. Dar partea financiară? Va costa scump transportul materialului în exterior. Fără a mai vorbi de orele suplimentare ale tehnicienilor.

— Mă voi ocupa eu de asta, declară ea cu siguranță. Dacă ajung să negociez cu direcțiunea, sunteți gata să porniți cu toții în aventură? urmă Britt, și toți aprobară din cap, cucerți de convingerea ei. Și tu, Riley?

Primele lor săptămâni de lucru în comun fuseseră tumultuoase. El turba de furie, ea nici nu clipea. El bombănea, ea se făcea să nu aude. Când el țipa, ea țipa și mai tare. Uneori certurile lor făceau să se sgâlțâie pereții, însă el sfârșea prin a-i aprecia judecata. Era încântătoare, și nici nu părea prea proastă.

— Dacă ai reușit s-o faci să se târască în fața ta pe pupăza aia cu părul roșu, atunci poți să-ți permiți orice...

O lună mai târziu ei realizaseră a cincea și ultima emisiune a săptămânii, după toate regulile artei. În fiecare dimineață aveau un public de mai

Invitatul dimineții

multe sute de persoane. Toată lumea din studio, de la ultimul măturător până la grangurii cei mari, se întrecea în elogi pentru ideea genială a lui Britt.

Săptămâna fusese epuizantă. Telespectatorii se arătau încântați de schimbare, începuseră să scrie scrisori și să telefoneze. Departamentul vânzărilor era exasperat căci beneficiarii se înghesuiau să achiziționeze spații publicitare pe parcursul emisiunii „Invitatul dimineții”.

Britt și Riley lucraseră într-o strânsă colaborare. Ea nu mai era doar producătoare, ci devenise consilierul lui vestimentar, machiezu, stenografa, pe scurt brațul său drept.

— Britt?

— Mda?

Era absorbită cu sarcina de a fixa microfonul de cravată. Emisiunea trebuia să înceapă. Erau singuri pe platou. Britt se ridicase de pe taburetul ei din spatele primei camere de luat vederi, pentru a potrivi mai bine microfonul.

— Dacă te prinde vreun responsabil sindical, o să iasă ceva ceartă.

Sandra Brown

— Ei bine, să sperăm că nu mă va surprinde nimeni.

— Mda. Aș fi dezolat dacă s-ar întâmpla ceva unui fund atât de drăguț...

Britt nu se simți jignită de compliment. Acest gen de comentarii erau frecvente între colegii de muncă, fără a supăra pe nimeni.

— Sunt gata într-o secundă.

— Ai destul timp. Mângâierea degetelor tale pe pieptul meu nu-mi e chiar neplăcută.

Această ultimă observație nu era chiar neutră. Și Britt nu putea s-o treacă cu vederea. Își ridică ochii și atunci îi întâlni privirea. Degetele ei se aflau într-adevăr pe pieptul lui. Le lăsase să alunece sub cămașă pentru a pune un microfon invizibil. Își umezi nervoasă buzele și observă că el îi privea gura.

— Gata, am terminat, articulă ea, retrăgându-și iute mâna.

— Luăm masa împreună?

— Ce spui?

— Luăm masa împreună? Astăzi? Când terminăm?

— Mmm... nu, nu cred.

Invitatul dimineții

Atunci poate cinăm? zâmbi el, cu un aer în același timp cuceritor și copilăresc. Ea auzi pe cineva din public oftând, o femeie, desigur. Când îi zâmbi el, Britt simți cum i se moale genunchii. O senzație delicioasă dar alarmantă, o făcea să se topească pur și simplu.

— Am spus nu.

— Poate micul dejun, în aceste condiții...

— Nu iau niciodată micul dejun în oraș.

— Nici eu.

Ochii lor se întâlniră: nu era nici o îndoială ce implica invitația lui.

— Hei, Britt, aruncă șeful operator, am un gros-plan superb pe fundul tău, scumpeteo, înna, dacă nu ții neapărat să ți-l trec pe generic, nu face bine să eliberezi locul. Încă trei secunde.

Ieși din platou aproape alergând. Și nu numai din motive tehnice! Voia să scape de puterea captivantă a ochilor albaștri ai lui Riley, de vocea lui, de insinuările tentante, și de propria ei slabiciune. În timpul celor trei săptămâni, i se păruse că Riley și ea se înțeleg, că relațiilor lor pe plan profesional erau bune și că exista între

Sandra Brown

ei chiar un fel de prietenie. În scurtele clipe de răgaz, lui Britt i se întâmplase să-l privească așa cum o făceau celelalte femei, și să-l găsească foarte atrăgător. Dar, aici e-aici! Nici nu putea ține vorba! Trebuia să-l evite cu orice preț!

Cu toate acestea, după emisiune ea spera că el să revină în forță și să reia conversația interzisă. N-ar fi acceptat să iasă cu el, bineînțeles, dar era chiar plăcut să fie hărțuită astfel! Căci, de îndată ce camerele de luat vederi încetară filmarea, Riley se pomeni înconjurat de o haită de admiratoare în delir, cerându-i autografe. Una dintre ele, mai agresivă, îl făcu să întoarcă gâtul, încercând să-l sărute pe gură. El se mulțumi să râdă și o lăsă s-o facă.

— Britt?

— Ce e? tresări aceasta furioasă, întorcându-se spre Whitney care se dădu înapoi când o văzu cu pumnii strânși. Îmi pare rău, Whitney. Ce se întâmplă?

— Măcăm împreună după ce strângem totul. Plătește tata, la autoservirea din stație, anunță ea, apoi îi dădu numele restaurantului.

Invitatul dimineții

Britt clatină din cap. Ea nu va merge acolo. Mai are o grămadă de treabă urgentă de făcut. Nu bine că, în realitate, fierbea de furie, pentru un motiv pe care nu-l putea bine defini. Refuza să admită că era geloasă pe oricare femeie care se petita cu John Riley, spunându-și că ea nu va face parte niciodată dintre admiratoarele lui eterice.

Dispoziția ei era tot îngrozitoare când Riley răvâli în biroul său fără măcar a bate. Închise ușa în urma lui.

— Unde erai?

Britt sări de pe scaun, luând aerul ei cel mai războinic, cum se aflau față în față, ca doi boxeri pe ring.

— Dacă vrei să mă vezi în legătură cu subiectul emisiunii, mi-ar place ca...

— La dracu! Unde erai? Prostuta mi-a spus că te-a anunțat.

— E adevărat. Eu am hotărât să nu merg, zise ea trântind violent un sertar care nu-i făcuse nimic; își rupse o unghie și bombăni.

— Din ce motiv?

Sandra Brown

— Pentru că nu am poftă.

— Dar eu doream să fii acolo.

— Nu ți-aș fi lipsit prea mult. Ai avea desigur hoarde de fani care să ți se țină de coadă.

El o fixă o clipă, împietrit de spaimă, apoi se bătu peste frunte.

— Dumnezeu! Ea este geloasă!

— Ce? țipă Britt. Eu? Bați câmpii, măscărici vanitos.

El o împinse blând spre perete. Lui Britt i se tăie respirația. Riley o ținu prizonieră.

— Mă faci să văd roșu în fața ochilor. Ești femeia cea mai exasperantă pe care am cunoscut-o vreodată. Cea mai agasantă, cea mai enervantă, cea mai... Ei, fir-ar să fie!

Îi prinse gura într-un sărut. Ea se apăra ca o panteră, se lupta, se zvârcolea, lovind și zgâriind, ori de câte ori izbutea să-și elibereze mâinile. Dar el era mai puternic, și îndrăzneț, și împins de dorință. Strigătele de furie deveniră plânsul unei victime învinse, apoi suspine de plăcere. Când ea încetă să mai lupte, el îi luă fața în palme și sărutările i se făcură mai dulci.

Invitatul dimineții

mai convingătoare. Se îmbrățișară cât o eternitate.

Când, în sfârșit, el ridică fața, își cufundă privirea în niște ochi mai întristați decât ai lui.

— Sănătate, Britt, șopti el cu o voce răgușită. Ce se întâmplă?

4

În bucătărie domnea o liniște atât de profundă, încât picătura de apă care se scurgea din robinet răsuna precum căderea Niagarei.

— Acel prim sărut m-a tulburat profund, îi șopti Riley la ureche, știind că amintirile ei răsăreau treptat din suflet, fie că ea o dorea sau nu. N-am cunoscut niciodată ceva atât de plăcut.

Nu mă mai puteam sătura de gura ta. Era ceva coplesitor.

Riley, te rog!

Britt simțea că începe din nou să cedeze. Știa că o făcă, diavolul! Nu-i de mirare că emisiunea sa avusese un succes atât de durabil. Dar în această împrejurare el nu mai era o simplă imagine pe un ecran de televizor, și ea nu era doar o telespectatoare. Totul părea foarte adevărat.

— Nu ne ajută cu nimic să scormonim trecutul, suspină ea respingându-l iar, pentru a se apuca de veselă.

— Fricoaso.

Ea deschise robinetul de apă caldă. Un nor de aburi o înconjură.

— Nu sunt fricoasă.

— Amiralul Cassidy n-ar fi prea mândru de tine acum, răsă el. El personal și-ar fi împușcat toți oamenii din subordine care ar fi dat dovadă de o asemenea lașitate.

— Nu mi-e frică de tine, Riley.

— Nu, nu de mine. Ci de tine însăși și de ce se petrece în tine.

Sandra Brown

— N-am făcut altceva decât să părăsesc biroul acela.

— Ai fugit ca un iepure înspăimântat.

— Dacă-ți aduci bine aminte, directorul m-a chemat la el, preciză ea strângând flaconul cu săpun lichid.

— Da, îmi amintesc. Prostuța a bătut la ușă, pentru a-ți transmite mesajul, chiar în clipa în care eu îți mângâiam sânii. N-am să i-o iert niciodată, adăugă el cu amărăciune.

— Slavă domnului, a sosit la timp. Altfel nu știu ce mi s-ar fi întâmplat.

— Ți-aș fi explicat în amănunt, dacă ea nu m-ar fi întrerupt.

Surâsul lui malițios și expresia ochilor nu lăsau loc niciunei îndoieli privind natura explicației sale. Britt simțea că fierbe, ca și cum ar fi împresurat-o toți diavolii infernului.

— Nu s-ar fi întâmplat așa ceva în birou. Avem amândoi prea mult bun-simț pentru a face asta.

Începu să aranjeze vasele în mașina de spălat și pufni.

Invitatul dimineții

Britt, draga mea, ești într-adevăr naivă. Dacă Prostuța n-ar fi bătut chiar în acel moment, eu aș fi mers până la capăt și pe loc. Nici nu știam unde mă aflu și puțin îmi păsa de asta. Trebuia să te sărut, să te posed. Sigur, am prea mult bun-simț pentru a face așa ceva la locul de muncă, însă tot bunul meu simț mă părăsise în clipa în care te-am atins.

Se întoarse spre ea și flacăra albastră a ochilor lui o mistui.

— Eram atât de furios că n-ai să mănânci cu noi, încât aș fi putut să te strâng de gât, urmări. Însă trebuia totuși să te sărut. Puțin îmi păsa dacă cerul ar fi vărsat asupra noastră o ploaie de foc, ori dacă Lucifer ar fi ieșit din infern pentru a mă înșfăca, eu trebuia să te sărut.

Ea își întoarse privirea. Dar îi era imposibil să-și astupe urechile. Când Riley începu iar să vorbească, cuvintele lui o mângâiau ca o catifea.

— Am știut că te iubesc chiar după primul sărut.

Se depărtă puțin și Britt își mai reveni. Și-ar fi dorit să se lase tulburată astfel. Însă el se juca

Sandra Brown

cu sentimentele ei, și de aceea nu trebuia să-i permită. Pentru o cauză necunoscută, Riley hotărâse că îi este de nelipsit, după șapte luni. Dar, de îndată ce eul său era satisfăcut și scopul imediat atins, amândoi reveneau la punctul de plecare.

— Nu ți-ai terminat sandwichul, remarcă ea, sperând că îi va abate gândurile.

— Știu, făcu el cu un aer absent, ca și cum s-ar fi gândit aiurea. Cred că ai observat că și tu mă iubeai atunci.

Tactica de diversiune eșuase. Părea că urmărește o idee fixă. Ei bine, dacă el putea înghiți astfel trecutul lor, fără suferință, de ce n-ar putea s-o facă și ea? Dacă Britt refuzase să vorbească despre zilele lor fericite, aceasta nu era pentru că ea încă dădea importanță trecutului? Lui Riley nu-i trebuia prea mult pentru a-și da seama.

— Cum ai ajuns la această concluzie? întrebă ea cu o nonșalanță prefăcută.

— După aceea ai început să mă eviți.

— Nu-i adevărat. Ne vedeam în fiecare zi.

Invitatul dimineții

— La ședințele de producție și pe platou, însă, dacă ne întâlneam din întâmplare în fața mașinii de cafea, tu băteai în retragere.

— Niciodată în viața mea n-am dat înapoi.

— Știi bine ce vreau să spun. Nu voiai să te expui riscului de a fi singură cu mine, nici chiar mine secunde.

Pentru că, de fiecare dată când se întâmpla, tu încercai să pui laba pe mine.

— Îți plăcea să pun laba pe tine.

Ea roși, știind că nu putea să nege.

— Am fi putut fi văzuți.

— Trebuia să-mi încerc norocul. Eram disperat.

— O, bineînțeles! Dacă îmi aduc bine aminte, lu alergai în același timp și după văduva acelui jucător de fotbal...

— Trebuia să salvez aparențele. Ce așteptai? Să convoacă presa pentru a anunța că John Riley pofteste la producătoarea sa? Mai mult, dacă îți ceream să ieși cu mine, tu refuzai. Adevărat?

— Exact. Dar tu te-ai fi acomodat cu asta foarte bine, nu?

Sandra Brown

— N-aveam altceva de făcut decât să încerc să te schimb.

Zâmbetul lui Riley era dezarmant și, la rândul ei, ea trebui să suradă.

— Ar fi trebuit să văd limpede șmecheria ta.

— Cred că ai și reușit, insinuă el.

— Ba deloc! se revoltă ea cu vehemență, întrebându-se deodată dacă nu cumva el avea dreptate.

*

* *

— Alo?

— Salut, Britt. Ce faci?

Ce obraznicie! Să o sune, fără a spune cine el!

— Cine-i la aparat? Întrebă ea cu o anume prefăcătorie în voce.

— O, iartă-mă! Aici John Riley, spuse el amuzat, și Britt regretă că nu și-a ținut gura. Ești ocupată?

Invitatul dimineții

Da.

Cu ce?

Cu gospodăria.

— Și asta nu mai poate să aștepte?

Nu.

— Aș vrea să te văd.

— Acum?

— Da, acum.

— Nici să nu visezi.

— De ce?

— Pentru că nu am chef.

— Dar am o idee senzațională care nu mai poate aștepta.

— Cu atât mai rău. E sâmbătă și sunt în timpul meu liber. Vom vorbi despre asta la sedința de luni.

Voia să pară agasată, însă inima ei cânta. El o rugă să nu închidă, pe când ea frământa nervoasă firul telefonului. Pulsul îi bătea nebunește și mâinile i se umeziseră.

— Sunt în parc, spuse el, ca și cum asta ar fi explicat totul.

Ea privi pe fereastră.

Sandra Brown

— În parc? Pe o astfel de vreme? E frig și cred că va ploua.

— Fleacuri! În cât timp poți să fii acolo?

Rățiunea ei îi sugera să-l trimită la plimbare. Chiar în parc!

— N-am acceptat să te întâlnesc.

— Vrei să cunoști ideea mea, da sau nu? Ce fel de producătoare ești tu?

— O producătoare prost plătită.

— Vrei să obții o mărire. Ai avut timp trei luni pentru a-ți da probele. Când ultimele estimări au relevat o creștere a popularității emisiunii, atunci ai primit o mărire. Vrei într-adevăr să insist pe lângă tine și să-ți chem pe deasupra și liftul?

— Cum de-ai aflat?

— Prostuta a auzit de la tatăl său.

— Ea este aceea care îți raportează totul?

— Cum ai spus-o tu însăși, ea mă adoră.

I se păru chiar că vede zâmbetul lui arogant.

— Nu ești mai mult decât un manev...

— În cât timp poți ajunge aici?

— N-am zis că aș veni.

— Dar ai să vii, nu-i așa?

Invitatul dimineții

Nu, nu, nu. Dar gura ei nu mai putea să articuleze o vorbă.

— Bine, de acord, se auzi ea spunând. Dar numai o clipă. Unde ești, mai precis?

Cedând, ea se străduia să-l tempereze puțin. Nu voia să sosească mai devreme și nici să pară nerăbdătoare de a-l vedea. Totuși, ajunse în parc în timp record, cu respirația tăiată și tremătând de curiozitate. Riley nu era la cabina telefonică stabilită. Și- asta-i bună! Nu mai avea de făcut decât o sută de pași până să-l întâlnească. Se lăsă absorbită de urmărirea unei partide de *frisbee* pe o peluză. Unul dintre jucători avea un doberman iar altul un setter irlandez, și competiția dintre cei doi câini agili care urmăreau discul adunase în jur o mulțime de gură-cască. Britt îl căuta pe Riley.

— Pst!

Întoarse capul dar își continuă energic drumul. Bărbatul pe care îl apostrofase era prost ras și purta o pălărie de fetru uzată care îi cădea până pe frunte. Avea ochelari negri în ciuda vremii înorate. Dacă ar fi purtat un impermeabil în

Sandra Brown

locul hainei de piele. Britt l-ar fi luat drept un exhibiționist.

— Pst!

Privind înapoi peste umăr, ea văzu că acesta o urmărea și se înfioră. În zilele noastre nici o femeie nu se mai poate plimba în liniște!

— Lasă-mă-n pace!

— Ai necazuri, Britt?

Simți că o să cadă pe spate. Privi mai de aproape pălăria, barba și ochelarii.

— Riley!

— Liniște! șopti acesta scoțându-și ochelarii pentru ca ea să-i poată vedea ochii incomparabili. Eu sunt, o anunță el luându-i mâna pentru a o duce departe de gloata pasionată de *frisbee*.

— De-a ce te joci? De ce te-ai împopoțonat astfel? Nu te-am recunoscut.

— Tocmai asta-i scopul operațiunii. Când ies sâmbăta dimineată, nu vreau să fiu recunoscut. Britt abia putea să se țină după el, care aproape alerga peste peluze.

— Te-am luat drept un dragor aflat în jenă financiară.

Invitatul dimineții

— Nu-i așa că semăn? Te-am păcălit, așa-i? Iamăbi el.

— Unde mergem?

— În pădure.

Ea se opri brusc, însă Riley o trase după el.

— Credeam că e vorba de o întâlnire profesională.

— Cine ți-a povestit asta?

— Tu.

— Nu cred. Am zis că voiam să discut cu tine despre o idee.

— Bine dar asta nu putea să însemne decât... Au! Mai încet! O creangă m-a lovit chiar peste față.

— Îmi pare rău. Ce spuneai?

— Spuneam, suflă ea, că mi-ai vorbit despre o idee senzațională care nu mai putea aștepta până luni. Dacă ne-am odihni un pic?

— De acord. În orice caz, începe să plouă. Să ne adăpostim acolo. El începu să alerge spre o cavitate formată într-o stâncă și ea nu putu decât să-l urmeze. O adăposti chiar în clipa în care norii porniră să reverse o ploaie caldută și blândă.

Sandra Brown

— Superb! aruncă Britt contemplând peisajul ud. Ți-am spus că o să plouă. Și eu mă aflu aici pentru a irosi o zi de odihnă, într-un adăpost din parc, cu tine. Acum o să-mi spui cărei idei strălucite datoriez această plăcere? Și, pentru Dumnezeu, scoate-ți acești ochelari ridicoli, ca să știu cel puțin cui mă adresez. Mulțumesc, zise ea când Riley ascunse ochelarii în buzunar. Te ascult.

— Cred că relațiile noastre ar trebui să devină mai serioase.

Ea îl privi rece. Nimic nu lăsa să-i transpară emoția. După câteva secunde, pentru că Britt nu spusese nimic, el adăugă:

— Uite...

— Uite? Uite ce? Pentru a-mi spune asta m-ai scos dintr-un apartament cald și sambătă dimineața?

— Mda, afirmă el foarte fericit. Dar ce credeai?

— Cred că ești cam scrântit.

Ea făcu un pas înainte sub trombele de apă, însă el o prinse de haine, obligând-o să se dea înapoi. O înconjură cu brațele lui ocrotitoare și

Invitatul dimineții

Britt se pomeni prizoniera unei îmbrățișări care îi era prea plăcută pentru a o neliniști. El era puternic, viril. Primul ei gest fu să se cuibărească mai mult în el, însă rezistă la o așa nebunie. Încercă să se desprindă dar el strânse mai tare brațele în jurul ei.

— Merita măcar osteneala de a discuta.

— N-ar sluji la nimic, chiar dacă am discuta până la sfârșitul timpului, Riley. E imposibil.

— Nimic nu e imposibil.

— Asta este.

— De ce?

— N-ar merge niciodată.

— De ce?

— Pentru că lucrăm împreună.

— Și atunci?

— Atunci trebuie să ne menținem în niște relații strict profesionale.

— Tac!

— Ești...

— O dată pentru totdeauna, Britt Cassidy, tac!

Se aplecă, prinzându-i buzele. Și ea îi răspunse la sărut. Părul lui îi mângâie ușor fața.

Sandra Brown

provocându-i o senzație dintre cele mai excitante. Gura lui părea deosebit de convingătoare. O boare proaspătă de pastă mentolată o atinse în treacăt. Simți o tulburare profundă.

— Doamne, Britt, am crezut că mor, până să te îmbrățișez iar, suspină el, ascunzându-și fața în umărul ei.

— E o nebunie. Curată nebunie, observă Britt, fericită în același timp că stă în brațele lui. Își aruncă pălăria care căzu pe frunzele veștede. Își apropie fruntea de urechea lui Riley, de părul negru înspicat cu fire de argint. Nu trebuia să facem asta, zise ea.

— Dar am făcut-o și e formidabil.

— Mda.

— Nu-i așa?

— Mda.

Se sărutară iar și Britt simți că se întâmplă cu ea o minune. Acest sărut se revărsa în ea ca un val. Își vârî mâinile pe sub haina lui, înconjurându-i mijlocul cu brațele. Simțea sub palme mușchii lui elastici.

— Dacă ne-ar vedea cineva... gemu ea.

Invitatul dimineții

N-o să ne vadă nimeni. Și chiar dacă...
aui

— Ce ai?

— Fermoarul vestei tale. Cred că... Așa, acum
mai bine.

Suspină fericită când el îi descheie bluza strângând-o mai tare în brațe. O îmbrățișă cu o violență care o tulbura.

— Te-am dorit atât de mult, Britt...

O ridică în brațe impetuos. Trupurile lor se împreunară.

— Te rog, te rog.

Nici ea nu știa precis pentru ce îl roagă, cuvintele îi scăpau mecanic. Nici nu mai știa de câte ori se sărutaseră. Îl mângâia cu pasiune, iar el o ducea până dincolo de marginile unei dorințe frenetice. Dar fiecare își păstra totuși un pic de rațiune.

În sfârșit, îi dădu drumul. Ea își așeză fruntea pe pieptul lui și-i auzi inima bătând. El îi mângâia părul cu dragoste, îi săruta tâmpilele. Aerul se înrourase de răsufălările lor îngemănate...

Sandra Brown

*
* *

— Uneori, mi se pare că încă mai aud țârâitul ploii pe acea pasarelă, murmură Riley.

Tulburată, Britt se rezemă de chiuvetă. El stătea în spatele ei, atât de aproape încât îi simțea intens prezența. Îi înconjurase blând șoldurile cu mâinile, totuși destul de ferm pentru a o ține lipită de el. Răsufierea lui îi mângâia ceafa.

— Aș fi vrut să fac dragoste cu tine chiar acolo, pe frunze, în picioare, nu contează cum. Mă simțeam rău, spuse el îmbrățișând-o. Poate că ar fi trebuit s-o fac, continuă mângâindu-i copasele. Poate că n-ar fi trebuit să te ascult, când mi-ai spus să te las mai ușor.

Britt se desprinsese din strânsoarea lui, căci situația devenea critică.

— Nu puteam face altfel, explică ea cu o voce tremurândă. La fel și acum. Nu poți da buzna în viața mea, după șapte luni de despărțire, și s-o

Invitatul dimineții

continui de unde ai rămas. Am nevoie de spațiu și timp, pentru a descurca lucrurile.

— Ei, drăcie! strigă el, înfuriat. Timpul și spațiul nu ți-au adus nimic bun, chiar de la început. Tu ai stabilit un număr de reguli pe care eu le-am urmat ca un câțeluș ascultător. Mi-ai stabilit o singură ieșire oficială pe săptămână. Nici o ieșire în timpul serviciului. „Trebuie să păstrăm aparențele profesionale” spuneai tu. Și așa am făcut.

— Pentru că tu știai, la fel de bine ca mine, că nu puteam risca să ne compromitem carierele.

— Într-adevăr. Dar am trecut prin chinurile iadului, timp de săptămâni, până când să admiti, în sfârșit, că și tu mă doreai, tot atât cât te doream și eu. Ești așa de încăpățânată, Britt. Am știut încă de la primul sărut că noi vom forma un cuplu perfect, atât în pat cât și în alte ocazii. Urmarea a dovedit că am avut dreptate. Bineînțeles, s-a-ntâmplat un „șoc” care te-a forțat să-ți deschizi ochii.

— Dacă faci aluzie la...

— Spun exact ce gândesc.

Sandra Brown

*
* *

— Intră! strigă Britt.

Whitney vârî nasul pe uşa biroului.

— Bună ziua. Îmi pare rău că vă deranjez, dar avem o problemă.

— Numai una? o tachină Britt. Ce s-a mai întâmplat? Nu-mi spune că invitatul de luni s-a răzgândit?

— Nu, dar Riley a plecat deja şi şi-a uitat documentaţia.

— Uitat? repetă Britt sceptică. Acesta avea un aşa talent de a improviza, încât ea trecea prin toate chinurile din lume pentru a-l determina să-şi pregătească emisiunile.

— În orice caz, am găsit dosarul pe platou, iar el a şters-o. Aş fi alergat după el să i-l dau, însă trebuie să prind avionul, împreună cu părinţii mei, pentru Palm Springs.

Britt atinse dosarul cu reticenţă.

— Aş putea să i-l duc eu acasă.

Invitatul dimineţii

Una din regulile pe care le stabilise cerea ca ei să se întâlnească cât mai puţin posibil, la unul sau la altul. Nu ştia cât va mai rezista, însă dorea în mod hotărât să nu fie doar un număr din lungul lui şir de cuceriri.

În acea zi de vineri aşteptă, cât putu de târziu, pentru a merge la el acasă, sperând să nu-l găsească, în care caz ar fi fost suficient să-i strecoare mapa în cutia de scrisori. Dar se întreba cum ar fi suportat să-l ştie plecat în oraş cu vreo necunoscută.

Maşina lui sport era însă parcată pe alee şi Britt ajunsese până la uşă. Genunchii îi tremurau precum cei ai unui pianist la primul concert. Sună o dată, de două ori. Se pregătea să arunce dosarul în cutie şi să se-ntoarcă la maşină, când se deschise uşa.

— Oh! făcu ea punându-şi mâna pe inimă, reuşind, în acelaşi timp, să-şi ascundă surpriza.

— Britt! exclamă el, încântat. Ce faci aici?

— Eu... Ți-am adus asta, băigui, întinzându-i plicul. Te pregăteai să faci un duş?

— Nu tocmai. Când sunt acasă, mă plimb prin camere transpirat şi cu un prosop peste

Sandra Brown

șolduri, explică el cu un zâmbet devastator. Intră, zise el, dându-se la o parte pentru a-i face loc să treacă.

Ea se supuse, ca o somnambulă. Era fascinată de pieptul lui gol. Mușchii aveau forme armonioase. Mai păstrau bronzul din vara trecută. Picături de apă îi tremurau pe bust. Britt privi prosopul care îi încingea mijlocul. Niște picioare lungi îi completau silueta athletică. Când ea îl privi din nou, simți cum i se încleștează gura.

— Nu stau mult.

— Nu fi ridicolă. Voiam să-ți arăt casa.

Cu riscul de a părea lipsită de politețe sau de a trece drept o prefăcută, ea nu trecu dincolo de intrare, mulțumindu-se să admire încăperea mare, decorată cu gust și plină de plantele care înfloreau într-o jardinieră. Când Riley închise ușa, sunetul metalic o aduse la realitate.

— Îmi pare rău că am venit pe neașteptate, șopti ea. Cred că te pregăteai să ieși undeva. N-aș fi venit niciodată să-ți stric vinerea seara. Dar ai două interviuri importante, luni. Va trebui să discuți despre avorturi, în mod special, și știi

Invitatul dimineții

cu acest subiect se pretează la controverse. Ti-am adunat tot felul de informații și ar trebui să...

— Te iubesc, Britt.

Ea se opri brusc. Îl fixa, lipsită de grai. Nu vedea ridicolul situației: Riley cu apa curgându-i gropaie de pe corp. Era fascinată de ochii lui, în care citea o mare sinceritate. Rămase pe loc, fără să se clintească, ascultându-l.

— Nu mă pregăteam să ies. Mă pregăteam să petrec o seară liniștită acasă, singur, gândindu-mă la tine. Uite-așa dau eu de lucru sufletului, în fiecare clipă a zilei.

Așeză dosarul pe o masă și se apropie până ajunsese nas în nas cu ea. Îi luă capul în palme dându-i un sărut, cel mai dulce pe care îl primise ea vreodată, plin de evlavie tandră a unei iubiri care se nășteea.

— Te iubesc, repetă el.

Îi descheie calm pardesiul, făcându-l să-i alunece pe umeri. Pardesiul căzu. Apoi îi atinse cămașa și, fără a-i cere voie, îi desfăcu încet nasturii. Dădu la o parte țesătura și observă atent ce descoperise. Britt îl simți cum se

Sandra Brown

încordează. Îl văzu înghițindu-și saliva și clipind pentru a-și ascunde lacrimile. El își înclină capul și ea simți sărutul gurii lui îndrăgostite.

— Te iubesc, te iubesc, șopti el mușcându-i sânii.

— Și eu te iubesc. Chiar dacă nu o doresc, te iubesc.

Gurile lor se împreunară nesățioase. Britt se simți pierdută. Se ciubări la pieptul lui încă umed. Ceea ce urmă fu o dezlănțuire de săruturi amestecate cu vorbe de dragoste incoerente, de suspinuri de-o nesfârșită plăcere, de gemete de neputință.

— Britt, iubito, prosopul...

— Cum?

— A căzut.

Ea îi înconjurase gâtul cu brațele, ascunzându-i fața la piept.

— Adevărat?

— Ah...

Se depărtă puțin pentru a o vedea mai bine, așteptând ca ea să ridice capul, pentru a putea să-i prindă privirea. Îi luă mâna și îi sărută palma

Invitatul dimineții

cu frenezie, făcând-o să friseze de plăcere. Apoi i-o lăsă încet în jos.

— Atinge-mă.

O lăsă să aleagă. Putea refuza și el ar fi înțeles. Însă ea îl iubea și, în acea clipă, nu se gândea decât cum să-i dovedească dragostea.

Îi puse mâna pe pântec, apoi se aventură timid mai departe. El respiră adânc, ascunzându-și capul pe umărul ei. Tremurând din tot corpul, tremată când palma ei se închise cu blândețe pe sexul lui.

— O, Doamne! Britt... iubito... Vreau... Aaah!

O îmbrățișă fără a-și mai stăpâni pasiunea. Apoi îi apăsă buzele pe frunte, repetând la nesfârșit aceeași litanie.

— Fii iubita mea. Fii iubita mea. Fii...

5

— ...iubita MEA.

Acesta nu mai era decât un ecou al trecutului, dar o rugă fierbinte pentru prezent. O strănse lângă el și buzele lui îi atinseră ușor fața.

— Fii iubita mea, Britt. Fii soția mea.

Și atunci izbucni soneria.

Ca trezită dintr-un vis, Britt se desprinse. Avea fața îmbujorată, ochii strălucitori. Clopoțelul so-

...fusesse ca un duș rece, făcând-o să se trezească. Însă n-ar fi putut spune dacă se trezea ușurată ori dacă îl dorise neapărat pe el. Alergă în salon și Riley o urmă. Deschise ușa ascunzându-se pe jumătate în spatele ei.

— Abel?

Britt spera să n-audă valul de injurături rostite de Riley cu jumătate de gură. Și-l imagină pe acesta, încruntat, și nu îndrăznea să privească în direcția lui de teamă că îi va descoperi prezența.

— Ce surpriză! făcu ea cu o voce tremurândă, trecându-și mâna prin părul ciufulit.

Ai fi putut lua această replică drept una extrasă dintr-un film prost, și spera ca Riley să nu se îndoiască de sinceritatea ei.

Dar acesta nu auzea decât cuvintele lui Britt. Cu mușchii încordați de furie, el se străduia să perceapă pe cele ale lui Abel Winn.

— Nu, nu dormeam... Te-aș pofti înăuntru dar e teribil de târziu... Bineîțeles, m-am gândit, însă nu m-am hotărât... Ți-am spus că am să te anunț mâine-dimineață. Suntem de acord în această privință... Da, ți-am promis. Noapte bună.

Sandra Brown

Încet, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu trezească o fiară ațipită, ea închise ușa la loc. Însă fiara stătea deja lat pândă, după cum se dădu seama când se întoarse spre Riley.

— Are obiceiul de a veni să-ți facă curte la miezul nopții?

— Nu. N-a venit să mă curteze.

— Aș dori mult să aflui cum numești tu astal.

— „Asta” nu se cheamă în nici un fel.

— Și face „asta” adeseori?

— Niciodată. E pentru prima oară când vine.

— Îți închipui că am să te cred?

— Acesta-i adevărul!

— De ce tocmai astă-seară?

— Voia să-mi mulțumească încă o dată pentru serată.

Riley mârâi câteva vorbe pe care Britt fu fericită să nu le audă în întregime...

— Voia să știe și dacă am luat o hotărâre în ce privește slujba.

Porni iar spre bucătărie și Riley nu o slăbi deloc, ca un vânător mergând pe urmele vânatului. Britt nici nu avu timp să închidă bine ușa.

Invitatul dimineții

— Ți-a vorbit despre mâine dimineată, ai? Chiar despre asta? Nu-ți fixase deja această dată limită? Atunci de ce a mai venit să te amezească? Explică-te! Țipă el furios. Nu știu să și închipuie tipul ăsta, cu lovelele și cu puterea lui, de îndrăznește să-mi hărțuiască viața!

Dădu un pumn violent în masă, fără a observa paharul de pe ea. Nici nu auzi cum acesta se sparge sub mână lui, nu simți nici măcar durerea, până ce Britt nu începu să țipe. Uimit, ridică privirea și văzu la capătul brațului o bucată de piele însângерată.

— Ei bine, asta mai lipsea, comentă el.

Britt încremeni mai întâi, apoi trecu la acțiune. Dădu drumul la apa rece.

— Riley! O, Doamne! ți-e rău? Hai, pune mâna sub robinet. Doamne! cum sângerează! se alarmă ea încercând să oprească sângele cu un prosop, care se udă repede. O, Riley! suspină Britt. El își șterse calm tăietura profundă care mergea de la baza degetului mare până la încheietură.

Sandra Brown

— Cred că o să trebuiască să mă coasă un pic, puse Riley senin diagnosticul. Poți să mă conduci la urgență?

— Da, da... Stai puțin... Ce..., bolborosi ea. Își puse mâna pe frunte ca și cum ar fi vrut să-și facă ordine în gânduri. Bărbatul pe care-l iubea pierdea sânge din abundență. Nu trăise cu el timp de șapte luni, însă gândul acesta n-o mai preocupa. Simțea ea însăși durerea lui și ar fi vrut să-l scape de ea.

— Ai face mai bine să-ți iei haina, îl sfătui Britt acoperindu-i umerii. Așteaptă să-ți înfășor mâna într-un prosop.

Se mișca precum un automat. Nu trebuia să se gândească la faptul că acesta e sângele lui Riley, carnea însângerată a lui Riley, altfel risca să nu-i fie de nici un ajutor.

— Așa. Poate că sângele se va opri până ajungem la spital. Unde-mi sunt cheile? Ah, da, spuse privind către locul lor obișnuit. Fii atent, scumpule, continuă ea conducându-l pe scările de la intrare, ca și cum ar fi fost rănit la picior și nu la mână. Nu, nu, îți deschid eu ușa. Te doare?

Invitatul dimineții

— Nu, minți el bravând.

— Nu-mi spune mie povești, Riley. Bineînțeles că te doare. Ai buzele foarte palide. Ți amintești când te-ai rănit jucând fotbal? Știam bine că suferi ca un martir, pe când tu jurai că n-ai nimic.

Se așeză la volan punându-și centura de siguranță. Câteva secunde mai târziu Datsunul străbătea în viteză străzile în pantă ale orașului San Francisco, către spitalul cel mai apropiat.

— Ar trebui să-ți ridici puțin brațul, iubitule. Da, așa. Nu-i mai bine? De ce nu-ți rezemi capul? Ajungem într-un minut.

— Ai fi o *mămică* senzațională.

— Cum? spuse ea gâtuită de uimire, părăsind o clipă traseul privirii, în ciuda vitezei. O *mămică*?

— Da, cred că ar fi trebuit să avem câțiva copii. Nu găsești?

— Eu... Nu m-am gândit la asta în ultimul timp.

— Eu, da. Ar fi fenomenal!

— A avea copii înseamnă o mare responsabilitate.

Sandra Brown

— Înțelege-mă bine. Nu trebuie neapărat să abandonezi cariera pentru a avea un copil tuu mine. Chiar dacă par egoist, țin să continui am produce emisiunea, cât timp vei dori.

— Un singur copil nu mi-ar ajunge. Noi înșine suntem niște copii unici, știi bine că nu glumesc. Aș vrea să am cel puțin doi.

— Deci ești de acord să întemeiem o familie?

— Dacă am amâna discuția asta pentru mai târziu? îl rugă ea distrată, preocupată de prosopul care se înroșise iar în mod neliniștitor. Aproape am ajuns, spuse ea pentru a-l încuraja, mângâindu-l inconștient pe coapsă.

Trecu de o poartă mare și parcă într-un loc interzis. Un polițist se apropie chiar în clipa când ea îl deschidea portiera lui Riley.

— Îmi pare rău, domnișoară, nu puteți să vă lăsați mașina aici.

Britt îl ajută pe Riley să coboare apoi se întoarse către polițist. După căsătorie își făcuse o regulă din a nu trage nici un folos în urma celebrității lui, pentru a obține mesele cele mai bune în restaurant ori locuri la teatru, când totul

Invitatul dimineții

era rezervat. Însă acum, fără să se gândească, nu mai ținu seama de această regulă.

El este John Riley. Eu sunt soția lui. S-a născut la mână și sângerează mult. îl duc la urgență.

Polițistul îl privi pe Riley.

— A, dacă aș fi știut! Sunteți chiar dumneavoastră! Eu și nevastă-mea n-am pierde emisiunea dumneavoastră, pentru nimic în lume. Lucrez noaptea, înțelegeți, ziua-s acasă. O dimineață fără Riley, n-ar mai fi dimineață. Așa zic mereu.

— Poate vreți..., reluă Britt sprijinindu-l pe Riley.

— Bineînțeles, bineînțeles. O s-o ducem acolo, domnișoară, iertați, doamnă Riley. Dați-mi cheile, vă garez eu mașina.

— Au rămas în contact, făcu ea peste umăr.

Simți că Riley tremura și-l privi neliniștită, temându-se să nu-și piardă cunoștința. Însă văzându-i fața, pricepu că acesta se străduia să suradă.

— Nu spuneai tu totdeauna că n-ai s-o faci niciodată pe soția de star? Că nu vei profita

Sandra Brown

nicicând de numele meu pentru a obține ceva care îți dorești?

— E un caz de forță majoră, zise ea înveselită.

Hohotele lui de râs atraseră atenția asupra lor. Când o infirmieră de la recepție îl recunoscuse, îl conduse imediat într-un salon unde se trezira înconjurați de o întreagă echipă de infirmiere. Una din ele începu să scoată prosopul și să dezinfecteze rana, cu o energie care lui Britt îi provoca greață. O alta îi așeză un termometru în gură, în timp ce a treia îi lua tensiunea. Britt se retrase într-un colț, având sentimentul inutilității. Apoi intră medicul.

— Înțeleg că avem o celebritate printre noi, declară el.

— O să mă ierțați că nu pot să vă strâng mâna, se scuză Riley cu un zâmbet complice, în timp ce îi arăta rana.

Medicul îi puse diagnosticul într-o serie de mormăituri și de „mda” care pe Britt o înnebuniră de nerăbdare.

— Vă trebuie câteva copci. Asta vă va face să suferiți cumplit câteva zile, însă după cam o

Invitatul dimineții

săptămână totul va fi bine, îl asigură acesta ca un om de meserie ce era, bătându-l zdravăn pe umăr. Eu o să beau o cafea până ce vă adoarme infirmiera și...

- O să-mi facă injecție? strigă Riley pälind.
- Mă tem că chiar mai multel
- În mână?

Britt înaintă în mijlocul infirmierelor dintre care majoritatea nu făceau decât figurație.

— Nu-i plac injecțiile. Din pricina acelor.

— O să-i placă și mai puțin dacă am să-l cos fără anestezie. Ea îl luă de umeri pe Riley și-l strânse, aranjându-i părul cenușiu pe fruntea umedă de sudoare.

— Trece repede, iubitele. Stau lângă tine.

Rămase, într-adevăr, suferi împreună cu el cele cinci injecții care îl făcuseră să transpire prin toți porii, cele șaptesprezece puncte de sutură, pansamentul. Îl liniști când începu să injure, glumi pe seama acelor namile prea simțitoare, când el se înverzi la apropierea seringii, îl strânse în brațe când acul pătrunse în carnea tumefiată.

Sandra Brown

Polițistul îndatoritor insistă să le aducă mașina până în fața intrării când ei părăsesc spitalul. Îndată ce pleacă, Britt nu uită să-i sugereze a-și odihni capul pe scaun: efectele accidentului începuseră să se facă simțite.

— Asta nu înseamnă că mi-e frică într-adevăr de ace, explică el cu un glas adormit, în timp ce capul i se legăna dintr-o parte în alta.

— Ești un mare mincinos. Îmi aduc aminte de vremea când ai făcut angina. Trebuia să ți se facă o injecție cu penicilină. Infirmiera s-a îngrozit în fața furiei tale și a venit să mă caute în sala de așteptare pentru a te convinge să-ți dai jos pantalonii.

— După părerea mea, cred că a vrut, pur și simplu, să vadă fesele lui John Riley.

— Dacă îmi amintesc bine, asta n-a emoționat-o prea mult. Cred că n-ar trebui să se lase impresionată de fesele nimănui. Găsește o altă gogoasă pentru a mă convinge.

— Căutam un pretext pentru a-mi rezema capul de sânii tăi fermecători. Asta nu mai e o minciună.

Invitatul dimineții

— Și din cauza aceasta ai făcut scandalul ăla unic?

— Merita osteneala. Ca și astă seară. N-ai observat că ți-am dat un sărut, în timp ce nu ne observa nimeni?

— Asta s-o spui altora, Riley. Nu ești decât un laș.

— Dar ai observat?

— Da, da...

El pufni în râs în fața exasperării ei crescânde, apoi se neliști brusc.

— Unde mergem?

— Te las la tine acasă.

— La mine acasă?

— Da, zise ea fără convingere. Dar ce credea?

— Credeam că îmi vei permite să-mi petrec noaptea la tine. M-am rănit la mâna dreaptă, pricepi, argumentă el arătându-i bandajul. Aș putea să fac febră, să cad în stare de șoc. Aș putea...

— Bine, oprește-te, scutește-mă de amănuntele acestea oribile, cedă ea luând o curbă la

Sandra Brown

stopul următor. Dar să nu-ți faci iluzii. Fac asta ca o ființă umană atentă la suferința aproapelui.

— Înțeleg. Și îți sunt recunoscător, zise el pe un ton solemn în care Britt ghici un anume amuzament. Știi de ce îmi aduce aminte? reluă Riley după o clipă de tăcere.

— Nu.

— De seara când ne-am căsătorit.

Mașina viră brusc și Britt blestemă.

— O gaură în asfalt, explică ea pentru a-și justifica neîndemânarea.

Însă Riley știa că și ea se gândea la seara când îi devenise soție.

— Am lăsat totul baltă și am plecat spre lacul Tahoe. Îți amintești?

Cum ar fi putut uita vreodată?

— Ai lăsat totul baltă, în sens literal, chicoti ea.

— Te referi la prosopul meu?

— Da.

— Doamne, mormăi el, căci amintirile îl copleșiseră. Tu mă sărutai și eu muream de plăcere. Ți-am spus: „Fii iubita mea, Britt.” Și tu mi-ai răspuns...

Invitatul dimineții

*

**

— Nu, Riley, nu pot.

Se desprinsese de el, coborî ochii apoi ridică iar privirea. El era de o frumusețe strălucitoare.

— Nu poți? repetă Riley cu o voce aspră.

— Mai exact, nu vreau.

— Dar mi-ai spus adineauri că mă iubești.

— Adevărat, gemu ea, te iubesc. Însă nu doresc să fiu o cucerire în plus. Știu că tu colecționezi cuceriri. Vitejiile tale sexuale sunt subiect de discuție în jurul mașinii de cafea ori în studio. Nu vreau ca numele meu să se adauge pe o listă deja lungă. Și apoi, când te vei sătura de mine și când o s-o rupem definitiv, nu o să mai putem niciodată lucra împreună.

— Vrei să spui că n-ai să te culci cu mine?

— Exact.

El îi puse delicat mâinile pe umeri.

— Nu crezi când îți spun că te iubesc?

— Eu cred că tu crezi asta... Dar...

Sandra Brown

— Nu vezi că ceea ce simt pentru tine e deosebit? Că e un sentiment durabil?

Ea își mușcă buzele și clătină din cap.

— Te iubesc, Britt. Și vreau să fac dragoste cu tine. Ce trebuie să fac pentru a te convinge?

— Căsătorește-te cu mine, atacă ea.

— Foarte bine.

Crezu că-și scrântește mai multe vertebre când ridică privirea.

— Cum?

— Am spus: foarte bine. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Sper că asta-i condiția ta. Mă scutește de a îngenunchia pentru a te cere. Îți dai seama de ridicolul situației? Un bărbat gol în genunchi? Și dacă mi-ai spune nu? M-aș simți nu numai dezbrăcat ci și umilit...

— Dar... eu glumeam.

El ridică o sprânceană în felul acela deosebit care făcea să leșine toate admiratoarele.

— Tot așa glumești cu bărbații care te cer în căsătorie?

— Nu, dar...

— Vrei să ne căsătorim, Britt?

Invitatul dimineții

Ea se pierdu în adâncimile albastre ale ochilor lui, nemaiamintindu-și vreodată că ar fi acceptat. O jumătate de oră mai târziu, străbăteau în mare viteză drumul spre Sierras și spre lacul Tahoe.

— E o nebunie, spuse ea.

— Sunt nebun după tine și îndrăgostit pentru prima oară în viața mea.

Cu mâna cea liberă se juca cu rochia ei, excitându-i sânii.

— Vom fi în curând niște cadavre dintre cele mai tâmpite, fără a avea parte de un sicriu într-un cimitir, dacă nu ții ochii pe drum și... ah... mâinile pe volan.

— Vrei să opresc? Întrebă el strângându-se lângă ea.

— A, nu, răspunse ea ciupindu-l blând de coapsă.

El înjură printre dinți și își retrase mâna.

— Ne-am rătăcit. Un punct pentru tine.

Ea se așeză confortabil în scaunul său.

— Părinții mei or să fie atât de dezamăgiți! Mama visa totdeauna, în ce mă privește, la o căsătorie în biserică, cu rochie lungă, albă, cu muzică de orgă, etc. A cheltuit o grămadă de

Sandra Brown

bani abonându-se la revista *Mariajul*, de-a lungul anilor!

— Îi vom chema mâine dimineată și-i vom invita să-și petreacă restul week-endului cu noi, în camere separate, bineînțeles, preciză el. Crezi că le va face plăcere?

— Acum câteva săptămâni mama îmi spunea, cu totul întâmplător, că trebuie să mă stabilesc și să iau în căsătorie „un tânăr bine ca John Riley ăla”. Că trebuie să întemeiez o familie, să am o casă cu grădină și câine, și să sfârșesc a mă consacra numai carierei mele.

— Și tatăl tău? întrebă el neliniștit, căci Britt îi vorbise adesea de severitatea acestuia, militară sută la sută. Ce crede amiralul despre mine?

— A bombănit ceva despre părul tău prea lung. Însă pentru el toată lumea are părul prea lung. Deci... Dacă acesta e singurul lui reproș, poți fi liniștit! Ce va spune mama ta?

Ea știa că tatăl lui murise, însă mama trăia la San Jose.

— Am s-o sun și pe ea, pentru a o invita. Va fi o adevărată petrecere de familie, și vom

Invitatul dimineții

încerca să ne cerem iertare că nu i-am poftit la nuntă.

— Crezi că o să-i plac?

— Tu glumești? făcu el întorcându-se. Ea gândește că eu nu sunt decât un fel de pierdere mai dezghețat, și îmi repetă de ani de zile că mi-ar trebui o fată bună care să mă aducă pe drumul cel drept.

Ea râse cuibărindu-se în el.

— Fii liniștit, vreau numai să mă căsătoresc cu tine.

Pe drum, își povestiră mii de lucruri despre toți acei ani când nu se cunoșteau, așa cum fac toți îndrăgostiții.

Britt se aștepta ca mariajul lor să fie celebrat într-una din acele mici capele presărate de-a lungul șoselei, dincolo de frontiera Nevadei, purtând reclame de neon cu prețul afișat dedesubt, cu programul de deschidere, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, și cu specificarea că nu era necesar un examen sanguin. În schimbul unei plăți suplimentare neglijabile puteai avea muzică la orgă înregistrată și flori artificiale.

Sandra Brown

Dar Riley se opri în fața unei biserici austere cuibărită sub un boschet de pini. Avea o clopotniță adevărată și niște vitralii prin care se revărsa o lumină dulce și caldă. O ajută să coboare din superba mașină-sport și o conduse pe trepte către intrarea boltită. Britt se sufocă de plăcere și de surpriză când intră. Toată capela era luminată de făclii și împodobită cu flori naturale, toate albe. La capătul aleii centrale, în fața altarului, era un pastor cu ochelari care părea ieșit dintr-un tablou. O femeie cam grasă, fără îndoială soția lui, le zâmbea cu un aer angelic. Era instalată la orga care făcea să răsunе bolțile de un marș nupțial.

— Din întâmplare, nu ești nici catolică, nici evreică? se informă Riley grijuliu.

— Nu.

— Deci îți convine slujba protestantă?

— Da, este... zise ea cu o voce sugrumată. Când ai organizat toate acestea?

— Am telefonat de la tine, pe când te schimbai și îți pregăteai valiza. Ești fericită?

— Fericită? spuse ea cu un surâs dulce, mângâindu-i obrazul. Ești dragostea mea. Te iubesc.

Invitatul dimineții

— Te iubesc, murmură el sărutând-o cu pasiune.

După o clipă, preotul, plin de tact își dresе vocea semnificativ, pentru a-i despărți. Schimbară jurămintele de căsătorie, apoi Riley o conduse pe Britt la un hotel situat chiar la poalele versantului.

— N-am fost niciodată aici, dar am fost asigurat că e de cinci stele.

Era adevărat. Un ascensor îi transportă într-un hol luxos mobilat în stil vechi, care o uimi pe Britt ca și cum aceasta ar fi fost o provincială. Între salon și cameră se afla o mică chichinetă și un bar. Pereții băii erau acoperiți cu panouri de arțar roșu. În dormitor, față-n față cu patul uriaș se afla un șemineu monumental.

— Ești gata să tai tortul nostru de nuntă?

— Tortul nostru?

Masa rulantă pe care un garson respectuos o împinse până în fața lor, avea pe ea nu numai un tort, ci și un sufleu bine crescut în platoul lui de porțelan alb. Un prosop din damasc, pliat în chip de lebădă îl acoperea. Lebăda plutea pe un lac din petale albe. Britt o contemplă cu ochii

Sandra Brown

aburiți de lacrimi, și se rugă, dacă era un vis, să țină până dimineața.

— E superb.

Garsonul se asigură de la Riley că nu lipsește nimic și dispăru. Riley împărți suflul de vanilie înșiropă partea lui Britt și i-o servi. Se distrară hrănindu-se reciproc, lingându-și degetele cu lăcomie. Apoi băură șampanie. Britt se simțea tot atât de vioaie ca și vinul auriu, când Riley o trase după el în cameră. Îi luă paharul din mână admirând-o. Ochii săi albaștri în care strălucea o flăcăvă jucăușă se opriră îndelung pe fața ei.

— Ei bine, am ajuns, îi șopti el.

*

* *

— Uite, am ajuns, îl anunță Britt oprind mașina în fața garajului. Ai ațipit? îl întreabă ea pe Riley care tocmai ridicase capul clipind din ochi.

— Nu. Mă gândesc numai la noaptea nunții noastre.

Invitatul dimineții

Și ea se gândise la același lucru, însă nu dorrea să se lanseze într-o discuție cu acest subiect, chiar acum când ochii lui Riley erau înțunecați de oboseală și fața palidă după hemoragie. Voia să-l apere, să-l îngrijească precum o mamă. În plus, avea să-și petreacă noaptea cu ea... Îl aduse înăuntru, îi atrase atenția asupra cioburilor răspândite pe jos.

— Vrei să iei ceva? îl întreabă Britt scoțându-i halna. Vrei să bei, să mănânci ceva?

Ei dădu negativ din cap și ea îl conduse, fără un cuvânt, spre camera ei de la etajul întâi.

— Te doare mâna? se neliniști ea trăgând cuvertura.

— Nu, e încă amorțită. Firește, trebuia să se-ntâmples așa ceva cu mâna dreaptă. Fără-ndoială, nu voi putea să mă slujesc de ea mai multe zile.

— Trebuie să fii prudent. Ai pierdut mult sânge.

— Noroc că n-am avut nevoie de o transfuzie. Nu cred că aş fi putut suporta, în tot acest timp, un ac în braț.

Sandra Brown

Aruncă pantofii și se lăsă să cadă pe pat pentru a-și scoate ciorapii. Când, instinctiv, ridică mâna dreaptă pentru a se descheia la cămașă își dădu seama de handicapul său.

— Așteaptă, am s-o fac eu, propuse imediat Britt.

Îl ridică în picioare și el rămase în fața ei, cu brațele atârând. Îi desfăcu îndemânatică primii nasturi. Își dădu seama de intimitatea pe care o crease între ei acest dezbrăcat. Și trecutul reveni. Revăzu serile când ei se jucau dezbrăcându-se unul pe altul. Și serile pline de pasiune când își sfâșiau literalmente veșmintele. Îi scoase cămașa redescoperindu-i pieptul, pectoralii lui atât de sensibili. Sveltețea lăsa să se ghicească coastele. Avea pântecul plat și musculos. Cu un aer cât se poate de detașat, Britt azvârli cămașa pe pat.

— Vrei... vrei să-ți scoți și pantalonii?

— În general nu-i țin pe mine când dorm.

Ea coborâse privirea. Se întreba dacă Riley simte că e tulburată. Îi venea amețelă, i se tăia respirația. Trebui să închidă ochii pentru a-și continua treaba. Se strădui să se forțeze să

Invitatul dimineții

deschidă cureaua și să tragă fermoarul. Încercă să tragă la maximum stofa pantalonului pentru a nu-l atinge pe el, dar Riley purta aceeași ginși exasperant de colanți! Apoi îi făcu să alunece de-a lungul mușchilor tari ai coapselor. Britt ingenunchiase pentru a-l ajuta să se debaraseze de haine.

— Când dorm nu țin pe mine nici măcar slipul, făcu el cu o voce înțeleasă.

Ea dădu capul pe spate pentru a-l privi drept în ochi. O fascina. Ardea de dorința să se arunce asupra lui, să se frece de masa aceasta de mușchi, încordați. Își reveni în mod brutal.

— Ei bine, de data asta ai să-l păstrezi.

Se ridică și îl împinse spre pat, obligându-l să se culce. De îndată ce el puse capul pe pernă, îl acoperi cu pătura până la bărbie, ca și cum vederea lui i-ar fi fost insuportabilă.

Apoi trânti după ea ușa de la baie, ca un soldat în derută fugind de pe câmpul de luptă. Pentru a doua oară în noaptea aceea, se dezbracă, punându-și o pijama de bumbac, cea pe care o considera mai confortabilă. Era o versiune a fostelor cămăși de noapte bărbătești.

Sandra Brown

Însă când o purta, nu era nici o îndoială asupra sexului ei! Apoi își puse un capot vechi despre care Riley decretase într-o zi că e o veritabilă invitație la castitate. În sfârșit se întoarse în dormitor.

— Ai nevoie de ceva?

El se dezvelise trăgându-și pătura până la brâu, își pusese capul pe brațul stâng. În timp ce brațul drept se odihnea pe pântec.

— Numai semne de tandrețe și de griji pline de afecțiune. Mi-ar place să reluăm discuția despre viitorii noștri copii. Știi, Britt, dacă vom continua să trăim separați, o să fie al naibii de greu să... Ce faci?

— Îmi scot păturile.

— La ce-ți trebuie?

— Îmi aranjez un pat pe canapeaua de la parter.

El se întinse, vădit contrariat.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Britt?

— Ajungel ne-am străduit destul astă seară fără a ajunge să dormim împreună. Sper că nu ți-a trecut prin cap așa ceva, când m-ai rugat să rămâi, făcu ea, convinsă că el se gândise la asta

Invitatul dimineții

toată seara, după cum arăta aerul lui posomorât. Noapte bună, Riley. Pe mâine dimineată.

Mândră ca o regină, ea părăsi demn camera, târând după sine păturile. Comentariile, puternic simțite de Riley, îi readuseseră zâmbetul pe buze. Însă Britt se muie repede. Deși canapeaua era destul de confortabilă, ea nu putu să adoarmă. Ce nevoie ar fi avut el să-i vorbească de noaptea nunții lor care fusese, într-adevăr, o adevărată încântare... Se răsuci îndelung pe canapea, dar gândurile i se întorceau iremediabil către acea noapte romantică, captivantă...

*

* *

— Ei bine, am ajuns, îi șopti el.

Cearșafurile de satin parcă îi îmbiau. Flăcările jucau în șemineu proiectând umbre pe pereți, reflectându-se în ochii lor.

— Vrei să mergi la baie? întrebă el.

Sandra Brown

- Poate după.
- După? repetă Riley tachinând-o.
- Mai târziu, se corectă ea roșind.
- Asta înseamnă că și tu te grăbești ca mine să ajungi în pat?
- Da, te rog, răspunse Britt politicos. În plus, se apropie dimineața. Dacă mai așteptăm puțin, nu vom mai avea o „noapte” a nunții.
- Și nu ne putem asuma un asemenea risc, nu-i așa? Vrei să rămâi singură câteva minute? zise el cu nasul ascuns în umărul ei.
- Nu-i neapărat necesar, suflă ea.
- Prin urmare, îmi permiți să te dezbrac?
- Așteptă răspunsul. Și cum acesta nu venea, ridică privirea. Britt avea ochii tulburi, devenind și mai vulnerabilă. Rochia ei de mătase albă era ornată pe un umăr cu un șir de perle. Riley desfăcu agrafa cu îndemânare, petrecându-și mâna pe sub brațul ei stâng, pentru a deschide fermoarul. Rochia căzu, descoperind un combinezon de culoarea șampaniei, care îi tăie răsufarea lui Riley. Acesta se mula atât de bine pe sânii ei tari și rotunzi, încât n-ar mai fi fost nevoie

Invitatul dimineții

de suport. Își trecu degetele pe sub bretelele lino, pentru a-i descoperii umerii.

— Nu știu dacă trebuie să te îmbrățișez ori să te contemplu...

— De ce nu amândouă?

După un sărut care îi copleși de uimire, Riley își relua cercetarea parcă nepăsătoare. Ea își înu respirația când el făcu să alunece până la tale combinezonul. Îi contemplă îndelung sânii. Apoi, cuprins de un elan de tandrețe pasionată, îi luă în mâini mușcându-i avid.

— Riley, suspină Britt răvășindu-i părul.

Aceste se aplecă mai mult, sărutându-i văile dulci ale pântecului ei mătăsoș, lipindu-și capul de el, după ce, fără a se grăbi, înlăturase combinezonul. Îngenunchiat în fața ei, îi admira ciorapii de culoare deschisă și portjartierul de dantelă care se mula perfect pe trup. În ochii lui se citeau deopotrivă nerăbdarea și excitarea.

Desfăcu cu grijă portjartierul, rulând încet ciorapii de-a lungul coapselor, admirându-le conturul, sărutându-le pasionat. Britt începu să tremure, gemând ușor, lucru care aduse pe buzele lui Riley un zâmbet de satisfacție. Acesta înlătură

Sandra Brown

portjartierul care lunecă pe șoldurile ei. Slipul transparent nu reaușea să ascundă mare lucru, și el îl aprecie cu o privire vorace. Însă odată înlăturată această ultimă opreliște, Riley știe să-și înfrâneze pasiunea, pentru a-i savura îndrăgostit goliciunea.

Din nou o luă în brațe strivind-o la piept acoperindu-i pântecul cu sărutări. Britt simți cum i se-ndoaie genunchii și scoase un țipăt ușor. Dar el o ținea bine și o ducea către pat. Înainte ca ea să fi deschis iar ochii, Riley se dezbrăcase și el, și acum se apleca asupra-i. Ea îl primi cu bucurie, îl strânse mai aproape de trupul ei arcuindu-se, în timp ce gurile lor se contopeau.

El o sărută, încă și încă, până când Britt se simți copleșită de senzații nelămurite. Simțea că nu mai putea să aștepte. În sfârșit el o pătrunse și atunci contopirea lor fu desăvârșită. Mai apoi el își ridică capul, surprins, desprinzându-se puțin. Dar ea îl strânse și mai tare în îmbrățișare.

— Te iubesc, Riley, murmură ea cu buzele lipite de pieptul lui. Te iubesc.

Mult timp plutiră în voie pe valurile pasiunii lor niciodată potolită. Mult timp rămaseră împreună

Invitatul dimineții

În adăpostul aceleiași pasiuni fierbinți. Răsăritul soarelui se strecura printre perdele, scaldând trupurile lor în sfârșit domolite de o lumină roșiatică.

— Iubirea mea, soția mea dulce, șopti el, și ea știe că acum e adorată. Te iubesc, Britt.

— Te iubesc, John.

El își cufundă privirea în ochii ei de un albastru marin.

— E pentru prima dată când îmi spui pe nume. Ești sigură că nu te înșeli prosteste?

Somnoroasă, ea zâmbi la gluma lui și își așeză capul pe piept.

— Nu mă înșel prosteste, nu. John, John, John...

*
* *

Britt se svârcolea pe canapea. Și somnul nu se hotăra să vină. Deodată auzi un zgomot pe scară și tresări brusc. Atunci strigă numele pe care îl repetase până la obsesie, ore întregi.

— John?

Britt aprinse lumina și Riley, care cobora scara pe dibuite, clipi orbit.

- Ce-ai spus?
- Ce? Când? Pentru ce te-ai ridicat?

Ea aruncă păturile și alergă spre el, crezând că are nevoie de ajutor.

- Ai strigat John.
- Adevărat?

— Da, Tu nu-mi spui niciodată John, decât numai când facem dragoste.

- Poate că am visat.
- Trebuie să fi fost un vis minunat.

Surâsul lui semnificativ o încălzi ca un sărut. Își propuse să fie receptivă la nuanțele cele mai mici ale vocii lui Riley.

- Nu mi-ai răspuns de ce te-ai sculat.
- Ba da.

— Ah, da? Hm... trebuie să fi asurzit ca după o explozie de obuz, auzindu-te cum m-ai strigat John.

Coborî ultimele trepte și se opri. Se pare că numai ea își dădea seama cât de sumar erau îmbrăcați, atât unul cât și celălalt. El nu purta decât un slip minuscul. Ea se dădea în vânt după acea porțiunea a corpului său, aflată între buric și talie, iar el se simțea pierdut când Britt îl mângâia acolo. Îi plăcea...

Ea ridică privirea surprinzându-i zâmbetul batjocoritor. Din nefericire, brusc conștientă de nuditatea sa, ea își încrucișă brațele. Nu mai purta capotul cel vechi și pantalonul de pijama, păstrând doar bluza și chiloșel.

Sandra Brown

— Ai niște picioare superbe, murmură Riley. Cu luni în urmă, când mai trăiau împreună, goliciunea li se părea firească și o trăiau fără vreun sentiment de falsă pudoare. Acum, în această noapte liniștită care-i învăluia, cu spectrul despărțirii plutind deasupra lor, Britt, sub intensă privire albastră care o pătrundea, se simți mai goală și mai vulnerabilă ca niciodată.

Orice animal, cât de mic, încolțit de cel care-l vânează, încearcă să reacționeze. Singura armă pe care o mai avea Britt era agresivitatea.

— Ai bâjbâit prin întuneric până jos, pentru a mă trezi și a-mi spune asta?

— Nu, dar pentru că tot sunt aici... Anestezia începe să dispară; explică el.

Britt simți cum i se risipește orice urmă de ostilitate, neliniștea îi deforma trăsăturile feței.

— Ți-e rău?

— Peste măsură.

— Medicul m-a prevenit. Mi-a dat niște pastile contra durerii. Sunt în poșeta mea. Mă duc să le caut.

Se îndreptă către bucătărie, dar Riley o prinse de încheietură reținând-o.

Invitatul dimineții

— Nu vreau pastile.

— Dar dacă ți-e rău...

— Prefer să iau un coniac. Calmează durerea și nu te tâmpește. Vrei și tu unul?

Fără a o slăbi din strânsoare, o luă spre bar. Ea îl urma supusă. Ora târzie împrumută scenei un aer nefiresc. Se aflau ei, într-adevăr, acolo, plimbându-se prin salonul decorat extravagant, la miezul nopții, îmbrăcați sumar? Părea imposibil și totuși era adevărat.

Riley o așeză pe un taburet și trecu în spatele barului. Scotoci și găsi două mărci diferite de coniac. O alese pe cea mai scumpă și își turnă un pahar plin.

— Eu nu, mulțumesc, făcu Britt, strângând cu degetele picioarelor bara taburetelui.

— Vrei un lichior? Știu că adori pe cel de anason.

— Ba de loc.

— Cu atât mai rău. În sănătatea ta, zise el, vărându-i paharul sub nas, înainte de a trage o dușcă.

Închise ochii, în timp ce alcoolul îi cobora pe gât, în piept, în stomac, înviorându-l cu savoarea

Sandra Brown

lui arzătoare. Avea buzele palide, nările strânse. Britt îi atinse pansamentul.

— Ți-e rău într-adevăr, nu-i așa?

— Merge, o asigură el cu acea superioritate masculină asupra durerii, care seduce în mod firesc femeile.

— Pentru ce nu vrei să admiti că ți-e rău?

— La ce mi-ar servi să mă văicăresc?

— Când cineva suferă, are dreptul la un pic de compasiune. Iată la ce servește. E un lucru firesc și normal.

— E valabil și pentru femei?

— Bineînțeles.

El începu să râdă.

— Ce găsești așa de amuzant? întrebă ea.

— De aceea cădeai la pat ori de câte ori te durea burta?

— Ciclurile sunt adesea foarte dureroase, se apăra ea. Dacă ar fi trebuit să treci prin așa ceva măcar o zi din viața ta, ai fi făcut o mutră... Ca și toți cei de teapa ta, de altfel...

El o mângâie pe obraz.

— Știu bine că e dureros. Însă noi găsisem remediul miraculos, îți amintești?

Invitatul dimineții

Britt respira cu dificultate. Se lăsă încet pe laburet. Coborî ochii.

— Și metoda noastră făcea mai mult decât toate aspirinele, nu?

— Nu-mi amintesc.

— Ba da.

— Cum poți ști ce-mi amintesc eu? îl înfruntă ea.

Ochii lui Riley se plimbau de la gât către sânii ei. Ea îi urmări privirea, dar știa că se trădase.

— la coniacul cu tine, sus, spuse ea repede. Mă duc să mă culc.

Se așeză pe canapea, începând să-și potrivească inutil perna. Trebuia să-și găsească o ocupație, pentru a scăpa de privirea lui. Se întinse, trăgându-și pătura până sub bărbie. Îi întoarse spatele prefăcându-se că doarme. Deodată simți cum canapeaua se zguduie sub greutatea lui Riley care se așezase la celălalt capăt. El îi luă picioarele așezându-le pe genunchii lui. Cu un suspin de nerăbdare ea își schimbă poziția, privindu-l cu asprime.

— Parcă spuneai că-ți duci coniacul sus.

Sandra Brown

— Nu, tu ai spus-o. Hotărât lucru, astă seară ți-e greu să urmărești conversația. Chiar atât te tulbură prezența mea?

Ea scoase un sunet bizar și închise ochii pentru a-și ascunde enervarea.

— De acord, rămâi, puțin îmi pasă. Dar stai liniștit, vreau să dorm.

Suspină profund și închise ochii din nou. O secundă mai târziu, se ridică brusc.

— Și potolește-te! țipă ea strident.

— Ai fost tot timpul foarte supărăcioasă. Își strecurase mâna stângă sub pătură și degetul lui găsisese imediat locul unde, în talpă, printr-o simplă atingere, sub pretextul unui masaj serios, îi producea lui Britt o reacție violentă.

— Ai hotărât să nu mă lași să dorm, așa-i?

— Cum poți dormi când eu sufăr atât?

— Coniacul nu și-a făcut efectul?

— Nu încă.

Ridică paharul. Nu băuse decât o înghițitură.

— Prea bine, zise Britt obosită. Am s-o fac pe doica. Însă, dacă te vei îmbăta și începi să faci scandal în loc să te calmezi, te trimit sus. Și poți să iei mâna aia.

Invitatul dimineții

— Tu știi cel mai bine, o ironiză el.

Ea se înroși până sub ochi, căci își amintea cum, de-atâtea ori, el făcuse dragoste chiar și fără mâna dreaptă... Se revoltă că e nevoită să-și rememoreze astfel trecutul. Și pentru așa ceva nu era nevoie de aluziile lui nu prea subtile!

— Și termină cu insinuările astea obscene, ori te trimit sus.

— Am rămas surprins de faptul că erai virgină la vârsta ta.

— La vârsta mea? Parcă aș fi avut o sută de ani. și aș fi fost o antichitate venerabilă!

— Cât aveai? Douăzeci și cinci? Nu zău, Britt, tu știi mai bine, mai există fete de douăzeci și cinci de ani virgine?

— Poate că ai vrea să le faci recensământul și să le pui la adăpost, în muzee.

— Te simți jignită? Am spus numai că eram surprins. N-am zis că am fost dezamăgit, spuse el mângâindu-i în continuare piciorul. De fapt, am fost foarte fericit. Înnebuneam gândindu-mă la cine se culcase cu tine înaintea mea. N-aș fi suportat ideea că alți bărbați te-ar fi iubit.

Sandra Brown

Mângâierea continuă pe picior o făcea să cadă în transă. Își amintea cum, adeseori, folosindu-și limba pentru același ritual, el reușea să facă din ea o fântână de dorințe incandescente. Aproape că îl ura pentru că izbutea s-o țină încă sub aceeași putere hipnotică. Fără a se gândi îi aruncă primul răspuns care îi veni în minte...

— Există mai multe feluri de a face dragoste.

Degetul se opri din mângâiat. Britt îi simți furia în apăsarea mai puternică a degetelor care îi rețineau piciorul. Văzu cum se încrunta, făcând pe frunte o cută plină de amărăciune.

— Ce-nseamnă asta?

Ea își regretă cuvintele, lipsa de delicatețe. Însă nu mai putea da înapoi.

— ...N-am spus niciodată că nu m-ar fi iubit și alți bărbați. Virginitatea mea te-a condus la o concluzie pripită.

— Vrei să spui că ai flirtat mult, dar n-ai mers niciodată până la capăt?

Ea ridică din umeri.

— Cu cine?

— Ascultă, Riley, ce importanță...

Invitatul dimineții

— Vreau să-ți spun. Pentru mine asta are o importanță capitală.

— De ce? Și pentru ce tocmai acum? Nu mi-ai vorbit niciodată de așa ceva pe când eram căsătoriți.

— Când eram căsătoriți nu-mi scoteai ochii cu foștii tăi iubiți.

— Nu ți-am...

— Cine erau? Niște tipi pe care i-ai cunoscut la universitate?

O înnebunea. Ideea lui fixă îi ațâța furia devorantă.

— Bineînțeles... asta explică totul, continuă el îngustându-și privirea. La colegiu, cumva?

— Poate, admise ea dând din cap.

— La gimnaziu?

În fața privirii ei prevenitoare, el murmură, ca și cum i-ar fi văzut trupul pentru prima dată:

— Dumnezeu! Și tot așa i-ai fiert pe tipii ăia, ca pe mine înainte de căsătorie? I-ai făcut să tânjească până la nebunie? Până unde le-ai dat voie să meargă?

— Ești ridicol.

Sandra Brown

— Până unde? răcni el. I-ai lăsat să-ți vadă sânii, să-i atingă?

— Nu vreau...

— Să-i mângâie? Și coapsele?

— Riley!

— Ți-au îmbrățișat coapsele? Pântecul?

— Oprește-te! Nu vreau să te mai aud?

Încercă să scape din încheștare însă el nu o slăbi. Un pumn de fier îi strângea gleznele.

— Ba da, ai să mă asculți, până la sfârșit! Tu ai deschis discuția, și am intenția să epuizez acest subiect.

— Nu-i nici un subiect. N-a existat niciodată un alt bărbat.

— I-ai iubit, desigur, și tu? Cu mâinele astea, cu gura asta? Ei cum te-au iubit?

— Ți-am spus adineauri că n-au existat niciodată!

Strigătul ei sfâșie în sfârșit umbrele de gelozie feroce care îi întunecau sufletul. Pieptul lui se ridică, respira greu. Britt îl văzu cum se liniștește treptat. Dar nu-i eliberă piciorul.

— Cine a fost primul tău amant? Cine?

— Tu, strecură ea printre dinți.

Invitatul dimineții

Tot corpul ei vibra de furie și de umilință.

Câteva clipe se priviră în ochi. O tensiune apăsătoare se strecurase între ei. Apoi Britt se lăsă să cadă pe pernă acoperindu-și ochii cu palmele.

— Așa. Asta doreai să știi?

— Niciodată n-ai...

— Nu, Riley, niciodată, repetă ea privindu-l printre lacrimi. N-ai ghicit? N-o știai? Ești atât de slab încât ai vrut s-o auzi de la mine?

El o atinse cu mâna rănită și îi mângâie pântecul cu o mișcare imperceptibilă.

— De ce mi-ai spus că au fost și alți bărbați?

— Firește, pentru a te provoca, admise ea.

— Pentru ce ai vrut să mă provoci?

— Nu știu. Poate din cauza altor femei. Acele femei dinainte și după căsătoria noastră. Ieșeai des, în timp ce eu citeam ziarele...

Își retrase mâna, luă paharul cu coniac pe care îl lăsase pe masă și-l sorbi dintr-o înghițitură. Apoi îl lăsă jos.

— Și tu ieșeai, replică el. Winn îți dă târcoale de câteva săptămâni.

Sandra Brown

- De unde știi?
- Am sursele mele.
- Eu însumi ți-am povestit. Nu e nimic între Abel și mine.
- Tot așa e când o femeie mă însoțește în niște manifestări publice.
- Ea îl privi sceptică. Riley se încruntă.
- Știi ce înseamnă toate aceste mondenități: toți se așteaptă să participe în numele stației de televiziune; toți se așteaptă, de asemenea, să mă vadă într-o companie galantă. Dar asta nu înseamnă mare lucru. Nu se întâmplă nimic.
- Eu știu ce știu, declară ea, așezându-se. Dar să nu mai vorbim.
- O cută amară se așeză pe gura lui Riley.
- Faci aluzie la seara când trebuia să vorbesc la reprezentanța comercială a marinei? Când au trimis după noi limuzina?
- Lucirea feroce din ochii lui Britt și fața ei împurpurată, o trădară mai mult decât o mărturisire pur și simplu.

Invitatul dimineții

*
* *

- Cărui fapt datorăm această favoare? Întrebă Britt.
- Limuzina care venise să-i ia la ora fixată era lungă, neagră, luxoasă. Șoferul părea că se afla la mare distanță de bancheta din spate, pe care ședeau Britt și Riley.
- Tu ai dreptul la asta pentru că mă-nsoțești. Și eu am dreptul în calitate de celebritate a televiziunii.
- Câtă modestie! îl tachină ea.
- Se aplecă pentru a-l săruta pe obraz.
- Hei, privește! exclamă el minunându-se ca un copil. Avem aici chiar un bar, în cazul în care Doamnei i s-ar face sete. Și un televizor, dacă n-ai vrea să pierzi ultimul episod din Dallas.
- Începu să se joace cu toate butoanele și accesoriile.
- Și, mai ales, nu strica nimic, îl preveni ea. N-am putea plăti reparațiile.

Sandra Brown

- Nu-ți face griji pentru banii noștri, zise Riley cu o siguranță care o enerva totdeauna pe Britt. Agentul meu tocmai a negociat cu mine un nou contract. Mă simt aproape jenat în fața sumelor astronomice pe care mi le-a propus.
- Ce vorbești, făcu ea sec.
- Și știu, din sursă sigură, că producătoarea mea va avea și ea o mărire substanțială.
- Cine ți-a spus asta?
- Soția mea. Care este foarte legată de producătoarea mea.
- Nu fă confuzie între cele două. S-a propus o mărire pentru producătoare datorită calității muncii ei. Amintește-ți că „Invitatul dimineții” a făcut un salt extraordinar în topuri.
- Și ce recompensă obține ea pentru munca de calitate asupra lui Riley? îi mormăi el la ureche.
- Hm... Riley și iar Riley, se alintă ea.
- Ți-am spus cât de adorabilă te găsesc astă-seară? Ce-i asta? o nouă cămașă?
- Da și nu, pentru a-ți răspunde la ambele întrebări. Nici tu n-arăți prea rău, domnule Riley.

Invitatul dimineții

- Mă simt dărâmată în fața bărbaților puși la costum!
- Trebuia să-mi spui asta mai devreme, zise el sărutând-o lung. Știi de ce mi-am amintit acum?
- Nu.
- Că nu te-am văzut de-o zi.
- M-ai văzut ore-ntregi pe platou.
- Aceasta n-a fost decât munca. Și, de îndată ce am ajuns acasă, tu te-ai pregătit pentru seara asta, în timp ce pe mine m-ai trimis în grădină să plantez nu știu ce semințe...
- Ți-am lipsit?
- Iată ce mi-a lipsit, spuse Riley strângând-o în brațe și sărutând-o apăsător.
- În sfârșit se separară.
- Mă simt foarte flatată. Suntem căsătoriți de zece luni și încă n-am reușit să te plictisesc.
- N-ai să reușești niciodată. Dă-mi mâna, ai să vezi tu dacă sunt gata să mă plictisesc de tine.
- Riley, gunguri ea.
- Îmi pare rău. Te-ai convins?
- Ssst! o să te audă șoferul.

Sandra Brown

El apăsă pe butonul care acționa geamul din separare.

— Așa. Acum e mai bine. Ai n-ai făcut dragoste într-o limuzină?

— Nu, și... Ah, iubitele... Stai liniștit... Șoferul... Fără a-și da seama, se descălță de sandale, frecându-și picioarele de ale lui Riley. Îl înconjura cu brațele pe după gât, în timp ce el o răsturna pe pernele de catifea.

— Atât de mult îmi place furotul acesta, comentă el ocupându-se de sfârcurile ei care împungeau mătasea neagră. Îmi place acest frou-frou. Ai observat cât e de erotic?

— Riley, n-ar trebui, protestă ea slab în timp ce acesta îi mângâia sânii. Sunt trei sute de persoane care așteaptă și... ah... Ai uitat ce trebuie să... Ah, Riley... spune...

— Pariez că e atât de plăcut să gust din tine...

Își coborî capul și gura lui se lipi de sânul ei, excitându-l cu limba. Britt fremătă. Îi desfăcu cămașa pentru a-l mângâia nestingherită. Furoul ei de moar foșni când el își străcură mâna dedesubt, întârziind îndelung pe pielea satinată,

Invitatul dimineții

aventurându-se mai jos. Britt își pierduse răsuflarea.

— John, e... Ah, așa!

— Ești atât de dulce. Îmi place să te ating așa... Și așa...

El își continuă explorarea plăcută pentru amândoi. Ea își mușca buzele pentru a nu striga de plăcere. Pasiunea lui Riley se preschimbase în frenezie. Apoi o posedă. Nerușinarea comportării lor îi excita. Savurau noutatea situației, și puțin le păsa că își șifonează hainele de seară. Dimpotrivă. El o strivi în brațele lui și amândoi se prăbușiră într-o înclăștare nebunească. Explozia, apoi calmul, sosiră repede. Izbucniră în râs.

— Dumnezeule, Riley! Ce-am făcut? Mai bine m-ai slăbi puțin, să încerc să repar stricăciunile!

El ridică privirea și se uită prin geamul despărțitor, din fericire opac.

— Ai face bine să te grăbești, puicuțo. Nu mai avem decât trei minute în față.

— Oh, nu, gunguri ea.

Reușise să-și pună oarecum în ordine ținuta, dar una din sandale era de negăsit.

Sandra Brown

— Britt, mi-am pierdut unul din butoni, anunță Riley, cuprins de panică. Ah, uite-l... Nu e ceva de la centura de siguranță...

— Ura! Am găsit-o! Ședeam cu piciorul pe ea. Cred că mi s-a rupt și ciorapul!

Riley se resemnă.

— Nu uita să-ți închizi fermoarul, îi recomandă el.

— Mulțumesc.

Nodul de la papion îi ședea strâmb și Britt, care își aranja părul, își făcu timp să i-l pună în ordine. Aruncă pieptănul în poșetă și se examinează în oglindă dacă machiajul pretențios nu suferise prea mult în urma aventurii. Se vedea deja comitetul de primire care îi aștepta pe terasa unui club foarte șic.

— A ce semăn? se neliniște Britt, când limuzina opri.

— A cineva care a făcut dragoste de curând.

— Riley!

— Puteai să nu mă-ntrebi, râse el strângându-i mâna. Dacă privești lucrurile din alt unghi, toate femeile vor fi geloase pe tine și toți

Invitatul dimineții

bărbații geloși pe mine. M-ar mira ca mulți dintre aceștia să fi făcut tumbe venind aici.

— Te iubesc.

— Te iubesc. Ți-o jur, făcu el cu un aer aproape fioros.

Șoferul le deschise portiera. Spre marea distracție a comitetului de primire, domnul și doamna John Riley fură surprinși pe când se pregăteau să se îmbrățișeze.

*

* *

— Recunoaște, ne-am distrat foarte bine, spuse blând Riley.

— N-am pretins niciodată contrariul, răspunse Britt care se îndârjise împotriva unui fir al păturii. Am avut și momente fericite. Însă câte momente fericite ai avut tu cu alte femei, de când am plecat? Când ai ieșit în limuzină, ultima oară?

Sandra Brown

El își întinse picioarele și luă iar paharul cărui îi examină conținutul.

— Am crezut că înnebunesc când ai plecat, Britt.

Deodată ea nu mai simți nevoia să știe. De ce îl provocase? Nu voia să-i mai audă mărturisirea. Dar era prea târziu. El se hotărâse să vorbească.

— Îmi poți reproșa, oare, că te-am rănit? Ai plecat fără a-mi explica măcar cu un cuvânt. Cum ai fi reacționat tu, dacă eu aș fi făcut la fel?

— Evident, aveai motive să te înfurii, recunosc eu ea.

— A, da. Până ți-am descoperit scrisoarea. Până atunci eram îngrozitor de îngrijorat.

— Dar ți-am lăsat un cuvânt.

— Da, bineînțeles. Puțin cam scurt totuși: „Nu te neliniști. Totul va fi bine.” Să nu mă neliniștesc, cu maniacii ăia care se plimbă pe străzi! Fără a mai pune la socoteală avioanele care se prăbușesc și accidente de mașină, continuă el cu o agitație crescândă, lacurile și oceanele în care te poți îneca, munții — pentru a-ți rupe gâtul. M-am gândit la toate, zise el înainte de a-și trage răsufierea. „Nu te neliniști”. Îți jur că dacă

Invitatul dimineții

ay fi putut pune mâna pe tine în acea clipă, te-aș fi strâns de gât!

Începu să se plimbe prin cameră, măsurând-o în lung și-n lat.

— Apoi, după ce am primit scrisoarea ta, care nu-mi dădea nici o explicație, însă îmi recomanda pur și simplu să nu încerc să te văd, am văzut roșu în fața ochilor. Am devenit infernal pentru toți cei apropiați. Nu mai puteam să lucrez, nu mai aveam nici un chef de asta. Când m-a chemat directorul pentru a-mi recomanda să-mi revin, că dacă nu, mă dă afară, mi-a venit mintea la cap. Pentru ce să-mi ruinez eu cariera și viața? Și atunci m-am apucat iar de muncă. Și am căzut într-un fel de indiferență.

— Și în această perioadă ai început să ieși cu alte femei? îl interogă ea cu o voce sinistă.

— De ce să mă fi lipsit de așa ceva? Eram eu sigur că tu, la rândul tău, nu ieșeai cu alți bărbați? Ori poate că ai avut amanți chiar în timpul căsniciei noastre?

Ea îi aruncă o privire întunecată.

— Nu, n-am crezut-o cu adevărat. Însă mi-a trecut prin cap. Și atunci am început să ies și

Sandra Brown

mai des. Și, cu cât fetele erau mai tinere, mai frumoase și mai amabile, cu atât le iubeam mai mult.

Britt își plecă privirea. Nu voia să plângă. Mai ales nu voia să facă asta. Știa toate cele care se întâmplaseră, trebuia să se aștepte la așa ceva. Știa cât de puternice erau reacțiile lui Riley și considera firesc ca el să încerce să și le potolească. Unele femei ar face orice pentru ca un bărbat să le ceară să iasă de mai multe ori cu ele, explică el cu amărăciune. Cu riscul de a părea foarte pretențios, nu trebuia să alerg prea departe pentru a găsi ce căutam.

Britt nu mai rezista. Aruncă pătura de pe ea și se ridică.

— Cred că am să vreau ceva, spuse.

— N-aveam decât să aleg, Britt.

— Nu mă îndoiesc, îi aruncă ea. Dar scutește-mă de detaliile mizerabile, am avut și eu atâtea, explică ea turnându-și un lichior de anason.

— Nu m-am culcat cu nici una dintre ele.

Britt încremeni. Îl privi deodată fix. Simțea cum îi bate inima, gata să se rupă din piept. Și atunci

Invitatul dimineții

veniră lacrimile. Simțea nevoia să plângă, pentru că îl credea.

— Nu m-am culcat cu nici o altă femeie după căsătoria noastră. Nici chiar după ce ne-am nărutat prima dată.

— Adevărat?

— Eu sunt un încăpățânat când e vorba de taina căsătoriei...

Britt trebui să lase jos paharul. Riley se apropie încet de ea. O luă de mână și o obligă cu blândețe să-l privească și apoi să se așeze pe taburet. O făcu bucuroasă căci simțea cum i se moaie picioarele. Se liniștise, îl iubea și, orice ar fi zis, îl va iubi până la ultima suflare.

— În timpul tinereții mele destrăbălate, credeam că sexul e un fel de glumă proastă. Eram un nesătul, un nepăsător, pricepi?

— Da, cred.

— Numai după ce am făcut dragoste cu tine am înțeles cu adevărat ce-nseamnă. Și când m-ai părăsit, cu toate că eram furios, n-am putut să murdăresc ceea ce împărțisem împreună. Cu o altă n-ar fi fost altceva decât o parodie. De ce să fi dorit o altă femeie, când eu te avusesem

Sandra Brown

pe tine, Britt? Pentru ce aş mai fi căutat altceva, când eu îmi găsisem deja visul? De aceea ai plecat? N-ai crezut că nu te-am înşelat?

— Nu.

— Iubito, atunci pentru ce? murmură el apropiindu-şi faţa de a ei. De ce ai plecat?

O îmbrăţişă, dar reuşi să stăpânească pasiunea care urca în ei doi. Se jucă cu buzele ei, o obligă să-şi petreacă braţele în jurul gâtului lui. Apoi îi sărută subsuorile, coastele, sânii, şi ea nu se putu abţine să nu geamă dulce de plăcere.

— Pentru ce, Britt? A fost cumva vorba de bani?

— Bineînţeles că nu.

O luă la piept strângând-o mai tare. Instinctiv, ea se agăţa de el.

— O problemă cu serviciul?

— Nu.

— Atunci ce?

Se sărutară cu pasiune. Riley începu să o dezbrace de pijama, dezvelindu-i formele pline pe care le strivi de pieptul lui gol. Scoase un geamăt surd, îşi spori îmbrăţişarea. O sorbea din ochi, o mângâia peste tot. Era la paroxismul

Invitatul dimineţii

pasiunii şi Britt îi răspundea instinctiv. El ar fi vrut să o aducă şi mai aproape de pieptul lui, să dea trău liber torentului dorinţelor care se dezlănţuiseră.

Apoi îi mângâie sânul cu limba, şi ea se împotrivi încordată. Nu putea să-l lase să continue, nu! Altfel n-ar mai fi avut de ce să se agăţe. Dacă făceau dragoste, ea ar fi început să se piardă din nou.

Îl respinse, gata să dărâme taburetul. Voia, cu tot dinadinsul, să scape. Se întoarse, se agăţa de bar încercând să-şi recapete răsufierea.

În spatele ei Riley respira egal, brusc liniştit. Îi contempla mijlocul pe care pijamaua trasă în sus nu i-l acoperise încă. Se străduia să vadă clar prin ea, să înţeleagă ceea ce nu era de înţeles.

— Asta era, ai? triumfă el deodată. Foarte bine. Acum ştiu.

O obligă să se întoarcă spre el, ciupind-o de bărbie.

— Ce n-a mers între noi în pat?

Sună telefonul.

Sandra Brown

Lumina ori tunetul nu i-ar fi deranjat mai mult. Atmosfera era încărcată de o emoție electrică. O tensiune grea se instalase între ei.

Britt reacționează prima. Își trase violent bluza de pijama peste umeri și se îndreaptă spre telefon.

— Nu te atinge de el, strigă Riley.

— Este casa mea și telefonul meu. Și răspund tot eu.

— Nu te poți ascunde după un telefon. Vom mai discuta, dacă să răspunzi sau nu. Ți jur că, dacă Abel Winn este cel care sună, îți rup firul fără nici o remușcare.

Britt îl privi prea blând și ridică receptorul.

— Te sfătuiesc să nu-mi pui răbdarea la încercare, strecură ea printre dinți. Alo? spuse cu o voce amabilă.

— Hei, Britt, dormeai?

— Whitney!

Riley scoase un potop de injurături. Britt tresări.

— Prostuța? aruncă el. Prostuța e? Am să-i frâng gâtul.

Ea făcu un gest cât se poate de sugestiv.

— Tac!

Invitatul dimineții

— Ce spui?

— Nu, nu vorbeam cu tine, Whitney.

— Nu ești singură? Fir-ar...! Îmi pare rău, Britt. Eu...

— Ba da, ba da, sunt singură.

Expresia lui Riley se făcu mai amenințătoare, când întinse mâna spre telefon. Britt îl opri tocmai la timp.

— Ei, de fapt e cineva cu mine, dar... N-are importanță: E o poveste mai lungă, Whitney. S-a întâmplat ceva?

— Mda, oarecum.

— Vorbește puțin mai tare, abia te aud. E cam zgomot la tine-acolo. Britt îi întoarse spatele lui Riley, care își continua strâmbăturile și mai-mușărelile. Nu mai voia să-l vadă.

— Sunt la aeroport! explică Whitney

— La aeroport! Dar e patru dimineața!

— Știu. Cred că am greșit deranjându-te la o astfel de oră.

Britt se lăsă să cadă pe un taburet de lângă bar și își prinse fruntea în palme, în așteptarea catastrofei următoare... Nu te sună nimeni de la un aeroport, la ora patru dimineața, numai

Sandra Brown

pentru a pălăvrăgi. Trebuie să se fi întâmplat o catastrofă aeriană...

— Fusesem plecată la New York să văd o prietenă. Firește, am luat avionul pentru a mă întoarce și...

Riley îi atinse cotul și Britt se întoarse către el. Acesta scutură cu un aer întrebător sticla cu lichior de anason. Ea făcu semn din cap că nu vrea. El ridică din umeri, luă sticla de coniac și își turnă un pahar mai mult decât generos, pe care îl sorbi dintr-o înghițitură. Băutura trebuie să-i fi ars serios stomacul, căci fața îi căpătă o expresie curioasă pe care Britt o găsi foarte comică. Își mai turnă un pahar pe care de data aceasta îl degustă prudent.

— ...și acum nu mai reușesc s-o găsesc, încheie Whitney cu o voce dramatică.

Însă Britt, cu atenția distrasă de Riley, nu pricepuse jumătate din lungul discurs ale nenorocirilor acesteia.

— Ce nu reușești să mai găsești?

— Poșeta mea. Spune-mi, Britt, ești sigură că totul o să fie bine? Ai un aer ciudat. Nu erai pe punctul de a... Ei... În sfârșit...

Invitatul dimineții

Privi către Riley. Acesta o observa, concentrat ca un motan în fața șoricelului pe care o să pună laba.

— Nu, nu, liniștește-te, făcu Britt, stingherită. Ți-ai pierdut poșeta?

— Da, N-o mai găsesc. Nu e nicăieri.

Britt își masă tâmpilele care îi zvâcneau. Închise ochii dorindu-și, o dată pentru totdeauna, ca oamenii să nu mai conteze tot pe sprijinul ei pentru a-și rezolva problemele.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Riley.

Ea acoperi receptorul cu mâna.

— Și-a pierdut poșeta.

— Britt.

— Da, Whitney. Sunt tot la telefon. Încerc să mă gândesc. Ai vorbit despre asta cu stewardesele?

— Da. M-au ajutat să o caut prin avion, după ce toți pasagerii coborâseră.

— Poate că a luat-o vreunul dintre aceștia.

— Nu cred. Nu-mi amintesc nici măcar dacă am avut-o asupra mea la urcarea în avion.

— Cum ai putut să te urci în avion fără poșetă?

Sandra Brown

— E o i-di-oa-tă, articulă Riley lovindu-și fruntea cu degetul. Ca o școlăriță!

Fierbând de nerăbdare, Britt îi făcu semn să tacă.

— N-ai avut la tine biletul?

— Nu mă mai certa și tu, Britt. Mă simt deja ca o proastă.

Britt se temu că-și va pierde răbdarea. Tânărul fată era, fără îndoială, gata să izbucnească în plâns, și avea nevoie de ajutor. În plus, Whitney n-avea nici o vină că Riley, practic gol-pușcă, făcea pe bufonul în fața ei, având aerul că vrea să o mănânce de vie.

— Haide, Whitney, liniștește-te. Nu ajută cu nimic să plângi. Ce pot face pentru tine?

— Ai putea veni să te-ntâlnești cu mine? se hazardă Whitney cu o voce pierdută.

— La aeroport? Acum? se miră Britt.

Riley începu să dea din mâini. Punea în asta tot talentul său. Ridica brațele, le încrucișa și le descruși, ca un urmărit de curse cu steagul lui, la un circuit automobilistic.

— Nu! Nu! Nu! șuieră el cu voce tare. Pentru nimic în lume! Nici vorbă.

Invitatul dimineții

Britt nu-l luă în seamă.

— Știu că îți cer prea mult, adaugă Whitney.

— Și părinții tăi? întrebă Britt cu o ultimă speranță.

— Sunt la Carmel, în week-end. Și dacă ar ști că am făcut o asemenea prostie, cred că ar trebui să mă spânzur.

— Vrei să dormi la mine? Poți rămâne...

Trebuie să se-nterupă, pentru a-l izgoni pe Riley care încerca să întrerupă convorbirea. Înfruntarea lor se preschimbă repede într-un fel de partidă de pleznit peste mâini.

— O clipă, Whitney, o rugă Britt.

Acoperi iar receptorul.

— Te previn, Riley, că dacă nu lași telefonul asta în pace și dacă continui să te mai amesteci în ce nu te privește, eu...

— Asta mă privește.

— Pe mine m-a sunat, nu pe tine.

— Dacă o inviți aici, eu...

— Ți-o repet, aceasta e casa mea. Nu-mi dictezi tu ce să fac.

Îl înfruntă cu o privire ucigătoare, apoi își relua conversația cu Whitney.

Sandra Brown

— Vrei să dormi aici?

— Nu, mulțumesc. Guvernanta mea e acasă, însă nu vrea să conducă mașina noaptea. În orice caz, nici eu n-aș risca cu ea. E complet năucă. Iar dacă îi cer să plătească taxiul, pot fi sigură că va povesti totul părinților mei. Te plictisesc cumva, Britt?

S-o plictisească? De ce oare? Chiar de la începutul seratei trebuise să se certe cu un obâr recalcitrant, să suporte reapariția-surpriză a unui soț scos din circulație de șapte luni, și care avusese proasta inspirație să-i strice pe jumătate recepția, să respingă cu tact asiduitățile unui bărbat pentru care dorea să lucreze fără a se crampona într-o poveste sentimentală, să alerge la urgență pentru a îngriji o brută care își pierdea tot sângele, să facă pe doica și pe infirmiera, respingând avansurile acestuia în timp ce Riley o bătea la cap cu căsătoria lor în destrămare. Ce importanță mai avea o catastrofă în plus sau în minus? Avea impresia că se găsește în plină melodramă de proastă calitate.

— Unde te afli? întrebă ea.

Invitatul dimineții

Se strădui să nu-și trădeze plictiseala și promise lui Whitney să o întâlnească peste o oră.

— Nu vorbești serios, așa-i? comentă Riley când ea închise telefonul și când o văzu că se îndrepta spre scară.

— Nu mă enerva, Riley. Are nevoie de ajutor. Cu un gest emfatic, el așeză paharul pe tejgheaua barului.

— Și eu am nevoie de ajutor. Ca și tine dealtfel. Ca și căsnicia noastră.

— Căsnicia noastră a așteptat timp de șapte luni. N-o să i se întâmple nimic rău dacă o să mai aștepte o oră în plus.

N-o slăbea nici un pas. Britt se îmbracă cu ginșii și puloverul pe care îl purtase mai înainte și pe care mai persistau petele de sânge ale lui Riley. Însă nu mai ținu seama de asta.

— Mă întorc... Dar... ce faci?

— Încerc să-mi trag porcăria asta de pantaloni.

Era așezat pe pat și se chinuia să-și țină ginșii cu o mână, în timp ce se răsucea pentru a-i face să alunece pe picioare în sus.

— Nici nu poate fi vorba să ieși.

Sandra Brown

— O să vezi tu, la dracu! Doar nu crezi că am să te las să mergi la aeroport singură la ora patru dimineața.

— N-am nevoie de gorilă.

— Nu fă pe femeia independentă. Fii rezonabilă. Nu știi ce ți se poate întâmpla. Ai putea să o pățești.

Ea îi stătu în față, cu mâinile-n șolduri.

— Tu ești acela care ar trebui să fie rezonabil. Nu reușești să-ți tragi nici pantalonii, și mă întreb cum ai putea să mă abați din cale.

— Prea bine, Britt. Continuă tu să discuți și să mă enervezi...

Se ridică încercând din nou să-și tragă pe șolduri ginșii strâmți, fără a se folosi de mâna rănită.

— Fiecare secundă pe care o pierzi, Prostuța și-o petrece singură, la dispoziția maniacilor care foiesc prin aeroport.

— Îți pasă de securitatea ei?

— Nu, imi fac grijă pentru maniaci.

Marcase un punct. În timp ce ea căzuse pe gânduri, Riley reuși să-și îmbrace cămașa.

— Vrei să mă închei?

Invitatul dimineții

Era atât de drăguț cu părul în neorânduială și cu surâsul lui copilăresc înfrumusețat de gropițe, încât Britt nu mai știu dacă trebuia să-l îmbrățișeze ori să-i brâzdeze fața cu unghiile.

— Bine, fie, admise ea. De astfel, nu m-aș simți liniștită dacă te-aș lăsa singur aici. Dumnezeu știe de ce prostii ai mai fi capabil. Ești mai rău decât un copil de trei ani pe care trebuie să-l supraveghezi în permanență.

Se înverșună împotriva nasturilor, după care trecu furioasă la butoniere.

— Cel puțin, dacă vrei să nu mă exhib în fața lui Whitney, ai face bine să-mi tragi și fermoarul la pantaloni.

Ea se întoarse și privi. Într-adevăr, prohabul era groaznic de deschis. Nervoasă își umezi buzele. Riley rânji.

— O, sunt încântat, Britt. Dar cred că nu mai avem timp pentru așa ceva acum.

Gluma lui de gust îndoielnic o înnebuni. Își compuse o față severă, și închise fermoarul, trăgându-l în sus fără menajamente.

— Au! La naiba, Britt, fii atentă! Ar trebui să... Au...

Sandra Brown

— Nici vorbă.

— Ce ai? Ți-e frică?

— Nu. Protestă ea. Ți-am atins... umflătura. Ai merge singur, dacă tu n-ai avea indecența să porți ginși atât de strâmți.

— Altădată nu te plângeai... Hai, mai apasă puțin...

— Știu, știu.

Își umezi iar buzele, având grijă să-l sfideze în continuare din priviri, pentru a vedea dacă nu cumva își mai permite un alt comentariu obscen. Apoi își petrecu mâna pe sub țesătură și apăsă până ce fermoarul urcă cu ușurință.

— Asta a fost. Vezi bine, nu merită să te enervezi.

Îi simți în ceafă răsufierea fierbinte, remarcă nuanța de amuzament din vocea lui și se desprinsese în grabă. Apoi părăsi demn camera și coborî scara, fără a verifica dacă el o urmează. Însă acesta nu era prea departe. Înainte de a ajunge la ușă, Britt știu că Riley se află în spatele ei, împiedicându-se la fiecare treaptă.

Împiedicându-se? Se întoarse pe jumătate, privindu-l. Ochii lui străluceau într-un chip neo-

Invitatul dimineții

legnuit, surâdea un pic caraghios. Avea ochii roșii, și atunci ea îi puse mâna pe frunte. Însă nu avea febră.

— Ce este? Întrebă el.

Ochii lui Britt se rotunjiră de uimire, apoi se îngustară bănuitori.

— Dar tu ești complet beat!

El se strădui să dea impresia de sobrietate, îndreptându-se mândru.

— De loc. Numa' pucin, pucin slăbit... Pierdere de sânge...

Ridică mâna stângă, dar se chină cumplit să arate întinderea „slăbiciunii” sale, între degetul mare și arătător.

— O, Doamne! făcu Britt așezându-l brutal în scaunul mașinii și legându-i bine centura de siguranță.

După câteva minute, acesta nu mai putea să-și țină capul și închise ochii.

— Trebuie să fii nebună, bombăni Britt. E ora patru dimineața, mă aflu la volan pe străzile orașului San Francisco cu un bețiv alături și alerg în ajutorul unei descreierate!

Sandra Brown

Se miră când văzu că Riley pufnește în râs, în ciuda faptului că ținea ochii închiși. El o mângâie ușor pe coapsă.

— Ești o femeie senzațională, Britt. Senzațională.

Ea nu-i mai respinse mâna.

Britt fu aceea care o văzu prima pe Whitney. Tâzăra fată nu observase mașina. Britt claxonă, apoi coborî, făcând gesturi largi către Whitney. Aceasta sosi alergând, purtând în mână o valiză.

— Britt, n-aș putea niciodată să-ți mulțumesc de ajuns. Nu știu... Ah, dar ăsta-i sânge?

— Ei... Da...

— Ce s-a-ntâmplat?

— E o poveste lungă. Nu te deranjează dacă te așezi în spate?

— Nu, bineînțeles, o asigură Whitney, deschizând portiera și aruncându-și valiza pe banchetă, înainte de a se strecura înăuntru. Ești rănită, Britt? Ai avut vreun accident?

— Nu, eu...

— Cine e? Riley! strigă Whitney.

Invitatul dimineții

Riley, pe care îl smulse brutal din somn, înjură cu sete. Se ridică puțin prea repede și se ciocni cu capul de plafon.

— Dumnezeule, mormăi el, continuând să injure, în timp ce se răsucea către intrus.

Când el ridică mâna pentru a-și pipăi cucuiul, Whitney scoase un strigăt.

— Mâna dumneavoastră! V-ați rănit? Sunteți bandajat!

Riley privi pieziș către Britt, vrând să-i spună că aceasta era una din deducțiile cele mai strălucite ale lui Whitney.

— Da, am un bandaj, spuse el. Și, mulțumită ție, risc să mai am în curând unul.

— Îmi pare rău, dar nu v-am văzut. Ce vi s-a întâmplat?

— A, e o poveste lungă.

Fața rotundă a lui Whitney deveni perplexă.

— Britt mi-a zis deja...

— Am spart un pahar și m-am tăiat. A trebuit să mă coasă, suspină Riley.

Apoi privi din nou în față, fericit că a scăpat de o explicație.

Sandra Brown

— Mda, făcu Whitney. Erați la Britt când s-a întâmplat?

— Da, răspunseră amândoi.

Se priviră, după care tăcerea căzu iar între ei.

— Erați împreună în pat când am sunat? insistă Whitney, în timp ce Britt frână brusc iar Riley rânjea semnificativ. Așa-i? V-ați regăsit? Oh, sunt așa de mulțumită! Totdeauna am spus...

— Nu, nu ne-am regăsit, i-o tăie Britt care conducea mașina ca pe un buldozer.

— Oh, făcu Whitney, vizibil decepționată. Atunci de ce erați în pat împreună?

— Nu eram în pat împreună! strigă Britt regretând brusc că nu l-a ascultat pe Riley când acesta îi sugerase s-o lase pe Whitney să se descurce singură.

— Așa s-ar fi putut crede, se apără Whitney. Vă auzem cum șușotiți, și am avut într-adevăr impresia că am sunat într-un moment nepotrivit.

— Era momentul nepotrivit tocmai pentru că încă nu eram în pat amândoi.

— A, vād, adăugă Whitney după o clipă de tăcere.

Invitatul dimineții

— Nu, nu vezi, interveni Britt căutând privirea lui Whitney în oglinda retrovizoare. Riley și cu mine n-am început să trăim iar împreună, zise ea afectată.

— De ce?

— Asta aș vrea s-o știu și eu, gemu Riley, îndreptându-se pentru a o vedea mai bine pe Britt.

— Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă v-ați împăca, zise Whitney.

— Amin.

— Taci. Ești beat.

— A, mai și bea acum!

— Am dormit și m-am trezit.

— N-ai ațipit prea mult timp. Nu, Whitney, nu bea.

— N-a început să bea!

— Ar trebui să știi, Britt.

— Mda, ar trebui s-o știi, Britt. Tu ai spus că sunt beat.

Britt scoase un șuierat obosit.

— Ascultați, copii, dacă tot drumul veți continua această comedie, va trebui să revedeți dialogurile.

Sandra Brown

Britt avu impresia că au trecut de la melo dramă la vodevil.

— Dacă o să fiți iar împreună, va fi bine pentru emisiune, cu siguranță, continuă Whitney fără a ține cont de observația lui Britt. Din ce mi-a spus tata, am înțeles că Riley nu prea se descurcă.

— Ce vrei să zici? se neliniște Britt.

Britt ținuse legătura cu Whitney, după demisia sa din postul de producătoare. Însă nu-și făcuse din aceasta o confidentă. Tânăra fată nu mai lucra cu Riley. Britt avea încredere în ea, și n-o credea capabilă de a o bârbi pe la spate din pură răutate. Însă o știa atât de îndrăgostită de Riley, încât acesta, profitând un pic de farmecul său, ar fi convins-o să-și trădeze și mama.

— Absolut nimic, scrâșni Riley, care tresărise. Whitney se aplecă puțin peste bancheta din față.

— Emisiunea merge prost.

— Nu-i adevărat, replică Riley.

— În orice caz, așa spune tata. Merge chiar foarte prost. El spune că, după plecarea lui Britt, emisiunea e „bună de aruncat”. Am citit...

Invitatul dimineții

Britt aruncă o privire spre Riley. Acesta se uită la Whitney cu o flacără ucigașă în ochi. Însă fata era atât de absorbită de subiectul său, încât nici nu observă. Se întâmpla atât de rar ca el să-i acorde puțină atenție, să țină cont de ce povestea ea. Și acum intenționa să profite.

— Nu știi ce spui, atacă Riley. Tu nici nu mai participi la emisiune. Iar „tata”, cât de bine poate ști el? Nu vine pe platou. El nu știe câte îndur eu la fiecare înregistrare. Sunt înconjurat de o bandă de incapabili, și toată lumea ar vrea să fac minuni!

— Ai putea cel puțin să încerci să te înțelegi cu oamenii, spuse curajoasă Whitney. Strigai la toți, persecuți oamenii până la teroare. Eu o știu cel mai bine. Și producătorii ăia...

— Producătorii? întrebă Britt. Au fost mai mulți?

— Au venit cel puțin trei, după ce ai plecat tu.

— Habar n-aveau de nimic, tună Riley. Toanta asta cu cerceii prea mari care zornăie, și cu inele pe toate degetele... Trebuia să fie adepta unui vrăjitor... Mi-am pierdut vremea intervievând niște

Sandra Brown

guru, niște dizeuze de trei parale, niște hoăști toate de aceeași teapă...

Britt abia se abținu să nu râdă.

— După aceea a venit măscăriciul ăla, proaspăt ieșit din institul său de tehnologie. El, cel puțin nu pusese niciodată piciorul într-un studio. Însă ascultându-l, părea că știe totul. Explica inginerilor și tehnicienilor, care aveau douăzeci de ani de meserie, ce trebuie să facă. Și cine răspundea? Eu, totdeauna eu! Următoarea...

— A fugit din studio plângând, fremătă Whitney.

— Ce s-a întâmplat?

Riley deschise gura pentru a răspunde, dar Whitney i-o luă înainte.

— Nu eram acolo, însă toată lumea mi-a spus că Riley fusese grosolan cu ea. În orice caz, eu n-o găseam atât de grasă precum...

Britt îl privi neîncrezătoare.

— Ai îndrăznit să spui unei femei că e grasă? Ai spus asta fără să clipești? Cum ai putut face așa ceva?

— Nu i-am zis că e grasă, bombăni el.

Invitatul dimineții

— Nu, nu chiar, admise Whitney. A spus: De ce să nu ascundem pe șeful de producție în spatele acestui cuirasat, în timp ce îmi călăndim indicații?

— I-am trimis două duzini de trandafiri în semn de scuze, mormăi Riley.

Se făcu mic în scaunul său, își încrucișă brațele strângându-și umerii ca un copil bolnav sumflat.

— A lovit și un operator, raportă Whitney.

— Lovit? repetă Britt.

Se uită fix la Riley, care abia își ridica privirea.

— Nu l-am „lovit”, mârâi el. L-am... împins puțin, dacă vreți să...

— Ți-ai pierdut mințile? Ce se întâmplă cu tine? întrebă Britt. De ce să lovești ori să „împingi” pe cineva?

Riley nu găsi necesar să răspundă, însă Whitney se grăbi să o facă.

— Acel tip a avut nefericirea să-i spună că te-ar aduce chiar el în patul lui, dacă asta ar face să te întorci la emisiune pentru a o îmbunătăți.

Se instalează o tăcere apăsătoare. Ochiul lui Whitney treceau de la unul la altul. Îi iubea pe

Sandra Brown

amândoi, poate pentru că viața lor era bogată în drame, lucru de care, din nefericire, ea era lipsită. Nici Britt, nici Riley nu se mișcau. Priveau drept în față, dincolo de parbriz. Whitney nu știa la ce să se aștepte după ultimele ei observații, însă era puțin dezamăgită: nu se întâmplase nimic sângeros.

— Săptămâna aceasta, tata a spus că directorul l-a convocat pe Riley și i-a cerut să-și vină-n fire. L-a sfătuit să-și găsească un producător cu care să reușească să lucreze, și să se descurce cu niște taxe de ascultare mai reduse, căci la ceea ce făcea el... altfel...

Nu avea nevoie să explice mai mult. Dacă Riley nu acționa, emisiunea ar fi fost suprimată, ceea ce ar fi însemnat moartea profesională.

— De ce nu spui nimic? Întrebă Whitney, după o grea tăcere. Nu ești supărat pe mine, Riley?

— Nu, Whitney, nu sunt supărat, suspină el.

— Britt este tot soția ta. E normal ca ea să fie la curent. Voi sunteți cele două ființe pe care le iubesc cel mai mult pe lumea asta. Aș vrea să vă văd fericiți. E stupid să trăiești despărțit...

Invitatul dimineții

— Eu... noi îți apreciem sentimentele, spuse repede Riley răsplătind-o pe Whitney cu un zâmbet fermecător. Nu uita să anunți banca în ce privește poșeta ta.

— N-am să uit, Riley, suflă Whitney, aruncându-i o privire plină de adorație.

— Trebuie să fii mai atentă pe viitor. Există tot felul de oameni necinstiți porniți la vânatoare de femei distrase. N-aș vrea să ți se întâmple ceva neplăcut.

— Tu... Adevărat? străluci fericită Whitney.

— Bineînțeles. Ce m-aș face eu fără Prostuța mea?

Whitney nu mai putea de bucurie.

Britt opri mașina în fața impunătoarei case a familiei Stone. Nu era nevoie să întrebe unde se află, căci venise odată aici, la o recepție.

— Vrei să te ajut la valiză? propuse ea.

Încerca să pară calmă, dar ceea ce-i dezvăluisese Whitney o afectase în mod serios.

— Nu, mulțumesc, răspunse Whitney, care coborâse deja din mașină. Britt, nu te-ai supărat pe mine pentru ce ți-am spus, nu-i așa? Cunoști afecțiunea mea pentru tine. Te găsesc senzațio-

Sandra Brown

nală. Ești singura persoană care nu m-a tratat ca pe o cârpă. Și chiar dacă Riley s-a înfuriat uneori, știu că în adâncul inimii ține la mine.

— Evident, evident, o asigură Britt bătând-o ușor pe braț.

— N-am vrut să fac vreo gafă. Dar mi-ar place atât de mult să vă revăd împreună, pentru că știu că vă iubiți.

— Nu e așa de simplu. Însă, cum spunea Riley, îți apreciem sentimentele.

— Bine, mulțumesc încă o dată.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Britt așteptă ca ea să intre în casă, apoi întoarce mașina. Riley ațipise sau se prefăcea. Nu schimbă nici un cuvânt la întoarcere. Britt se lupta cu lacrimile. Era supărată, furioasă chiar. Și rănită. Umilinta îi devora inima.

— Te duc la tine-acasă, zise ea.

— La noi, o corectă el cu amărăciune. Nu poți să-mi faci asta, pentru că mașina mea se află tot la prietena ta. Iar această expediție matinală nu ne va împiedica să ne continuăm discuția.

Invitatul dimineții

Britt nu dorea să i se vadă supărarea, dar odată ajunsă în bucătărie izbucni.

— Ticălosule! atacă ea, fără nici o introducere. Când mă gândesc... Acum știu de ce nu voiai s-o văd pe Whitney astă seară.

Dacă până acum câțiva aburi de alcool întunecaseră mintea lui Riley, de data asta mânia îi risipi definitiv. Luă un aer arogant, puse mâinile în șolduri, dându-și capul în lături.

— La dracu! Despre ce vorbești? Ce amestec are Whitney în toate astea? Vreau să știu de ce, atunci când te-am îmbrățișat...

— Te-ai temut că va mărturisi.

— Ce să mărturisească?

— Trebuia să-ți vezi fața când a trădat secretul.

— Ce? făcu el înfuriindu-se treptat.

— De când ai venit aici fără a anunța, n-ai încetat să te smiorcăi că ți-am lipsit, că mă iubești, că vrei să trăiești cu mine ca înainte, suieră ea înfruntându-l. Spune-mi, domnule Riley, ce vrei să recuperezi, soția ori producătoarea ta?

Sandra Brown

Britt nu l-ar fi surprins mai mult dacă l-ar fi pământ. El își pierdu răsufarea și fața sa căpătă o expresie de neîncredere.

— Chiar crezi că pentru asta am venit?

— Da.

— Ei bine, te înșeli amarnic.

— Așa? Așa? bolborosi ea, începând să măsoare cu pașii camera, cu pumnii strânși cu care pentru a-l lovi, a-i zdrobi gura. Când mă gândesc că m-am lăsat păcălită! M-am purtat ca o idioată. Îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap.

Britt se sufoca de furie. Tu nu dorești să vin cu tine pentru că mă iubești, ci pentru că te iubești pe tine. Tu vrei ca eu să te scap față curată. Cariera ta e în pericol și tu vrei să te scap din încurcătură. Vrei să mă vezi mai degrabă în studioul tău decât în pat, vrei să fii acolo pentru a mă ocupa de invitații tăi terorizați ori irascibili, pentru a ține echipa în mână și a superviza mille de mici detalii ale emisiunii tale. Căci marea vedetă nu se poate coborî la asemenea fleacuri. Prin urmare, ea era aceea care urma să se pocăiască. Asta aveai tu în cap, Riley? Nu e o pură conincidență că ai debarcat

Invitatul dimineții

Chiar în noaptea în care trebuia să iau o hotărâre importantă pentru cariera mea?

El negă cu o așa de mare seninătate, încât lui Britt i se făcu rău.

— Te înșeli, Britt, zise el calm.

— Nu te cred.

— Ba da.

— Îți imaginezi că am să înghit asta! Dacă „Invitatul dimineții” s-ar fi bucurat de bune aprecieri, dacă în studio totul ar fi mers ca pe roate, dacă munca ta n-ar fi fost pe cale de a se năruí lamentabil, ai mai fi venit tu astă-seară pentru a mă ruga să ne împăcăm?

— Da.

— Nu mă-ndoiesc, îl ironiză ea. Uite ce-ți propun eu, Riley: poți să alegi. Vrei să mă recapeți ca producătoare ori ca soție?

— Le vreau pe amândouă, spuse el cu o grimasă de durere. E ceva rău în a le dori pe amândouă? Noi formăm o echipă bună și la lucru și acasă. În pat era fantastic, adăugă Riley întorcând privirea. Dar să ne rezumăm la prima noastră discuție: de ce s-a prăbușit totul dintr-odată? Pentru ce această neînțelegere sexuală?

Sandra Brown

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise el încordându-se sub apăsarea palmelor lui.

— Păcat, pentru că eu vreau să vorbesc despre dragoste și chiar vreau s-o și facem. Ne aflăm într-un punct crucial. E ceea ce a provocat prăbușirea căsniciei noastre, și nu vreau să trec asta sub tăcere. Vreau să știu de ce. Pentru că așa de brusc s-a întâmplat să nu mai mergă între noi. Prima dată când am observat ceva, a fost cu ocazia împărțirii premiilor la Clubul Presei.

Britt știa că el va merge până la capăt și că îi va supune pe amândoi la acea probă dureroasă. Știa că nu-și va găsi liniștea până ce ei amândoi n-ar fi evocat acea noapte și cele care urmaseră...

Invitatul dimineții

7

— Oh, Riley!

Britt îl ciupi de genunchi pe sub masă, când maestrul de ceremonii anunță că Clubul Presei selectase „Invitatul dimineții” drept cea mai bună emisiune de televiziune a anului. Râzând cu gura până la urechi, Riley se aplecă pentru o îmbrățișare. Apoi se ridică și își croi drum printre mesele care umpleau imensa sală de bal a

Sandra Brown

hotelului *Fairmont*. Urcă pe podium pentru a primi premiul, în timp ce asistența aplauda în picioare.

— Domnule Primar, dragi colegi jurnaliști, încep Riley, este fantastic.

Nu mai continuă discursul, dar mulțumi direcțiunii, echipei de tehnicieni și mai ales producătoarei sale.

— Dragă, cred că toate ideile pe care le-am discutat în pat au dat roade.

Toată lumea râse și privirile se ațintiră asupra lui Britt.

Însă aceasta fu ultima oară când i se acorda o cât de mică atenție, când se admise că exista și ea. Toți uitaseră, mai ales, că ea se afla la originea inovațiilor care făcuseră succesul emisiunii.

Îl fotografiară pe Riley din toate unghiurile. În sfârșit el se scuză ascunzându-și fața în palme.

— Vă văd pe toți în violet, se plânse el.

Cei care îl ascultaseră îl găseau de un farmec irezistibil și se întrecură în elogii. Umorul lui spontan era, fără îndoială, unul din motivele reușitei sale.

Invitatul dimineții

Dacă fiecare uitase că Britt și Riley formau o echipă, acesta nu uită. Porni în căutarea ei pentru a o prezenta primarului.

— Domnule Primar, vreau să vă prezint pe producătoarea și soția mea, Britt.

Ea întinse mâna. Primarul i-o strânse cu căldură.

— Încântat, doamnă Riley. Riley, ai o soție delicioasă.

— Vă mulțumesc. Și eu sunt de aceeași părere.

O luă de umeri cu un gest de mândrie posesivă. În aparență, nu-i remarcase nici crisparea feței, nici zâmbetul împietrit. Poate se datora insistenței cu care erau fotografiați.

— Of! Ce seară! suspină el când se urcă în mașină pentru a se întoarce acasă. A fost frumos, nu? spuse ridicând cu mâna liberă statueta de aur. Aceasta reprezenta o femeie ținând un scut pe care erau gravate numele lui și data.

— Da, aprobă slab Britt.

Simțea că o încearcă un sentiment de amară invidie. Se simțea umilită, nu i se recunoscuseră

Sandra Brown

meritele, nu i se acordase nici o atenție. Chiar o neglijaseră, ori se simțea torturată de un amor propriu prea pretențios? Nu cumva imaginația ei dăduse întâmplării o importanță disproporționată?

Riley nu remarcase că ea e neobișnuit de tăcută. Comenta evenimentele seratei, despre cei care asistaseră, despre laureați, despre banchet ori despre glumele uneori deplasate care se schimbaseră între invitați. Abia în pat el își dădu seama că ceva nu merge. Bucuria și șampania îl ametiseră puțin, și Riley se apropie pe sub pătură de Britt pentru a sărbători evenimentul în particular. Ea se abandona moale în brațele lui, chiar îl sărută cu toată fervoarea de care era în stare. Însă el nu observă că, atunci când o trase mai aproape, își așeză capul pe umărul lui, cu ochii scăldați în lacrimi. Riley începu să-i mângâie sânii.

— Îmi pare rău, iubito, spuse, respingându-i mâna. Cred că nu prea sunt în formă astă seară.

El ridică brusc capul și o privi neliniștit.

— Britt, ce ai? Ești bolnavă? De ce nu mi-ai spus nimic? Ai nevoie de ceva?

Invitatul dimineții

— Nu, nu, nu sunt bolnavă. (Îi atinse ușor pieptul, însă își trase repede mâna.) Nu mă simt prea bine, asta-i tot.

Nu putea să-i povestească, în nici un caz, că are o migrenă, era un clișeu prea uzat.

Riley surâse cu compasiune și îi puse mâna pe pântec.

— Ești indispusă?

Ea negă din cap, refulându-și geamătul de plăcere provocat de atingere.

— Nu... Pur și simplu aș prefera să nu... Nu în seara asta... Te-ai supărat?

— Bineînțeles că nu. Nu sunt un lubric în asemenea situații, zise el îmbrățișându-o drăgăstos, după care o întoarse cu fața, lipind-o de pieptul său, așezând-o pe genunchi. Lasă-mă numai să te țin în brațe. Ești atât de dulce! Îmi place să te țin așa. Te iubesc, șopti sărutând-o pe gât.

— Te iubesc.

Și era adevărat. Ea simțea cum i se face rușine de amărăciunea care i se urca în piept.

— Nu cumva e vorba de gelozie profesională?

Sandra Brown

*
* *

Așezat lângă pat, Riley nu-și revenea din uimire. O privi fix. Încă de la începutul discuției, se plimbaseră prin toată casa, de la bucătărie până în dormitor, trecând prin salon. Ajunseseră astfel în locul care simboliza problema în discuție.

— Ai plecat pentru că erai geloasă pe succesul meu?

— Știam că ai să te gândești la asta, spuse ea așezându-se în fața mesei de toaletă și examinându-se în oglindă. Rămase surprinsă, constatând că purta aceeași cercei cu diamant, care contrastau în mod ciudat cu puloverul de culoarea sângelui. Oboseala îi marcase trăsăturile. Se simțea epuizată, mai ales moral. Gândise prea mult în această noapte. Luă o perie și începu să-și descurce părul.

— De asta n-am vrut să vorbesc atunci cu tine, Riley. Știam că tu o luai drept gelozie și că mă considerai o proastă.

Invitatul dimineții

— Nu te-am considerat niciodată o proastă, Britt. Mă simt pierdut, când văd cum eșuează căsnicia noastră...

— E ceea ce ai făcut totuși timp de șapte luni, zise ea un pic cam tare, cu o voce pe care nu și-o dorise.

Riley tocmai se pregătea să-i respingă acuzațiile, dar se abținu și plecă fruntea.

— Ai dreptate, Britt. Ar fi trebuit să încerc să te revăd mai demult. Și chiar voiam. N-a fost o zi să nu doresc să te caut pentru a te aduce acasă. N-aș fi ezitat să te duc de păr, dacă ar fi fost nevoie. Mai întâi am fost prea furios, după aceea prea mândru.

— Un star de televiziune nu trebuie să se umilească în fața unei femei care l-a placat pentru a-i cere iertare, nu?

— Cam așa, bombăni el, ridicându-se și măsurând camera cu pașii.

Fără să vrea, își pipăi bandajul.

— Te doare?

— Da, însă nu are importanță.

— De ce nu ieși un calmant?

Sandra Brown

— Pentru că vreau să-mi păstrez mintea limpede. Vreau să ajung la fondul acestei probleme. Am nevoie să mă lămuresc, urmă el frecându-se la ochi cu mâna stângă. Lămurește-mă. Dragostea ta a început să scadă pentru că eu am câștigat premiul ăla, așa-i?

— Nu, spuse ea liniștită. Chiar nu-ți imaginezi cât de mândră eram de tine?

— Așa am crezut, la un moment dat.

— Eram foarte mândră. Am fost totdeauna. Cred că am fost amărâtă că nu am împărțit premiul cu tine. Mă simțeam un pic responsabilă de succesul „Invitatului dimineții”. Numește-o cum vrei, orgoliu, egoism, vanitate, dar asta am simțit atunci.

— Și eu, Britt. Ai avut contribuția ta. Am vorbit despre asta în discursul meu. N-am fost destul de clar? Chiar am spus că datorită ție și ideilor tale emisiunea a revenit în primul plan. Tu ai înțeles altceva?

— Eu nu, însă ceilalți da. Pe tine te-au fotografiat și te-au intervievat după aceea. Pe tine...

Invitatul dimineții

— Vrei să spui că, dacă un fotograf ți-ar fi dat atenție în acea seară, căsnicia noastră nu s-ar fi destrămat iar noi n-am mai fi discutat atât de mult acum?

Britt număra în gând până la zece, înainte de a-i răspunde.

— Te rog, Riley, nu mă insulta. Nu-i chiar atât de simplu. Acea serată n-a fost decât un episod printre altele, dar a constituit picătura care a umplut paharul. Ori de câte ori ei te priveau, ignorându-mă total pe mine, mă simțeam tot mai derutată. Aveam impresia că dispar, că mă desființez.

— A fi recunoscut face parte din meseria mea, știi bine, Britt.

— Da, știu, și nu eram decepționată că fanii în delir nu-mi cereau mie autografe. La noi acasă nu era loc decât pentru o vedetă, și aceea erai tu. Nu doream să fiu un star. Nu voiam să împart cu tine luminile rampei. Dar nu mai suportam să fiu invizibilă.

Se ridică și începu să aranjeze patul. Trebuia să se miște, să facă ceva, altfel ar fi explodat. În

Sandra Brown

plus, când se uita la el, nu mai reușea să-și adune gândurile.

— După luni de zile de muncă fără răgaz, reluă ea, după ce am adus pe primul loc „Invitatul dimineții” și am făcut din asta o emisiune de care concurența trebuia să țină seama, m-am văzut redusă numai la faptul de a fi doamna Riley. Nici măcar Britt Cassidy, producătoarea, ci un fel de accesoriu al lui Riley, practic inutilă și invizibilă.

— Tu ești soția mea, Britt. N-ar fi trebuit să accepți să te căsătorești cu mine, dacă nu voiai să devii „doamna Riley”.

— Voiam să fiu. Dar sunt o femeie, nu doar o soție. Și doream să fiu soția și producătoarea ta, să fiu recunoscută pe ambele planuri, nu să rămân o drăguță nevastă în umbra unui om important.

— Nu te-am considerat astfel niciodată. Mai glumesc uneori, ca să te necăjesc, dar tu știi bine că nu sunt chiar așa de înapoiat. Nu merit asemenea reproș.

— Acest lucru e valabil pentru tine, nu și pentru alții.

Invitatul dimineții

— Și de aceea ți-ai schimbat comportarea? Nu din cauza a ceea ce gândeam eu, ci din pricina a ce gândeau ceilalți?

— Cum aș fi putut lupta? întrebă ea, iritată de neputința lui de a înțelege punctul ei de vedere.

— Să te lupți? Ce vrei să spui?

— Era necesar să apari în public, Riley. Te delectezi cu celebritatea ta. Ți place la nebunie să fii remarcat, aplaudat. Cu cât ești mai aplaudat, cu atât ești mai fericit.

— Știai asta înainte de a ne căsători. Cred că nu te aștepți să-mi cer scuze pentru acest aspect al personalității mele!

— Nu. De altfel, îmi place tot ce ține de tine.

— Atunci de ce ne mai certăm? Dumnezeu! Să fi devenit tot atât de obtuz ca Prostuta?

Britt își trase răsufarea, sperând să ajungă în fine la o explicație mai clară.

— Când ne-am întors acasă în seara aceea, tu pluteai, pur și simplu, de fericire. Erai beat de celebritate. Te pierdusei din pricina acelei adulări cu care fuseși înconjurat. Era o plăcere imensă.

Sandra Brown

— Mă simțeam fericit. Nu-i normal? zise el nerăbdător.

— Ba da, bineînțeles.

— Atunci pentru ce te simțezi amenințată? aproape că urlă Riley.

— Ce puteam să mai fac eu în pat, pentru a-ți oferi o plăcere tot atât de mare?

O privi ținută, înmărmurit. Se lăsă apoi să cadă pe pat, acoperindu-și ochii cu mâna sănătoasă.

— Doamne! murmură el.

Când își ridică fața, avea o privire avidă.

— Gândeai că a face dragoste cu tine nu putea să-mi aducă mai multă bucurie decât obținerea unei biete statuete?

— Ce-ar fi trebuit să inventez pentru a fi mai bine?

El ridică resemnat din umeri. Nu-și credea urechilor.

— E ca și cum ai compara merele cu portocalele, Britt. N-au nici o legătură.

— Pentru mine, atunci, avea legătură. Mă simțeam complet izolată.

— Auzindu-te, s-ar crede că eram un egoist turbat care îți cerea imposibilul.

Invitatul dimineții

— Nu asta voiam să spun, făcu ea îmblânzită. (Se apropie de pat.) E adevărat că tu ai o personalitate puternică, însă aceasta era problema mea, nu a ta. Eu nu trebuia să mă las traumatizată.

— E problema noastră, Britt. De ce nu mi-ai spus nimic din toate acestea? Pentru ce n-ai încercat să discuți cu mine?

— Deoarece mă gândeam că ai fi putut interpreta altfel. Știam că m-ai fi crezut geloasă pe popularitatea ta.

— Și nu-i așa? o necăji el.

— Nu în sensul pe care-l pricepi tu, răspunse Britt, zâmbind ușor. Asta mă durea uneori.

— În care momente?

Ea îl simți sincer în dorința sa de a ști.

— Publicul tău nu te vrea decât dacă ești perfect. Perfect îmbrăcat, perfect fericit, perfect... în întregime... Însă eu te vedeam când aveai o față de hârtie mestecată, când te ridikai din pat, înaintea primei cești de cafea, sau când te târai prin casă îmbrăcat cu vreo haină veche întoarsă pe dos. Eu ți-am ținut capul când ți-a fost greață. Eu eram aceea care îți spăla ciorapii.

Sandra Brown

— Și eu cel care îi împătorea, se împăună el ridicând degetul ca un elev silitor. Te înțeleg. Recunosc că nu am privit niciodată lucrurile din acest unghi.

— Eram nefericită că toată lumea te credea perfect, pe când eu știam că e altfel. Uneori, în cele mai rele momente de criză, îmi spuneam că te aranjezi pentru a fi perfect față de altele și că eu trebuie să mă mulțumesc cu fărâmiturile.

— Nu m-am simțit niciodată atât de bine, decât cu tine, Britt, spuse el luând-o de mână pentru a o sili să se așeze alături. Gândește-te la acea primă zi când ai sosit pe platou. Așa cum mi-ai atras atenția în modul acela nepoliticos, eram o adevărată catastrofă: aveam puncte sub ochi, făceam interviuri mizerabile, nu aduceam nimic nou, ceea ce echivala cu o condamnare, în meseria noastră. Cu energia ta, tu mi-ai redat o formă omenească. Și dacă nimeni, nici chiar eu, n-a știut să recunoască acest lucru, atunci suntem cu toții de condamnat.

— Crezi că asta căutam eu? Un fel de recunoștință? Da, poate. Acum, mi se pare atât

Invitatul dimineții

de egoist, atât de meschin, atât de lipsit de sens...

— Așteptai puțină delicatețe din partea soțului tău, ceea ce e normal pentru o femeie. Publicul e un animal stupid, în esență. Nu trebuie să-i ceri să fie delicat. Îndreaptă-ți reproșurile împotriva adevăratului vinovat, împotriva mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama prin ce treceai tu și să încerc să mai ușurez situația. Dar sunt un mizerabil, pretențios și egoist. Eram preocupat numai de a-mi spori gloria, în timp ce tu suferai în tăcere. Trebuia să vin la tine în genunchi și să-ți dovedesc recunoștința pentru ceea ce ai făcut pentru mine. În schimb, eu m-am aruncat atunci în pat, așteptând ca tu să-mi dai mai mult, să te arăți accesibilă numai pentru plăcerea și binele meu. Nu-i de mirare că dragostea ta a scăzut, zise el mângâindu-i părul.

— Dorința de sex nu mi-a scăzut niciodată.

— S-ar fi putut întâmpla.

— Nu pricepi deloc, Riley? Mi-era frică de faptul că nu voi fi la înălțime. Erai idolul milioanei de femei. Dar eu nu te idolatrizam. Îți cunoșteam defectele. Te iubeam, pur și simplu,

Sandra Brown

În ciuda imperfecțiunilor tale. Te iubeam atât de mult, încât mă durea. Așa de mult, încât nu voiam să te dezamănesc. Și dacă nu izbuteam să-ți dau cel puțin tot atât cât adoratoarele tale, eram pierdută.

— Și atunci ai preferat să nu-ți asumi riscul?

— Cred că ar fi ceva din ce spui.

Riley se ridică și începu să se învântească prin cameră ca un urs în cușcă. Era una din tacticile lui pentru a-și aduna ideile. Britt rămase așezată pe pat, așteptând ca el să vorbească din nou.

— Nu pricepeam nimic. La început credeam că am picat de fiecare dată pe zilele „fără”. Mai apoi, asta ne făcea să râdem totdeauna, când, din punct de vedere sexual, unul sau celălalt nu făcea față. Însă tu nu râdeai niciodată.

Făcu o pauză în fața măsuței de toaletă, învârtind în mâini peria de cap pe care ea o folosisese mai înainte.

— În sfârșit... Uneori sunt cam lent și îmi trebuie mult timp ca să înțeleg... mi-am dat seama că nu sexul te interesa. Neantul...

— Nu eram sigură că ai fi remarcat.

El zâmbi cu tristețe.

Invitatul dimineții

— O, ba da, am observat, însă nu prea i-am dat atenție. Mi-era frică, prea frică. Îmi refuzam faptul de a privi în față ceea ce nu era prea limpede.

— Adică?

— Că nu puteam s-o fac fericită în pat pe nevastă-mea, explică el examinându-se în oglindă, înainte de a căuta privirea lui Britt. Pari surprinsă, se miră el văzându-i expresia.

— Sunt uluită. Cum puteai să te gândești la așa ceva.

El se întoarse.

— Britt, când un bărbat atinge o femeie și aceasta are o mișcare de respingere, asta înseamnă clar că ea nu-i suportă atingerea, că îl refuză.

— Am avut eu o astfel de reacție? spuse ea cu voce slabă.

— La început nu mi se părea prea evidentă. Devenisei nervoasă, preocupată doar de munca ta, nu mai făceai nici o pauză, așa încât nu mai ajungeam să te mai strâng în brațe, să te sărut. Nu vorbeai decât de „Invitatul dimineții”, ori stăteai tăcută. Părai atât de obosită încât,

Sandra Brown

atunci când ajungeam în pat, adormeam imediat, ori ceva asemănător.

— Mă descrii ca pe o mașină.

— Asta și erai: o mașină semănând cu Britt. Frumoasă, atrăgătoare, inteligentă. Nu te mai recunoșteam. Eram descumpănit. Nu știam cum să mânuiesc această mașină. Nimic din ceea ce puteam să fac eu nu părea să-i convină.

Râse nervos, jucându-se cu sticlulele de parfum.

— Dacă încercam să te-nveselesc puțin, mă desumflam de îndată, căci tu păreai a-ți fi pierdut simțul umorului. Dacă te luam în chip romantic, era și mai dificil, căci tu ridicaseși între noi bariere invizibile. Îmi amintesc că, odată, am încercat chiar tehnica omului preistoric, voind să te iau prin surprindere, însă m-ai respins cu atâta energie încât am crezut că aveam vreo boală contagioasă.

Ochii lui Britt se umpluseră de lacrimi. Își privea mâinile crispate pe genunchi.

— Doream să mă atingi, Riley! Aveam chef să fac dragoste cu tine. Însă nu voiam să risc.

Invitatul dimineții

— Ai cât-de-cât o idee de ce simte un bărbat, când se crede incapabil de a-și satisface soția?

— Îmi imaginez că trebuie să fie cumplit.

— Este iadul pe pământ.

— În calitate de star, nu prea te simțai flatat.

— Asta mă chinuia. Mă străduiam ore întregi să numesc ceea ce nu mai mergea. Nu eram prea pasionat? Ori, dimpotrivă? Te solicitam prea des, ori nu prea? Ambianța nu era prea erotică, sau era prea? Ți repugna trupul meu? Eram prea slab dimensionat pentru a te satisface?

— Oh, Riley! spuse ea râzând înăbușit.

— Ei bine, iată ce-i poate trece prin cap unui bărbat, se apără el. Nu așteptam decât niște indicații, pentru a mă lămurii. Ajunsesem la concluzia că nu voiai să mai ai nici o relație cu mine în pat.

— Pentru ce nu m-ai întrebat?

— Pentru că riscam să trag concluzia că eram prea... mic, așa-i?

Pentru prima dată după câteva luni, râseră amândoi odată. Și li se păru de bun augur. Apoi Riley începu să vorbească pe un ton serios.

Sandra Brown

— Pentru niște persoane care fac din a comunica meseria lor, noi nu prea comunicăm, nu-i așa?

— Într-adevăr.

— Mă temeam să abordez subiectul, pentru a nu fi silit să aud lucruri neplăcute pentru mine.

— Nici eu nu-l abordam, gândind că îți vei bate joc de mine, cu gelozia și cu meschinăria mea. Și totuși, ți-o jur, Riley, nu asta gândeam.

— Mai explică-mi o dată. Vreau să fiu sigur că am înțeles bine motivele plecării tale.

— Mă temeam că, dacă aș fi rămas cu tine, aș fi continuat să pierd din teren, că n-aș fi devenit pentru tine decât o umbră fără identitate. Cu puțin timp înainte de a te părăsi, am simțit că nu mai ai nevoie de mine. Când am început să lucrez pentru „Invitatul dimineții”, emisiunea avea nevoie de mine, și tu la fel. După ce ai ajuns pe primul loc, mi-a fost frică de a nu mă considera inutilă, profesional ori altfel.

— Te înșeli total.

— Poate, însă așa am înțeles eu situația. Se știe că, în general, acționezi spontan, și nu în funcție de faptele reale.

Invitatul dimineții

Înaintă către pat și se ghemui la picioarele ei.

— La ce or să ducă toate astea?

— Nu mai știu, suspină ea.

— Ai să accepți propunerea lui Winn?

— Nu mai știu nimic. Însă, dacă accept, vreau să știi un lucru, Riley: n-a fost nimic, și nu va fi ceva sentimental între Abel și mine.

— Din discuția noastră cred că ai observat că am oarecare îndoieli în privința aceasta.

— Îți repet, nu există nimic. În orice caz, nu din partea mea.

— El are o reputație recunoscută în acest domeniu.

— Și tu la fel.

Ochii ei se aprinseră.

— A, da?

— Dorești complimente? Nu mai spera să te mângâi; domnule Riley.

— Ai fi în stare?

— Oh, da, răspunse ea după o pauză prudentă. Cu siguranță.

Era cumplit de obosită. Britt, care plângea rar, se simți podidită de lacrimi. Dădu la o parte firele de păr argintii care îi căzuseră pe frunte lui Riley.

Sandra Brown

— Aș putea să-ți spun că nu semeni cu nimeni altul, că nu m-a atras nimeni ca tine, încă de la prima vedere, că sărutările tale mă fac să mor de plăcere, că trupul tău este o splendoare și, adăugă ea coborând vocea, că nu ești absolut deloc mic în ce privește...

— Ah! Cât de ușurat mă simt!

Frunte lângă frunte, ei începură să râdă încet. Rămaseră astfel un timp îndelungat. Apoi el o sărută cu un gest atât de tandru ca o ploaie de primăvară.

— Știi ce impresie am avut după ce ai plecat?

— Nu mă simțeam prea mândră de mine. Am plecat ca o hoață.

— Nu venisei la lucru în ziua aceea, pretextând o indispoziție. Te-am sunat de mai multe ori din studio.

— N-am vrut să răspund.

— Asta m-a înnebunit de neliniște. Și când m-am întors acasă, când am constatat că lucrurile tale dispăruseră, când am găsit biletul tău... A fost ca și cum s-ar fi prăbușit casa cu mine.

Ea tresări și deschise ochii.

— Îmi pare rău.

Invitatul dimineții

— În seara aceea am rămas năuc. Mă întrebam ce trebuie să fac mai bine, începusem să-mi fac planuri, cum să te recuceresc. Însă, când a doua zi am primit scrisoarea prin care mă anunțai că, orice s-ar întâmpla, tu n-ai să te mai întorci, furia a pus stăpânire pe mine.

— Și ce-ai făcut?

El se așeză lângă ea, pe pat.

— Am mers în grădină și, în furia mea distrugătoare, am smuls toate plantele.

— Care costaseră șase dolari rădăcina! țipă ea.

— Puțin îmi păsa atunci. Am făcut un dezastru. Și apoi, mă îmbătasem. Ca un porc.

— Și eu.

— Cum, și tu?

— Nu chiar ca un porc, dar mă îmbătasem puțin.

— Eram atât de furios încât am hotărât să mă port ca și cum plecarea ta m-ar fi lăsat indiferent. Mă fentasei? Foarte bine, o să vedem noi ce-i de făcut. Dar viața părea a nu mai avea nici un haz. Totul era cenușiu. Luaseși culoarea cu tine. Uneori uitam că nu mai ești aici, și mă întorceam

Sandra Brown

către tine pentru a-ți cere părerea despre o carte ori un film, despre o emisiune sau nu importă ce. Numai că tu nu mai erai, Britt, iar eu îmi pierdeam orice chef de viață. Voiam să te regăsesc cu orice preț dar orgoliul meu blestemat mă împiedica să vin să te caut. Și, cu fiecare zi care trecea, lucrurile păreau mai complicate.

— Și tu mi-ai lipsit, îl anunță ea. A fost înspăimântător. Nimic nu-mi mai era familiar, nici munca mea, nici casa în care trăiam. Dar nu puteam să revin. Pentru că nici nu mai eram sigură că ai să mă mai primești. Și dacă ai fi vrut, la ce ar mai fi servit plecarea mea? Ce aş mai fi dovedit prin aceasta?

— Și acum? Demonstrația a fost convingătoare? Ești sigură că eu nu pot și nici nu vreau să continui a trăi fără tine?

— Nu asta încercam să-ți dovedesc. Voiam să mă afirm ca persoană, să dovedesc că sunt o ființă întreagă și fără John Riley.

— Ai fost totdeauna, Britt. Să mă ierte Dumnezeu dacă te-am lăsat să crezi contrariul, făcu el luându-i capul în mâini și sărutându-i buzele. Abel Winn ți-a promis luna de pe cer, și mă tem

Invitatul dimineții

că n-o să ți-o poată oferi. Dar așa-i viața. N-ar fi prea rezonabil, dacă n-ai accepta slujba.

— Încă nu e dimineață. Încă nu am luat o hotărâre.

— Eu cel puțin am un avantaj asupra lui: mă aflu lângă tine în noaptea asta. Ești tot soția mea. Vreau să trăiesc din nou cu tine. Te iubesc. Rămâi deci cu mine, împarte patul cu mine, întinde-te lângă mine. N-o să facem dragoste. Vom sta aproape, pur și simplu. Ne șade bine unul lângă altul, nu?

— Și ce se va întâmpla azi dimineață dacă accept oferta lui Winn?

— Te voi lăsa să pleci, urându-ți noroc, îți promit.

De ce ezita ea atât? Îl credea, n-avea să se așeze în calea deciziei pe care o va lua. Pentru ce, în aceste condiții, era îngrozită la ideea de a-și petrece restul nopții în același pat cu Riley? Pentru că încă îl mai iubea. Și pentru că uneori dragostea e mai puternică decât rațiunea.

Sigur, ea vedea într-o altă lumină căsnicia lor de-acum încolo. Riley era încă soțul său iar ea îi datora această noapte. Tot astfel cum și-o dorea

Sandra Brown

ea însăși. Trebuia să aibă o certitudine. Dacă se hotăra să lucreze la Los Angeles, ceea ce presupunea inevitabil un divorț, trebuia să fie sigură că s-a eliberat de Riley din toate punctele de vedere, sentimental și fizic.

— Foarte bine, Riley, spuse în sfârșit. Hai la culcare.

Se dezbrăcă încet, observând atent fiecare pe celălalt. Pe măsură ce se dezbrăcau, dorința lor devenea din ce în ce mai greu de reprimat.

— Ai face bine să te ții mai departe, bombăni Riley când ea nu rămase decât în bluza de pijama și un slip minuscul.

Ea aprobă din cap, fericită să vadă că el rămăsese cu slipul pe el. Stinse lumina. În virtutea obișnuinței, se așeză în dreapta lui. De îndată ce se acoperiră cu pătura, se așezară, unul cu fața către celălalt, cum o făcuseră totdeauna.

— Fii atent la mână,

— Acum mi-e mai bine.

Britt știa că minte. Linia albă care îi marca buzele îi trăda.

— Ești sigur că nu vrei un calmant?

Invitatul dimineții

— Pentru a rata vreo clipă din ceea ce ni se-ntâmplă? Nici vorbă!

Se apropie de ea, înlănțuind-o cu picioarele. Ea își trecu mâna pe după gâtul lui.

— Ar trebui să dormi puțin.

— Nu vreau.

Se lupta să-și țină ochii închiși, însă efectul întâmplărilor începea să se facă simțit.

— Dar ai nevoie de odihnă, murmură Britt.

Îi așeză capul pe pieptul ei, și el căută instinctiv locul atât de familiar dintre sâni, unde se cuibărea de obicei.

— Vezi că trișezi, mormăi el cu o voce adormită.

— Ssst! Dormi.

Câteva minute mai târziu, respirația lui regulată o convinse pe Britt că el pierduse lupta și că dormea liniștit. Dar ea rămase trează. Nu mai avea decât câteva ore până a lua o decizie, însă nu știa ce să-i răspundă lui Abel, nici lui Riley.

Propunerea lui Winn era mult mai tentantă. Era vorba de mulți bani și perspectiva unei noi munci o stimula. Însă nu prea avea chef să se exileze la Los Angeles. Banii nu însemnau totul.

Sandra Brown

„Invitatul dimineții” nu-i neglijase niciodată capacitățile inventive și ea se simțise întotdeauna liberă. De altfel, ce putea fi mai entuziasmant decât o căsnicie fericită?

Și ea îl iubea pe Riley. Își așeză bărbia pe fruntea lui și îl strânse alături. În acea clipă, nu-și imagina nimic mai excitant decât să doarmă lângă el în fiecare noapte. El era tovarășul cel mai plăcut posibil. Uneori se întâmpla să aibă un caracter urât, însă Britt nu dorea decât să fie maternă cu el. În plus, când era nevoie, ea putea să jongleze la perfecție, iar el se arătase totdeauna răbdător.

Voia „Invitatul dimineții”, îl voia pe Riley. Atunci de ce mai stătea pe gânduri? Pentru un singur motiv: se întreba de ce el alesese chiar această noapte pentru a se împăca cu ea. O făcuse pentru că o zi în plus, departe de ea, îi devenise insuportabilă, ori pentru că studioul îi aruncase un ultimatum? Voia să-și regăsească soția ori producătoarea? Căsnicia lui era mai importantă pentru el decât emisiunea, ori dimpotrivă? Pe cine iubea mai mult, pe el însuși ori pe Britt?

Însă toate acestea aveau importanță?

Invitatul dimineții

Îl mângâie părul atât de drag.

Și ea? Pe cine iubise mai mult când îl părăsise? Ce o preocupase cel mai mult?

Și iată cum el își călcase în picioare monstruosul său orgoliu, venind până la ea. Ajunsese la concluzia că era mai bine pentru amândoi să fie împreună decât despărțiți. Desigur mai existau câteva probleme inerente naturii carierei lor. Însă dacă Riley avusese curajul să le privească în față, de ce oare n-ar fi făcut și ea la fel?

Îi sărută ușor fruntea, umerii, fără a-l trezi. El dormea încă, atunci când ea se dădu jos din pat și coborî la parter.

- Britt?
- Mmmm?
- Te-ai trezit?
- Da, am coborât o clipă.
- De ce?
- Să fac o cafea.
- Cât e ceasul?

— E devreme. Îmi pare rău că te-am trezit.
— Nu-i nimic. Dimpotrivă, mie îmi pare bine.
Ea se cuibări lângă Riley și picioarele lor se încheștară. El o luă de miloc.

- Te doare mâna?
- Poate, zise el visător. Nu te simt decât pe tine.

Rămaseră multă vreme nemișcați în liniștea dimineții. Nu se auzea decât respirația lor regulată.

— Mă simt bine, spuse el în sfârșit. E atât de bine să te am lângă mine. Totdeauna a fost așa de bine...

- Sunt atât de fericită...
- Unul din primele lucruri pe care le-am remarcat a fost că noi ne potrivim perfect fizic.
- Și eu am observat, surâse ea.
- Ți jur pe Dumnezeu că asta mi-a lipsit, să te țin în brațe. Numai să te țin în brațe. E atât de bine, repetă el.
- Îi răvăși părul care îi căzuse pe frunte. Ea ridică ochii spre el.
- Îmi place atât de mult să mă ții în brațe.

Sandra Brown

Emoția îl făcu să tresară. Ochii lui albaștri se cufundară în ochii lui Britt. În lumina dulce a zorilor tenul ei părea și mai luminos, în contrast cu părul negru ce-i încadra fața. Genele-i lungi făceau umbră pupilelor de un albastru marin. Buzele ei roșii erau îmbietoare. El părea vrăjit. Murmură numele ei în timp ce o săruta. Britt, învinsă, îi înapoie sărutul, agățându-se de el. Parcă regăsiseră acea încântare atât de familiară de odinioară. El îi șoptea acoperindu-i fața cu sărutări, dar revenind la buze mereu, luându-le iar în stăpânire, după atâta vreme. Era în același timp pasionat și stăpân al ei, violent și tandru...

— Ai exact gura la care visam în tinerețe, gemu el.

— Ce are atât de aparte?

— Totul: forma, gustul, sensibilitatea. O ador. O sărută din nou. Își pierdură răsuflarea.

— Săruți atât de bine, murmură Britt leneșă. Toate femeile ar trebui să aibă dreptul la sărutările tale, cel puțin o dată în viața lor.

— A ce ți se pare că seamănă?

Invitatul dimineții

— E ca și cum ai face dragoste.

— Adevărat?

— Adevărat. Sărutările tale sunt totdeauna perfecte. Mă golesc de energie și, în același timp, mă excită până la nebunie...

Riley fidică privirea pentru a o vedea mai bine. Apoi se încruntă.

— O... barba...

— Nu-i nimic, îl liniști ea mângâindu-i bărbia. Samenii cu un pirat. Țasta a fost unul din visele mele — să fiu răpită de un pirat.

— De ce?

— Nu știu. Poate din cauza sabiei...

— A, da? făcu el cinic.

— Mda, surâse ea cu subînțeles.

Riley îi șopti la ureche ceva care o făcu să râdă. Apoi îl plesni ușor pe umăr. Se jucară așa câțva timp, după care gurile lor se uniră din nou.

Apoi jocul făcu loc pasiunii. Riley își întinse picioarele și Britt, înțelegând mesajul, își încordă genunchii. Se striviră unul de altul, în timp ce lava fierbinte a dorinței se revărsa peste ei. Gâfâind, își șoptiră fiecare numele celuilalt.

Sandra Brown

Suspine fericite de satisfacție întâmpinără primele raze ale soarelui care inunda camera.

— Mi-ai lipsit atât de mult, Britt. Tânjeam după tine în patul meu, după dragostea ta. Uneori mi se părea că nu o să mai fii niciodată lângă mine. Îmi lipseai atât de mult încât îmi venea să mor. Absența ta era ca o boală. Vindecă-mă, o imploră el, vindecă-mă.

O strânse mai tare lângă el. Își petrecu mâna pe sub ultimele ei veșminte, în timp ce ea îl dezbrăca de slip. Riley încetă să respire. Timpul se opri. Inimile lor băteau nebunește.

Apoi ea îi dădu drumul. El își recăpătă răsuflarea, suspinând. După aceea o dezbrăcă de ultimele bariere care împiedicau împreunarea lor. Ea se încordă, agățându-se de el cu o mișcare de provocare amoroasă. Instinctiv se întoarse pe spate. Un instinct vechi de când lumea o copleșea. Fără a ține seama de rana sa, el începu să o mângâie. O nevoie disperată de a o atinge îl tortura. Însă mai întâi dori s-o devore din ochi. I se părea că astfel își mai revine.

Invitatul dimineții

— Nu te opri, Riley, găfâi ea.

Acesta zâmbi ușor. Se destinse aplecându-se blând peste ea. O îmbrățișă cu tandrețe, înainte de a-și cufunda fața în umărul ei. Rămase așa până ce bătaile inimii i se potoliră.

— Nu vreau s-o fac prea repede. Vreau să fie bine, mai bine ca niciodată...

Britt își trecu degetele prin părul lui, masându-l ușor.

— Ți-am spus că asta n-a fost niciodată o problemă.

— Știu. Dar vreau ca această dată să fie unică, tot atât de excepțională ca și prima. Vreau să ne amintim. Te iubesc, Britt Cassidy. Doresc să știi cât de mult de iubesc.

Îi contempla goliciunea cu adorație.

— Ești atât de frumoasă!

Își plimbă mâna pe coapsa ei, pe genunchi, întârziind de fiecare dată pentru a examina un amănunt care îl frapa.

— Și așa de dulce...

Se opri asupra unei mici cicatrice care se afla mai sus de coapsă.

Sandra Brown

- Ce ți s-a întâmplat?
- Am căzut pe un ciob de sticlă la plajă.
- Cât aveai atunci?
- În jur de șase ani.

Urmă apoi o aluniță de sub sânul ei drept...

- E sublimă!
- E îngrozitoare!
- Nu și pentru mine.

Apoi gropița din bărbie...

- Îmi place atât de mult!

— Odată, am vorbit cu mama despre asta. Ea mi-a explicat că, înainte de a mă trimite pe pământ, Dumnezeu m-a ales pe mine spunând: „Tu ești îngerașul meu preferat”. Și acesta este locul unde el m-a atins cu degetul său.

Riley pufni în râs. Îi luă una din mâini, studiindu-i rețeaua de vene, structura falangelor, unghiile migdalate. Apoi îi sărută cu pasiune palma. Ea tresări.

- Mă gâdilă, dar e delicios.
- Tu ești delicioasă.

Invitatul dimineții

Îi mângâie cu limba baza degetului mare și ea tresări puternic. El se miră, apoi începu aceeași operațiune cu fiecare deget.

- Riley..., gemu Britt închizând ochii.

Îi deschise iar când simți că mâna lui se îndrepta către sâni. Îl privi întrebător. El tăcu, observând-o cu atenție. Ea își umezi buzele. Se simțea brusc intimidată și, în același timp, excitată.

- Vrei să...

Nu-și mai termină vorba. El își ridică privirea, cu ochii strălucind.

- Dar tu niciodată n-ai... N-ai spus niciodată nimic...

- Cred că ar fi bine să văd...

Nu știa ce să mai creadă. Îi era puțin frică, dar un freamăt de excitație îi străbătu corpul. Deveni mai îndrăzneată. Îl iubea și dorea ca lui să-i placă. Mâna ei intră în acțiune.

El gemu de plăcere apoi se aplecă peste ea pentru a-i săruta sânii, pentru a-i mușca însetat. Britt crezu să se desface în bucăți. El îi sărută

Sandra Brown

pântecul, partea de sus a coapselor. Ea îi prinde mâna care se aventurase pe pielea mătăsoasă. Se afla în pragul nebuniei. El o îmbrățișă iar și iar, acoperind-o cu mângâieri exaltate în care se manifesta o dragoste lipsită de egoism.

Toată rușinea dispăru brusc. Britt nu voia decât să se apropie mai mult de el, să primească și să dea și mai mult. În acea clipă, avu revelația dragostei. Sufletul ei se deschise și atunci știu că Britt Cassidy aparținea lui John Riley, în exclusivitate și pentru totdeauna. Ea se oferi lui până la ultima bucățică, și nu se simți părăsită, frustrată, ci imens de bogată. Bogată de dragoste. Ca și inima, cu câteva ore mai înainte, corpul ei începea să se elibereze de o îndelungată tortură.

— John, te rog, vino.

El se lăsă condus și împreună începură să plutească sus, tot mai sus, pe aripile pasiunii lor în sfârșit eliberate. Riley o îmbrățișă inversunat.

— Știi tu, de-acum încolo, cât te iubesc eu, Britt?

Invitatul dimineții

— Da, da, da, cântă ea în ritmul dragostei lor. Te iubesc, John, te iubesc.

Atât de mult efort depuseră în dragoste, încât atinseră împreună culmi de netrecut până atunci. El îi văzu chipul luminat de fericire, capul legănându-se, înainte de a da frâu liber propriei dorințe. Rămaseră împreunați, încremeniți, epuizați. Ea îl sărută repede.

— Cum a fost? întrebă Riley, cu ochii închiși, liniștit în sfârșit pentru prima dată după luni de zile.

— Spuneai că vrei să ne amintim de această clipă. În orice caz, eu n-am s-o uit niciodată.

— Ce n-ai să uiți niciodată?

Britt îl ciupi.

— Aul! exclamă el. Iartă-mă. Dacă nu putem nici să mai glumim...

Râzând o cuprinse cu brațele. Ea i se agăță de gât cu un entuziasm comic, imitând sunetele guturale ale unei fiare înfometate. Apoi se sărutară iar, foarte îndrăgostiți.

— Vreau să fiu iar soția ta, Riley, spuse ea când acesta îi eliberă buzele.

Sandra Brown

- N-ai încetat niciodată să fii.
- Trebuie să-ți desenez cumva, ca să vezi cum să faci?
- Riley zâmbi și o lumină diabolică i se aprinse în priviri.
- Vreau să mă întorc, os trăiesc în casa noastră.
- Și să dormi în patul nostru?
- Exact.
- Și să-ți împarți viața cu mine?
- Da, până la adânci bătrâneți.
- Și copiii?
- Cum?
- Ideea nu te-a entuziasmat în mod deosebit, când ți-am vorbit de asta.
- Atunci erai gata să-mi inunzi Datsunul cu sângele tău.
- Oh!
- În plus, în acel moment, oficial, nu mai eram împreună.
- Nu era decât o chestiune de timp.
- Nu mai fă pe grozavul, altfel nu-ți mai spun că, din întâmplare, am uitat să mă „feresc“.

Invitatul dimineții

- Din întâmplare?
- Am spus să nu mai faci pe grozavul. El deveni brusc serios.
- Ești sigură, Britt?
- În ce privește copiii?
- În ce privește totul...
- Absolut, spuse ea după o ezitare.
- Și munca ta cu Winn? Mi-e și teamă să-ți cer să renunți.
- S-a și făcut.
- Cum? De când?
- Azi dimineață am coborât și l-am sunat.
- Grozav! Pentru ce nu mi-ai spus nimic?
- Pentru că până acum nu m-ai întrebat.
- Ce i-ai spus?
- Că sunt foarte flatată de oferta sa, dar că, în caz că accept, ar trebui să renunț la un lucru mai important pentru mine, căsnicia mea.
- Nu cred că a apreciat prea mult, comentă Riley cu o satisfacție vădită.
- Mai ales că l-am sunat în zori, scoțându-l din pat. De fapt, nu i-a părut prea rău. Chiar

Sandra Brown

avea un aer mulțumit că i-am telefonat așa devreme.

— Credea că îi dai vestea cea bună.

— A fost chiar o veste bună, dar pentru mine, nu pentru el.

— Și i-ai explicat că în pat te așteaptă un soț nerăbdător?

— Există secrete prea dulci pentru a le împărtăși altora, făcu ea luându-l de după gât. Și acum, ești mulțumit? Ți-ai regăsit soția și producătoarea.

— E sigur că afacerile îmi vor merge bine, spuse el îmbrățișând-o. Mai ales dacă or să-mi dea o altă emisiune.

— Hm, sigur... Ce vrei să spui? strigă Britt deodată, ca și cum ar fi fost lovită de trăsnet.

— Am spus că dacă or să-mi dea o altă emisiune.

— Am priceput. Dar explică-te.

El se instală confortabil între perne și își așeză mâna bandajată pe piept.

— Prostuța avea aproape toate informațiile în mână.

Invitatul dimineții

— Este amenințat, ori nu „Invitatul dimineții“?

— Ai fi fericită să înțelegi că, de la plecarea ta, de emisiune s-a ales praful, în special pentru că vedeta numitei emisiuni a șters-o regește.

— Până la ce punct au scăzut aprecierile?

— Să spunem că direcțiunea nu avusese dreptate chemându-mă pentru a-mi desface contractul de muncă. Trebuia să mă descurc pentru a te recupera, și încă repede, prin orice mijloace.

— Văd.

— Și atunci i-am anunțat că mariajul meu începuse să șchioapete și că n-aș fi riscat să-l compromit și mai mult, în numele unei emisiuni de televiziune. Și că, dacă se așteptau de la mine la astfel de lucruri, puteau să-și ia emisiunea și să se... înțelegi ce vreau să spun...

Fixă o clipă plafonul, neliniștit de reacția lui Britt. Apoi își recăpătă curajul și îndrăzni s-o privească. Lacrimile îi perlaseră ochii.

— Dumnezeu! Britt, de ce plângi? Îți pare rău?

Sandra Brown

Ea făcu semn că nu.

— Ai făcut tu asta pentru mine? șopti.

Știa că „Invitatul dimineții” conta mult pentru el. Era esența vieții sale. Și totuși renunțase pentru ea. N-a vrut să se roage de nimeni pentru a-și salva cariera.

— Nu-ți place că nu mai ești căsătorită cu o vedetă?

— Te-aș iubi, oricare ar fi situația.

Riley îi luă mâna și i-o strânse puternic.

— Am știut totdeauna că noi formăm o echipă formidabilă.

Se contemplau fascinați. În sfârșit Britt își recăpătă vocea.

— Și acum, întrebarea crucială: e definitivă?

— Ce anume?

— Nu fă pe prostul. Demisia ta. Ai mai făcut-o de zeci de ori și ai revenit totdeauna.

El începu să râdă, apoi deveni serios.

— S-ar putea ca de data aceasta să nu mă mai primească.

— Te-ar primi dacă ar pricepe că riscă să pleci în altă parte, făcu ea cu o voce cântată. În

Invitatul dimineții

acest caz ți-ar semna un alt contract mai avantajos, pentru a se asigura de serviciile tale.

— Ce idee genială îți mai trece prin cap?

— Pare evident, gânduri ea, că, dacă noi începem să trăim iar împreună și facem publică împăcarea noastră, și în același timp dăm zvonul că mi s-a oferit producția la „Pe pagina-ntâi”...

— Până aici sunt de acord, dar...

— Toată lumea va presupune că tu ești pe punctul de a trece la Winn ca animator.

— Dar nu-i adevărat.

— Cine știe de asta?

— Și înainte de a se afla adevărul...

— Ne vor implora să revenim amândoi.

— Nu ești numai seducătoare, ci și foarte șmecheră, răsă el înainte de a se întuneca iar la față. Știi, această păcăleală s-ar putea să nu reușească.

— Bine, atunci vom face altceva. Ceva care nu va avea nici o legătură cu televiziunea.

— Ai atât de multă încredere în mine?

— Am încredere în noi, îl corectă ea, învăluită în lumina aurie a zilei care sosise. A fost ultima

Sandra Brown

criză a adolescenței mele când te-am părăsit într-un mod prostesc, Riley. A fost stupid și mi se face rușine când mă gândesc. Am descoperit ce înseamnă a iubi, și te iubesc mai mult ca oricând știind că m-ai iertat. Nu trebuie să ne mai otrăvim astfel viețile.

— Apropie-te, spuse el. Dacă începem să enumerăm ceea ce am făcut copilăresc și idiot, vom pierde din timpul nostru prețios.

Se îmbrățișară cu fervoarea unei iubiri redescoperite, care crescuse mai puternică în urma încercărilor prin care trecuseră.

— Timp prețios pentru ce? întrebă-ea cu o voce tremurândă.

— Mai întâi pentru a mânca, încercă el să explice, în timp ce ea îl săruta pe piept, mângâindu-l cu limba. Niciodată n-am... ah...

— Cum?

— Ce cum?

Limba ei se plimba pe pântecul lui Riley.

— Ce spui că n-ai terminat niciodată?

— Acest... ah... sandwichul acesta cu jambon. Britt... Britt...

Invitatul dimineții

Ea își continuă explorările.

— Mda? făcu ea.

— Ce trebuie să faci pentru a... Doamnei Mor!... să faci pentru... Ah, da, așa... Pentru a avea dreptul să dețunezi?

— Te fixez la pat pentru o durată nelimitată, Riley, toarse ea ca o pisică, în timp ce-l imobiliza. Am observat acum câtăva vreme că dimineața ești mai bun ca oricând...

SFÂRȘIT